

DEAN R. KOONTZ

ÇATIRTI

TÜRKÇESİ:

ŞEBNEM ÇORAKÇI

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

NÖBET

YABANCILAR (Tükendi)

YILDIRIM

FISILTILAR (Tükendi)

KANATLAR

KORKUNUN YÜZÜ (Tükendi)

GEÇENİN TAM YARISI

GEÇENİN SESİ

KISA AÇILAN KAPI

VAMPİRİN ÖPÜCÜĞÜ

Bu e-kitap tanıtım amacıyla taranmıştır.

Tarama: LastConan

Düzeltili: LastConan

E-Tasarım: efrasiyab

E-Yayın: Ayraç Sanal Yayın

<http://ayrac.org>

ayrac.org@gmail.com

ISBN 975 405 250 6 91 34y0131 51
Kitabın Orijinal Adı SHATTERED
Yayın Hakları (c) ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Resmi ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Düzeni FATMA BOZKURT
Kapak Filmi KOMBİ GRAFİK
DİZGİ Baskı ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ
1. BASIM NİSAN 1991
Adres
Celâl Fendi Gokçay Sk. Nebiöglu İşhanı
Cağaloğlu İstanbul
Tef: 522 40 45 526 80 12

PAZARTESİ.....	6
Bir.....	7
İki.....	20
Üç.....	29
SALI.....	48
Dört.....	49
Beş.....	52
Altı.....	55
ÇARŞAMBA SABAHI, SAAT 7:00.....	62
PERŞEMBE SABAHI, SAAT 7:00.....	63
Yedi.....	64
Sekiz.....	66
Dokuz.....	68
On.....	72
On Bir.....	78
CUMA.....	114
On Sekiz.....	115
On Dokuz.....	119
Yirmi.....	122
CUMARTESİ.....	124
Yirmi Bir.....	125
Yirmi İki.....	128
Yirmi Üç.....	131
Yirmi Dört.....	132
Yirmi Beş.....	136
Yirmi Altı.....	139
BİTTİ.....	142

PAZARTESİ

Bir

Son Francisco'da Courtney'le buluşabilmek için aşmaları gereken üç bin millik yolun başında, Philadelphia' daki dayalı döşeli dairelerinden yalnızca dört blok uzaklaştıkları sırada, Colin her zamanki oyunlarından birine başladı. Oyunlara bayılıyordu Colin... Ama oyun tahtasıyla ve sağa sola hareket ettirilen taşlarla oynananları değil, kafasının içinde oynayabildiği oyunları seviyordu o... kelime oyunları, düşünce oyunları, geliştirilmiş hayaller. Geveze, erken büyümüş ve kullanabileceğinden fazla enerjisi olan on bir yaşında bir çocuktur. İncecik vücudu, yabancıların yanında kapıldığı utangaçlık ve gözlerinin her ikisindeki oldukça ileri derecede astigmatik görme bozukluğundan dolayı sürekli takmak zorunda kaldığı kalın camlı gözlüğüyle, spora yatkın bir çocuk değildi. Heyecanlı bir futbol maçıyla enerjisini tüketmesi mümkün olamıyordu, çünkü onun yaşındaki atletik çocukların hiçbiri, kendi ayaklarına takılıp tökezleyen, topu elinden düşürüp en nazik hücumlar karşısında bile çaresiz kalan biriyle oynamak istemiyordu. Hem spor sıkıyordu onu. Colin zeki bir çocuktur, hevesli bir kitap tiryakisiydi. Ayrıca kendi oyunlarını futboldan daha eğlenceli buluyordu. Kocaman arabanın ön koltuğunda, dizlerinin üzerinde durmuş, arka pencereden bir daha asla geri dönmeyeceği evine doğru bakan Colin, "Takip ediyoruz, Alex," dedi.

"Sahi mi?"

"Evet. Biz bavulları bagaja yerleştirirken, o da kaldırımın öbür köşesine park etmişti. Gördüm onu. Ve şimdi de bizi izliyor işte."

Alex Doyle, Thunderbird marka arabasının direksiyonunu Landsdowne Bulvarına doğru çevirirken gülümsedi. "Büyük, siyah bir limuzin, değil mi?"

Colin başını iki yana sallarken, omuzlarına kadar inen gür, kumral saçları canlı bir bulut kümesi gibi 'havada uçuşturdu. "Hayır. Bir tür minibüs sanırım. Kapalı kamyonete benziyor."

Alex dikiz aynasına bakarak, "Onu göremiyorum," dedi.

"Köşeyi döndüğün zaman kaybettin," diye açıkladı Colin. Midesini koltuğun arka kısmına sımsıkı yapıştırmış, başını arka kanepeye doğru uzatmıştı. "İşte orada! Görüyor musun?"

Yaklaşık bir blok kadar geride, yepyeni, Chevrolet marka bir kamyonet köşeyi dönerek Landsdowne Bulvarına çıktı. Pazartesi sabahı, saat altıyı beş geç, onların arabasından başka çevrede hareket halinde olan tek araç oydu.

"Ben her zaman siyah bir limuzin olur sanırdım," dedi Alex. "Filmlerde kahramanların peşine hep siyah ve büyük limuzinler düşer."

Colin, "O dediğin ancak filmlerde olur," dedi. Gözünü ayırmadan tam bir blok arkadaki kamyonete bakıyordu. "Gerçek hayatta kimse o kadar açık değildir."

Yolun sağ tarafındaki ağaçların uzun ve koyu renkli gölgeleri, caddenin yarısını kaplamakta, ön camın üzerine parıldayarak insanın başını döndüren titreşen desenler çizmekteydi. Mayıs ayının ilk güneşi gökyüzünün doğusunda bir yerlerde biraz yükselmiş olmalıydı ama hâlâ Alex'in göremeyeceği kadar aşağıdaydı. Serin ilkbahar güneşi, artık iyice yaşlanmış olan iki katlı ahşap evleri kucaklıyor, onların yepyeni ve bakımlı görünmesini sağlıyordu.

Sabahın erken saatlerine özgü temiz hava ve ağaçların üzerinde gördüğü yemyeşil tomurcuk kümeleri sayesinde kendini daha da canlı ve zinde hissedenden Alex Doyle, önlerinde uzanan yolculuk konusunda neredeyse Colin kadar heyecanlıydı. Daha önce kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemiş olduğunu düşündü. Ağır arabayı rahatça sürüyor, elinin altındaki sessiz gücün tadını

çıkartıyordu. Önlerinde hem uzun saatler, hem de uzun kilometreler vardı. Daha uzun bir süre yolda olacaklardı ama Colin'in o fazlasıyla gelişmiş düş gücüyle, pek çok büyük İnsandan daha İyi yol arkadaşı olacağı belliydi,

“Hâlâ orada,” dedi Colin.

“Bizi neden takip ettiğini bilmek isterdim doğrusu.”

Colin incecik omuzlarını havaya kaldırdı ama önüne dönmedi. “Birçok nedeni olabilir,” dedi.

“Mesela birini söyle.”

“Şey... California'ya taşındığımızı duymuş olabilir. Belki de değerli eşyalarımızı yanımızda götürdüğümüzü biliyordur. Aile hazineleri falan, öyle şeyler işte. Böylece peşimize düşerek bizi ıssız bir yolun kenarında tuzığa düşürmeye, tabanca tehdidiyle bir hendeğin dibinde soyup soğana çevirmeye karar veriyor.”

Alex güldü. “Aile hazineleri, ha?” dedi. “Senin şu anda sahip olduğun tüm hazine, yolculuğa yetecek miktarda giysiden ibaret. Diğer şeylerin hepsi bir hafta önce taşınma kamyonuyla gitti, kalanlar da ablanla birlikte uçağı bindi. Bana gelince, yanımda kol saatimden daha değerli bir tek şey olmadığına dair garanti verebilirim.”

Colin, Doyle'un kendisiyle dalga geçmesinden zerre kadar rahatsız olmuş değildi. “Belki de bizim düşmanımızdır,” dedi. “Bize karşı kin besleyen, eski bir olayın öcünü almak isteyen biri. Bu kenti terketmeden önce seni ele geçirmek istiyor olabilir.”

Alex, “Doğrusu Philly'de gerçek bir dostum olduğunu söyleyemem,” dedi. “Ama gerçek bir düşmanım da yoktur. Hem madem benimle halletmesi gereken bir derdi vardı, neden bavulları bagaja yerleştirdiğim sırada üstüme atlamadı?”

Güneş ışığından ve gölgelerden oluşan kıpır kıpır desenler, ön camın üzerinden hızla kayıp geçmekteydi. Biraz iterdeki trafik lambası tam onlar yaklaşırken yeşile döndü, böylece Alex de frene basma zahmetinden kurtulmuş oldu.

Bir süre sonra Colin, “Belki de casustur,” dedi.

“Casus mu?” diye sordu Alex.

“Bir Rus casusu ya da ona benzer bir şey.”

Alex, “Ben bu aralar Ruslarla dost olduğumuzu sanıyordum,” diyerek dikiz aynasından arkadaki kamyonete göz atarken tekrar gülümsedi. “Ayrıca Ruslarla bu aralar dost olmasak bile, bir Rus casusunun seninle ya da benimle ilgilenmesi İçin ne sebep olabilir ki?”

“Sebebi basit,” dedi Colin. “Bizi başka biriyle karıştırdı. Ona bizim apartmanda oturan birini İzleme görevi verildi ama adamın kafası karıştı. Olamaz mı yani?”

Alex, “Ben bu kadar beceriksiz bir casustan korkmam,” diye söylendi. Elini uzatıp havalandırma sisteminin düğmeleriyle oynadı, havasız arabanın içine serin, hafif bir esinti yayıldı.

“Belki de casus değildir,” dedi Colin. Bütün dikkati, tümüyle zararsız görünen küçük kamyonete yönelmiş durumdaydı. “Başka bir şey olabilir.”

“Mesela ne?”

Colin, “Bu konuda biraz düşünmem lazım,” diye karşılık verdi.

O kamyonetteki adamın kim olabileceğini düşünürken, Alex Doyle Önlerinde uzanan bomboş caddeyi seyrediyor,

San Francisco'yu düşünüyordu. Onu asıl ilgilendiren, dağlık tepelik kentin coğrafi kimliği değildi. Ona göre, San Francisco gelecekle aynı anlamı taşıyordu ve bir erkeğin hayatta isteyebileceği her şeyi birden temsil etmekteydi. Yeni işi onu hazır bekliyordu. Yenilikçi reklâm ajansı, yetenekli, genç, ticari sanatçıların değerini bilen ve onları yetiştiren bir kuruluştı. Yeni evi de hazır bekliyordu. Lincoln Parkının kenarında, üç yatak odalı, İspanyol tarzı, dış duvarları pütürlü beton bir ev. Golden Gate Köprüsünün harika manzarasını alıyordu. Büyük yatak odasının dışında da koskoca bir palmye vardı. Courtney de hazır bekliyordu tabii. O olmasa, yeni İşin de yeni evin de zerre kadar önemi kalmazdı. Courtney'le Philadelphia' da tanışmış, orada âşık olmuş, yine orada Market Sokağındaki Belediye Binasında evlenmişlerdi. Courtney'in kardeşi Colin damadın sağdıcı olmuş. Adliyenin stenograf kadrosundan biri de nikâh şahitliği yapmıştı. Ondan sonra Colin iki haftalığına, Alex'in Pauline Teyzesini ziyaret etmek için Boston'a gitmişti. Yeni evliler de balayı için San Francisco'ya uçmuş, Alex'in o zamana kadar yalnızca telefonda görüştüğü işverenlerini görmeye gitmişlerdi. Bu arada ortak hayatlarına başlayabilecekleri bir ev bulup satın almışlardı. Gelecekleri, Philly'den çok, San Francisco'da biçimlenmiş ve anlam kazanmıştı. San Francisco geleceğin ta kendisiydi artık, Courtney de kesinlikle ayrılamayacak şekilde o kentin bir parçası olmuştu. Doyle'un kafasında, nasıl San Francisco gelecekle aynı anlamdaysa, Courtney de San Francisco'nun kendisiydi. Altın renkli, sakın, egzotik, duygu dolu, entelektüel açıdan uyarıcı, rahat ve heyecan verici... tıpkı San Francisco gibi. Courtney'i düşünürken, gözlerinin önünde inişli çıkışlı caddeler, pırıl pırıl, masmavi körfez belirmişti.

Gözlerini kısarak arabanın daracık arka penceresinden kamyoneti gözetleyen Colin, “Hâlâ peşimizde,” dedi.

“En azından bizi bir hendeğe yuvarlamaya çalışmadı

bari.”

Colin, “Böyle bir şey yapmayacak,” diye karşılık verdi,

“Öyle mi?”

“Bizi izlemekle yetinecek. Devlete çalışıyor olmalı.”

“Yani FBI'dan mı diyorsun?”

Colin ciddi bir tavırla dudaklarını birbirine bastırarak, “Bence öyle,” dedi.

“Peki, bizi neden izliyor dersin?”

“Herhalde bizi başka biriyle karıştırmış olmalı,” diye cevap verdi Colin. “Görevi büyük olasılıkla bazı,, radikalleri İzlemektir. Uzun saçlarımızı görünce kofası karıştı ve radikallerin biz olduğumuzu sandı.”

“Eh,” dedi Alex. “Bu durumda bizim casuslarımızın da Ruslar kadar beceriksiz olduğu ortaya çıkıyor, değil mi?”

Doyle'un gülümsemesi yüzüne fazla büyük geliyordu. Uçları birer gamzeyle noktalanmış, kavisli, upuzun bir çizgiydi. Kendini hem fazlasıyla iyi hissettiğinden, hem de yüzünün en iyi yanının o gülümseyiş olduğunu bildiği için,, uzun süre gülümsemeye devam etti. Otuz yıllık yaşamında kimse ona yakışıklı olduğunu söylememişti. Dörtte bir İrlandalı olmasına rağmen sert hatlı, güçlü

görünümlü çenesi ona İtalyan havası veriyor, klasik Romalı burnu fazla dikkat çekiyordu. Tanışmalarından üç ay sonra birlikte yatmaya başladıklarında Courtney ona, “Doyle, sen yakışıklı bir erkek değilsin,” demişti. “Çekici olduğun kesin ama yakışıklı değilsin... Harika göründüğümü söylediğin zaman ben de sana aynı şekilde karşılık vermek istiyorum, ama yalan söyleyemem. Gülümseyişine gelince... işte o gerçekten kusursuz. Gülümsediğin zaman biraz Dustin Hoffman'a bile benziyorsun.” Birbirlerine karşı ilk günlerden beri çok açık ve dürüst olduklarından, Courtney'in sözleri Doyle'u hiç kırmamıştı. Tam tersine, bu karşılaştırma hoşuna bile gitmişti. “Dustin Hoffman, ha?” demişti. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?” Courtney onu kısa

bir süre boyunca incelemiş, elini çenesinin altına yerleştirerek, başucu lambasının solgun ışığında başını bir o yana, bir bu yana çevirmişti, “gülümsediğin zamanlarda tıpkı Hoffman'a benziyorsun... yani Hoffman'ın çirkin görünmeye çalıştığı zamanlardaki haline.” Doyle ağzı açık ona baka kal m işti. “Tanrı aşkına, Courtney. Çirkin görünmeye çalıştığı zamanlarda mı dedin?” Courtney yüzünü buruşturdu. “Demek istediğim... yani Hoffman çirkin görünmeye çalışsa bile, hiçbir zaman gerçek anlamda çirkin olamaz. Gülümsediğin zaman sen de Hoffman'a benziyorsun ama o kadar yakışıklı olmuyorsun tabii...” Doyle onun kendi kazdığı utanç çukuruna düştükten sonra kurtulmak için uğraşmasını seyrederken kendini tutamamış, gülmeye başlamıştı. Bir süre sonra kahkahaları Courtney'e de bulaşmıştı. Çok geçmeden deliler gibi kıkırdamaya, aralarındaki şakayı uzatarak daha da kemikleştirmeye başlamışlar, bayılacak hale gelene dek. güldükten sonra da, o anda içinde buldukları durumla çelişki oluşturan şiddetli bir duygu gösterisiyle sevişmişlerdi. O geceden sonra Doyle bol bol gülümsemeyi hiç unutmamıştı.

Asfaltın sağ tarafındaki bir tabela, Schuykılı Otoyolunun girişini haber vermekteydi, Alex çocuğa göz atarak, “Şu senin FBI memuruna biraz rahat ver artık,” dedi. “Bırak, bir süre bizi huzur içinde izlesin. Otoyola yaklaştığımızı göre, koltuğuna doğru dürüst oturup emniyet kemerini bağlasan iyi olur sanırım.”

Colin, “Bir dakika daha,” dedi.

Alex, “Olmaz,” diye karşılık verdi. “Kemerini bir an önce bağlamazsan, biraz sonra omuz kayışını da takmak zorunda kalacaksın korkarım.” Colin emniyet kayışlarının ikisini birden bağlamaktan nefret ederdi.

Colin vücudunu koltuğunun arka kısmına daha sıkı yapıştırarak, “Öyleyse yarım dakikacık daha,” dedi. Alex arabayı süper otoyolun başlangıcını belirleyen rampaya doğru sürmekteydi.

“Colin...”

Colin olduğu yerde dönerek kendini koltuğa attı. “Otoyola girdiğimizde de peşimizden gelecek mi diye bakıyordum. Geliyor!”

Alex, “Tabii ki gelecek,” dedi. “FBI'nın adamları kent sınırlarına boyun eğmek zorunda değildir. Nereye gidersek gidelim, bizi izleyebilir.”

“Ülkenin öbür ucuna gitsek bile mi?” diye sordu Colin.

“Elbette. Neden olmasın?”

Colin başını koltuğun arkasına yaslayarak güldü. “Amma da komik bir durum. Bizi ülkenin öbür ucuna kadar izleyip de, peşine düştüğü radikaller olmadığımızı anladığında ne yapar acaba?”

Rampanın tepesine geldiklerinde Alex güneydoğuya, asfaltın üzerinde bomboş uzanıp giden iki şeride baktı. Gaz pedalının üzerindeki ayağına yükledi, batıya doğru yola koyuldular. “Emniyet kemerini takacak mısın artık?” diye sordu.

Colin, “Ha, elbette,” diyerek yolcu kapısının kenarındaki yuvasına çekilmiş olan kayışın ucunu yakalamaya çalıştı. “Unuttum.” Aslında unutmamıştı tabii. Colin hiçbir şeyi unutmazdı. Yalnızca kemerini bağlamayı sevmiyordu, o kadar.

Gözlerini kısa bir an boyunca önlerinde uzanan bomboş otoyoldan ayıran Alex, emniyet kemerinin iki ucuyla boğuşmakta olan çocuğa göz attı. Colin yüzünü buruşturuyor, emniyet sistemine lanetler yağdırıyor, bu basit işi büyük bir sorun haline getiriyordu. Böyle tutsak gibi kısıvrak bağlanmanın ne berbat bir şey olduğunu Doyle'a ona anlatabilmeyi ummaktaydı.

Alex bakışlarını yeniden otoyola çevirirken, “Bence gülümsemeye başlasan ve kaderine razı olsan akıllılık edersin.” dedi. Kendisi de bir yandan gülümsüyordu “Sevsen de, sevmesen de, o kemeri California'ya kadar sürekli takmak zorundasın.”

Colin, “Sevmeyeceğimden emin olabilirsin,” diye garantiledi. Kemerin ucunu metal yuvasına soktukten sonra, King Kong'un resmiyle süslü tişörtünün kırışık yerlerini eliyle düzeltmeye koyuldu. Sonunda, öfkeden deliye dönmüş dev gorilin sinema ekranından çekilmiş parlak fotoğrafı, Colin'in ince ve narin göğüs kafesinin tam ortasında, özenle düzeltilmiş şekilde ortaya çıktı. Çocuk gür saçlarını gözlerinin üstünden kaldırarak geriye itti, tel çerçeveli ağır camlı gözlüklerini düzeltti. ağır camları taşıyabilmek için, nokta gibi burnunun üstüne bayağı yük binmekteydi. Gri asfaltın arabanın altından kayıp gidişini izlerken “Üç bin yüz mil,” diye söylendi. Thunderbird'ün ayarlanabilir koltuğu, ona güzel bir manzara sağlamaya yetecek kadar yüksekti. “Bu mesafeyi gitmek ne kadar zaman alır?”

Alex, “Yolda oyalanacak değiliz,” dedi. “Cumartesi sabahı San Francisco'ya varmamız gerekir diye düşünüyorum.”

“Beş gün,” dedi Colin. “Günde altı yüz milden biraz daha fazla.” Bu hız onu düşkünlüğüne uğratmış gibiydi.

“Eğer direksiyon başındayken beni büyülemeyi başarırsan belki daha da çabuk gideriz,” dedi Alex. “Ama tek başıma günde altı yüz milden fazlasıyla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.”

“Madem öyle, neden Courtney de bizimle birlikte gelmedi?”

“Çünkü onun evi hazırlaması gerekiyordu. Eşyalarımızı taşıyanları karşıladı, perdelerin asılmasıyla, halıların döşenmesiyle uğraştı.”

“Siz ikiniz balayına çıktığınızda Pauline'le kalmak üzere Boston'a uçmuştum ya... onun benim ilk uçak yolculuğum olduğunu biliyor muydun?”

Alex, “Evet, biliyorum,” dedi. Colin geri döndükten sonra, tam iki gün boyunca gece gündüz uçak yolculuğunu anlatıp durmuştu.

“O uçak yolculuğu gerçekten çok hoşuma gitmişti,”

“Biliyorum.”

Colin kaşlarını çattı. “Neden bu arabayı satıp uçakla gitmedik California'ya? Hem o zaman Courtney ile birlikte gitmiş olurduk.”

“Bu sorunun cevabım biliyorsun,” dedi Alex. “Bu araba daha bir yaşında. Yeni bir arabanın kendini en fazla amorti ettiği zaman, satın alındıktan sonraki ilk yıldır. Eğer parayı sokağa atmış olmak istemiyorsan aldığın arabayı üç dört yıl elinde tutarsın.”

“Sen bu kayba rahatlıkla katlanabilirdin,” dedi Colin. Kemikli dizlerine vurarak alçak sesli, ama

ısrarlı 'bir ritim tutturmuştu. “Courtney'le ikinizi konuşurken duydum. San Francisco'da bir servet yapacakmışın.”

Alex avucunu ön panelin kenarındaki havalandırma deliğine doğru tuttu, sistemin serin solluğuyla elinin terini kurutmaya çalıştı. “Yılda otuz beş bin dolar pek de servet sayılmaz,” dedi.

“Benim harçlığım haftada yalnızca üç dolar.”

Alex, “Doğru,” diye karşılık verdi. “Ama deneyim ve bilgi bakımından ben senden on dokuz yıl daha ilerdeyim, değil mi?”

Lastikler asfalt yolun üzerinde hoş bir fısıltı sesiyle kayıp gitmekteydi.

Yolun öbür şeridinden kente doğru giden kocaman bir

kamyon geçerek telaşla yoluna devam etti. Peşlerindeki kamyonetin dışında, gördükleri ilk araçtı bu.

“Üç bin yüz mil,” diye söylendi Colin. “Dünyanın çevresinin hemen hemen sekizde biri kadar ediyor.”

Karşılık vermeden önce Alex'in bir an durup düşünmesi gerekti, sonra, “Evet, öyle,” dedi.

“Eğer California'ya vardığımızda durmayıp yola devam edersek, dünyanın çevresini dolaşmamız yaklaşık kırk gün sürer,” diye hesapladı Colin. Kucağında tuttuğu hayali bir kürenin çevresini elleriyle sarmış, gözlerini ayırmadan o hayali küreyi incelemekteydi.

Alex onun 'bir şeyin çevresini dolaşmak' deyimini ilk öğrendiği zamanı hatırlıyordu. Colin yeni öğrendiği bu kavrama bayılmış, 'haftalar boyunca bir odanın ya da evin etrafında yürüyeceği yerde, 'çevresini dolaşmış' durmuştu. “Bu, herhalde kırk günden daha fazla sürer,” dedi Alex. “Pasifik Okyanusunu arabayla ne kadar hızlı geçebileceğimden emin değilim.”

Bu sözler Colin'e komik gelmişti. Gülmeye başladı. “Ben denizin üzerinde bir köprü olsaydı, yapabilirdik demek İstemiştim,” diye açıkladı.

Alex hız göstergesine göz attı, saatte yalnızca elli mil hızla yol aldıklarını fark etti. Tahmininden azdı bu. Oysa yolculuğun bu ilk bölümünde en az yetmiş millik sabit hızla ilerleyeceklerini planlamıştı. Colin iyi bir yol arkadaşıydı, aslına bakılırsa, biraz fazla iyiydi. Eğer Alex'in dikkatini dağıtıp durursa, lanet olası ülkeyi boydan boya geçmeleri bir ay bile sürebilirdi.

Colin hâlâ kendi kendine gülererek, “Kırk gün,” dedi. “Jules Verne bu konuyla ilgili kitabını yazdığında, bu sürenin iki katına ihtiyaçları olmuştu.”

Alex, Colin'in okula başladığı zaman ilk sınıfı atladığını, okuma yeteneğinin çok gelişmiş olduğunu, sınıf arkadaşlarından birkaç yıl ilerde olduğunu biliyordu. Yine de çocuğun bilgisinin sınırları her zaman şaşırtıyordu onu.

“Seksen Günde Devriâlem'i okudun, öyle mi?” diye sordu.

“Elbette,” dedi Colin. “Uzun zaman önce.” Ellerini biraz önce Doyle'un yaptığı gibi havalandırma deliğinin önünde tutarak kuruttu.

Colin'in yaptığı basit bir hareketti ama Doyle'u yine de etkilemişti. Küçükken kendisinin de zayıf ve sınırlı bir çocuk olduğunu hatırlıyordu. Avuçlarının içi hep nemli olurdu. Tıpkı Colin gibi, yabancıların yanında utangaçlığa kapılır, spor karşılaşmalarında başarılı olamaz, yaşlıları tarafından dışlanırdı. Koleje başladığında, hırslı ve sıkı bir ağırlık kaldırma programı uygulamaya girişmişti. Vücudunu geliştirerek yeni bir Alex Atlas yaratmaya kararlıydı. Tam göğsü şişip pazuları sertleşmeye başladığında bu işten sıkıldı, ağırlık kaldırma programını bir kenara bıraktı. Bir seksen beş boyu ve yetmiş beş kilo ağırlığıyla pek Alex Atlas sayılmazdı, ama ince ve kaslı vücudu onu çelimsiz çocuk görünüşünden kurtarmıştı. Yeni tanıştığı insanların yanında kendini hâlâ bir tuhaf hissederek, ne yapacağını bilemezdi. Utandığı zaman terler, avuçlarının içi hemen nemlenirdi. Kendini hiçbir zaman yeterince güvenli hissedememenin ne demek olduğunu unutmuş değildi. Sıkılganlığın anlamını iyi bilirdi. Colin'in ince yapılı ellerini kurutuşunu izlerken, çocuğu daha ilk karşılaşmalarında sevmesinin nedenini anladı. On sekiz ay önce tanıştıkları günden itibaren birbirlerinin yanında son derece rahat olmuşlardı. Aralarında onları ayıran on dokuz yaş vardı. Ama onun dışında, pek bir farkları yoktu.

Colin, Alex'in düşüncelerini yarıda keserek, "Hâlâ orada mı?" diye sordu.

"Kim?"

"Kamyonet."

Alex dikiz aynasına baktı. "Evet, orada," dedi. "FBI kolay kolay pes etmez."

"Ben de bakabilir miyim?"

"Emniyet kemerini açayım deme sakın."

Colin aksi bir sesle, "Kötü bir yolculuk olacağı benziyor," diye söylendi.

Alex, "Daha baştan kurallara karşı çıkmaya başlarsan kötü olur elbette," diye ona katıldı.

Her sabah erken saatlerde bu yolu kullanarak kentteki işlerine gidenler nedeniyle, otoyolun karşı tarafındaki trafik hareketlenmeye başlamıştı. Arada bir upuzun bir TIR ya da kocaman bir kamyon karşı yönden 'hızla geliyor, ışık çalarak yanlarından geçip gidiyordu. Yolun batısındaki şeritlerde ise, kendi arabalarından ve kamyonetten başka, görünürlerde bir tek araç bile yoktu.

Güneş Thunderbird'ün arkasında kaldığı için onları rahatsız etmiyordu. Önlerinde uzanan pırl pırl gökyüzünü birkaç beyaz bulut kümesi süslemekteydi. İki yanda yükselen tepeler yemyeşildi.

Forge Vadisine geldiklerinde, Pennsylvania'ya giden paralı yola saptılar ve batıya, Harrisburg'a doğru devam ettiler. "Kuyruğumuzdan ne haber?" diye sordu Colin.

"Hâlâ geliyor. Budala FBI ajanının biri yanlış av peşinde."

"Herhalde bu yüzden işini kaybeder," dedi Colin. "Bu da benim için bir yer açılmasını sağlar."

"Sen FBI ajanı mı olmak istiyorsun yoksa?"

"Bu konuda düşünmedim diyemem," diye kabullendi Colin.

Alex, Thunderbird'ü sol şeride aldı, arkasına atlan taşımak için kullanılan bir vagon takılmış arabayı solladı. Arabanın içinde, arka kanepede Colin'in yaşlarında iki küçük kız oturmaktaydı. Burunlarını yan pencereye dayayıp Colin'e el salladılar ama o kızarak ciddi bir ifadeyle önüne bakmayı sürdürdü.

“FBI’ da çalışmanın sıkıcı olmayacağından eminim,” dedi.

“Bak, işte buna bir şey diyemem. Bir sapığın peşine düşüp haftalar boyunca 'heyecanlı bir şey yapmasını beklediğin zaman böyle düşünmeyebilirsin.”

“Herhalde California'ya kadar bütün yol boyunca emniyet kemeriyle bağlı durumda oturmaktan daha sıkıcı olamaz,” dedi Colin.

Tanrım, diye düşündü Alex, kendim kaşındım. Arabayı tekrar sağ şeride alarak otomatik gaz pedalını saatte yetmiş mile ayarladı. 'Böylece Colin ne kadar ilginçleşirse ilginçleşsin, yine de programın gerisine düşmüş olmayacaklardı. “Peşimizdeki o adam bizi تنها bir yerde kısıtıp bir hendeğin dibine yuvarladığı zaman, kemerini bağlattığım için bana teşekkür edeceksin. O kemer hayatını kurtaracak.”

Colin başını çevirip ona baktı. Zaten iri olan kahverengi gözleri, kalın gözlük camları yüzünden daha da iri görünüyordu. “Galiba vazgeçmeye niyetin yok,” dedi.

“İyi bildin.”

Colin içini çekti. “Artık bir bakıma benim babam sayılırsın. Öyle değil mi?”

“Ablanın kocasıyım. Ama... senin velayetin ablanda olduğuna göre, yaşamında uyman gereken kuralları belirlemeye hakkım var sanırım. Buna baba hakkı da diyebiliriz herhalde.”

Colin başını iki yana sallarken, eliyle gözlerine giren uzun saçlarını geriye itti. “Bilemiyorum,” dedi. “Belki de yetim olmak daha iyiydi.”

Doyle şakacı bir öfkeyle, “Ne? Demek öyle düşünüyorsun, ha?” diye homurdandı.

“Eğer sen çıkagelmeseydin, Boston'a 'uçakla gitmem düşünülemezdi,” diye kabullendi Colin. “O zaman California'ya da gidemezdim. Ama yine de... bilemiyorum.”

Doyle, “Sen çok fazla olmaya başladın artık,” diyerek bir eliyle çocuğun saçlarını karıştırdı.

Doyle'la geçinebilmek için çaba harcamak ve büyük ölçüde sabır göstermek zorunda kaldığını belirtircesine yüksek sesle içini çeken Colin, karışan saçlarını, pantolonunun arka cebinde taşıdığı tarağıyla düzeltti. Tarağını kaldırdıktan sonra King Kong tişörtünü çekiştirerek kırıışıklarını açtı. “Bu, bu konuda düşünmem gerekiyor,” dedi. “Henüz emin değilim.”

Motor gürültüsüz çalışıyordu. Lastikler ise pürüzsüz asfaltın üzerinde hemen hemen hiç ses çıkarmadan kaymaktaydı.

Arabanın içinde gergin ve huzursuz bir hava olmaksızın aradan beş dakika geçti. Sessizlikte de birbirinin yanında rahat olabiliyorlardı; Ne var ki, Colin bir süre sonra sıkıldı, kemikli dizlerinin üzerine parmaklarıyla vurarak çılgin ve karmaşık ritimler çalmaya başladı.

“Radyoda güzel bir şeyler bulmak ister misin?” diye sordu Alex.

“O zaman emniyet kemerimi açmam gerekir.” “Pekâlâ. Bir iki dakikalığına açabilirsin sanırım.” Çocuk kemerin kilidini açarak koltuk hapsinden kurtuldu. Bir an sonra koltukta dönmüş, dizlerinin üstüne dikilmiş, arka pencereden dışarıya bakmaya koyulmuştu bile. “Hâlâ peşimizde!” diye bağırdı.

“Hey!” dedi Alex. “Senin radyoda istasyon arıyor olman gerekiyordu.”

Colin dönüp yerine oturdu. “Ne yapayım, en azından denemezsem, bu işten tümüyle vazgeçtiğimi düşünecektin,” dedi. Gülümseyişi karşı konulacak gibi değildi.

“Şu aleti çalıştır ve güzel bir müzik bul artık,” diye söylendi Alex.

Colin, AMFM radyonun istasyonlarını, aramaya kovuldu, sonunda bir rock and roll programı buldu. Radyonun sesini açıp tekrar dizlerinin üzerine fırlayarak arka pencereye döndü. “Peşimizi bırakmıyor,” dedikten sonra kendini koltuğuna attı, emniyet kemerinin ucunu yakaladı. “Sen tam bir baş belası, öyle değil mi?” “Benim için kaygılanmaktan vazgeç,” diye karşılık verdi Colin. “Asıl peşimizdeki o herif için kaygılanmamız gerekiyor.”

Saat sekizi çeyrek geçe, Harrisburg'un dışında, Howard Johnson restoranlarından birinde durdular. Alex arabayı turuncu damlı binanın önündeki park yerine sokarken, Colin dört bir yanda kamyoneti aramaktaydı. “İşte burada,” dedi. “Tam beklediğim gibi.”

Alex kendi tarafındaki pencereden baktığında, kamyonetin restoranın önünden geçip gittiğini, öbür taraftaki benzin istasyonuna doğru ilerlediğini gördü. Chevrolet marka beyaz kamyonetin yan tarafında, parlak mavi ve yeşil renkli harflerle yazılmış bir yazı vardı: NAKLİYE ARACI. EN KOLAY TAŞINMA YÖNTEMİ. SİZİN İÇİN BÜYÜK RAHATLIK! Bir an sonra kamyonet gözden kaybolmuştu.

“Haydi, gel,” dedi Alex, “Doğru dürüst bir kahvaltı edelim.”

Colin, “Geliyorum,” dedi. “Peşimizden lokantaya da gelme cesaretini gösterecek mi diye merak ediyorum.”

“Burada durmasının tek nedeni benzin almak zorunda oluşu. Biz dışarı çıktığımızda, bahse girerim, elli mil önümüzde olacaktır.”

Bir saat kadar sonra tekrar dışarı çıktıklarında, restoranın önündeki park alanının tümüyle dolmuş olduğunu gördüler. Yepyeni bir Cadillac, iki tane eski model ama

bakımlı Volkswagen, parlak kırmızı Triumph marka spor araba, her yanı dökülen, çamurlu, eski bir Buick, kendi siyah Thunderbird'leri ve daha bir düzine kadar başka araç burunlarını kaldırıma çevirmiş durumda bekliyorlardı. Aynı yalaktan su içen değişik türlerde hayvanlardan oluşmuş bir topluluk gibiydi görünüşleri. Nakliye kamyoneti görünürlerde yoktu.

“Biz yemek yerken amirlerine telefon etmiş olmalı,” dedi Alex. “Herhalde yanlış insanların peşinde olduğunı anlamıştır.”

Colin kaşlarını çattı. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu, sıra sıra dizilmiş arabalara dikkatle baktı. Sanki Chevrolet'nin hâlâ orada bir yerde olduğuna inanıyor, ne kadar kurnazca saklanırsa saklansın sonunda onu bulacağından emin görünüyordu. Yoksa kendine en baştan yeni bir oyun yaratması gerekecekti.

Bu durumun Doyle açısından hiçbir sakıncası yoktu. Her on beş dakikada bir yerinden fırlayıp, emniyet kemerinden kurtulmak için türlü bahaneler uydurarak yeni bir. oyun daha icat etmesi, küçük bir olasılıktı. Colin için bile zor olurdu ikinci bir oyun daha uydurmak.

Ağır ağır arabaya doğru yürüdüler. Doyle temiz ve serin sabah havasının tadını çıkarıyor, Colin ise gözlerini kısmış, park alanını tarıyor, kamyoneti tekrar görebilmeyi umuyordu.

Tam arabanın yanına vardıkları sırada Colin, “Bahse girerim, restoranın yan tarafına park etmiştir, ” dedi. Doyle' un onu durdurmasına fırsat vermeden tekrar kaldırımın üzerine zıpladı, binanın köşesine doğru koşarak gözden kayboldu. Lastik ayakkabılarının tabanları beton zemine çarparken gürültülü bir ses çıkarıyordu.

Alex arabaya bindi, motoru çalıştırdı, havalandırmanın düğmesini biraz daha açtı. Onlar içerde kahvaltılarını ederken, arabanın içindeki hava iyice ağırlaşmıştı.

Kemerini bağlamayı bitirdiği sırada Colin de geri döndü. Yolcu tarafındaki kapıyı açıp arabaya bindi. Düş kırıklığına uğramıştı. “Orada da yok,” dedi. Kapıyı kapattı, kilitledi, koltuğuna gömüldü, suratını asıp oturdu. İncecik kollarını göğsünün üzerinde çaprazlamıştı.

“Emniyet kemeri.” Alex arabayı vitesine taktı, geri geri park alanından çıktı.

Colin homurdanarak kemerini bağladı.

Yolun karşı tarafındaki benzin istasyonuna doğru ilerleyip pompaların yanında durdular. Depoyu ağzına kadar doldurmaları gerekiyordu.

Onlara servis yapmak için koşar adımlarla dışarı çıkan adam, kırk yaşlarında, kırmızı yüzlü, köylü tipli biriydi. Elleri ağır işten nasırlaşmış, kalınlaşmıştı. Ağzındaki tütünü çiğneyip duruyordu. Tütün çiğneme alışkanlığı, San Francisco'da da, Philly'de de pek yaygın sayılmazdı. Neşeli bir tavırla, “Size yardım edebilir miyim, çocuklar?” diye sordu.

“Normal doldurun lütfen,” dedi Alex. Kredi kartını pencereden dışarı uzatmıştı. “Depo herhalde yarıya kadar dolu olmalı zaten.”

“Hemen dolduruyorum.” Adamın gömlek cebinin üzerine dört harf işlenmişti. CHET. Chet öne doğru eğildi, Alex'in yanında oturmakta olan Colin'e doğru baktı. “Nasılsın, reis?” diye sordu.

Colin kulaklarına inanamayarak gözlerini açtı, arabanın dışındaki adama bakarak, “İyiyyim,” diye kekeledi.

Chet bir ağız dolusu lekeli dişi ortaya çıkararak gülümsedi. “İşte bunu duyduğuma sevindim.” Benzin doldurmak için arabanın arkasına dolaştı.

“Neden bana 'reis' dedi?” diye sordu Colin. Şaşkınlığı geçmiş, yerini utangaçlığa bırakmıştı.

Alex, “Belki de senin Kızılderili olduğunu sanmıştır,”

dedi.

“Eminim öyledir.”

“Ya da itfaiye birliğinin başı olduğunu düşünmüş olabilir.”

Colin oturduğu koltukta iyice aşağı doğru kayarak Alex'e ters ters baktı. Bayağı alınmıştı. “Benim de Courtney'le birlikte uçakla gitmem gerekirdi,” dedi. “Bu kötü şakalarına beş gün boyunca dayanamayacağım.”

Alex gülererek, “Artık fazla oldun sen,” dedi. Colin'in gözlemlerinin ve sözcük dağarcığının yaşına göre çok ileri olduğunu biliyordu. Uzun süre önce, çocuğun şaşkıncu alaylarına, düşüncelerini en uygun sözcüklerle ve düzgün şekilde ifade etmesine alışmıştı. Ama Colin'in bu büyümüş de küçülmüş halinin zorlama bir yanı vardı. Colin büyümek için çok çaba harcıyordu. Çocukluktan sıyrılmak için uğraşiyor, karşısına çıkan engelleri yenerken dişini sıkıyor, yeniyetmelikten olgun bir

yetişkin olmaya açılan kapıyı zorla aralıyordu. Doyle bu duyguyu ve ihtiyacı iyi tanırdı. Onun yaşındayken kendisi de tıpkı aynı şeyleri yaşamış, aynı güçlü duyguları hissetmişti.

Chet geri döndü, Doyle'a kredi kartını ve faturayı uzattı. Faturanın altında sert, plastik bir zarf vardı. Alex kalemi alıp, faturayı plastik zarfın üzerine yerleştirerek imzaladı. Bu arada adam da yine başını eğmiş, Colin'e bakıyordu. "Yolunuz uzun mu, reis?" diye sordu.

Colin, Chet ona ilk kez böyle seslendiğinde ne kadar sarsıldıysa, bir kez daha aynı şekilde sarsıldı. Gözlerini dizlerinden ayırmaksızın, "California'ya gidiyoruz," dedi.

Chet, "Vay canına, şu işe bak," diye söylendi. "Sabahtan beri bir saat içinde, ikinci defa California yolcusu bir araç görüyorum. Ben hep insanlara nereye gittiklerini sorarım. Sanki onlara yola devam etmeleri için yardım ediyordum gibi gelir, anlatabiliyor muyum? Bir saat önce geçen adam California'ya gidiyordu, şimdi de siz gidiyorsunuz. Benden başka herkes California'ya gidiyor." İcini çekti.

Alex saydam plastik zarfı geri verdi, kredi kartını cüzdanına tıktı. Yan gözle Colin'e baktığında, onun büyük bir dikkatle, bir tırnağıyla diğer tırnağının içini temizlemekte. olduğunu gördü. Böylece Chet tek yanlı sohbetlerine devam etmek isteyecek olursa, Colin'in de gözlerini meşgul edecek bir işi olacaktı.

"İşte buyur." Chet elindeki satış fişini Alex'e uzattı. "Demek sahile gidiyorsunuz, ha?" dedi. Konuşurken ağızındaki tütün yumrusunu sol yanağından sağ yanağına doğru kaydırmişti.

"Evet, öyle."

"Kardeşin mi?" diye sordu Chet.

"Özür dilerim, anlamadım."

"Siz ikiniz kardeş misiniz?"

"Yo, hayır," dedi Alex. Colin'le aralarındaki ilişkiyi 'uzun uzun açıklayacak zamanı olmadığını biliyordu. Ayrıca açıklamasına gerek de yoktu. "O benim oğlum," dedi kısaca.

"Oğlun mu?" Chet daha önce bu sözcüğü hiç duymamış gibiydi.

"Evet." Doyle, Colin'in gerçek babası değilse bile, en azından babası olabilecek yaşta bulunduğunu düşünüyordu.

Chet, Doyle'un yakasından omuzlarına doğru dökülene karmakarışık saçlarına baktı. Onun parlak desenli gömleğini, gömleğin kocaman tahta düğmelerini eleştirdiği açıkça belliydi. Alex neredeyse adama teşekkür edecekti... onu Colin yaşında bir oğlu olamayacak kadar genç bulduğu için. Sonra birden adamın tutumunun değişmekte olduğunu fark etti. Chet, Doyle'u on bir yaşında bir çocuğun babası olamayacak kadar genç bulmuş değildi, Bir babanın oğluna dana iyi örnek olması gerektiğini düşünüyordu o. Eğer Doyle, Colin'in ağabeyi olsa, İsteddiği kadar renkli giyinebilir, istediği kadar tuhaf görünebilirdi. Ama eğer Colin'in babasıysa, kesinlikle baba olmaya uygun biri değildi. En azından Chet'in bu konudaki görüşü böyleydi. Chet diliyle ağızındaki tütünün yerini değiştirerek, "Seni yirmi ya da yirmi bir diye tahmin etmişim ben," dedi.

Alex, "Otuz," diye düzeltti. Bir yandan da neden cevap verme zahmetine girdiğini düşünüyordu.

Benzinci pırıl pırıl siyah arabaya baktı. Gözlerine belli belirsiz bir sertlik yerleşir gibi oldu. Kafasından geçenler açıkça belliydi. Ona göre, Doyle'un babasına ait Thunderbird marka arabayı kullanıyor olması, normaldi. Ama 'Doyle'un kendi arabasını kullanıyor olması tümüyle farklı bir

olaydı. Doyle gibi görünen biri, böyle bir arabaya sahip olabiliyor ve California'ya yolculuk yapabiliyorken, onun iki katı yaşında, üstelik de çalışan bir insanın aynı şeyleri yapamayışı doğru değildi. Hatta düpedüz haksızlıktı bu. “Eh, pekâlâ,” dedi Alex. “Size iyi günler, bayım.”

Chet onlara iyi yolculuklar dilemeden bir adım geri. çekilip, üzerinde pompaların durduğu basamağa çıktı. Kaşlarını çatmış, arabaya bakıyordu. Otomatik pencere sessiz bir fısıltıyla yukarıya doğru kayarken adam kaşlarını, daha da çok çattı. Kırmızı alındaki çizgiler derinleşmiş, kaşlarının arasında ondüle metal levhalardaki gibi tepecikler oluşmuştu.

“Ne tatlı adam!” Alex arabayı vitese taktı, oradan hızla uzaklaştı.

Yeniden otoyola çıkıp batıya doğru yola koyulduklarında Colin birdenbire yüksek sesle gülmeye başladı.

“Bu kadar komik olan nedir?” diye sordu Alex. Öfkesinden içi titriyor, Chet'e gereksiz derecede sinirleniyordu. Adamın tavırları onu o kadar sinirlendirmemesi gerekirdi aslında. Alt tarafı onun hakkında vardığı yargıyı oldukça sessiz bir şekilde açıklamaktan fazla bir şey yapmamıştı.

“Yirmi bir yaşında gösterdiğini söylediği zaman, sana da bana yaptığı gibi 'reis' diyecek sandım,” dedi Colin.

“Keşke öyle yapsaydı... hiç de fena olmazdı, değil mi?”

“Ya, tabii! Amma da komik olurdu. Herhalde gülmekten kendinden geçerdin.”

Colin omuzlarını silkti. “Bana 'reis' dediği zaman sen güldün ama. Demek ki sana da komik geldi, değil mi?”

Doyle öfkesi ve sınırları yatıştıktıkça, benzincinin seslendirmedeği nefretine karşı gösterdiği tepkinin Colin'in tepkisinden pek de farklı olmadığını fark etti. Çocuğun benzincinin dostça sohbetine tepkisi çok güçlü ve şiddetli olmuştu. Doyle da aynı duygulara kapılmış, ama onun tepkisi daha kontrollü olmuştu. Yoksa Colin, Chet'in samimi dış görünüşünün altında yatan ve o kadar da samimi olmayan iç dünyasını mı fark etmişti? Belki de her zamanki utangaç benliğinin etkisiyle öyle davranmıştı. Aslında bunun önemli olmadığını biliyordu Doyle. Sebep ne olursa olsun, ikisine de haksızlık yapıldığı bir gerçektir. “Senden özür dilerim, Colin,” dedi. “O adamın tepeden bakan tutumunu ve senin düzeyine iniyormuş gibi konuşmasını asla kabullenmemem gerekirdi.”

“Bana çocukmuşum gibi davrandı.”

“Büyüklerin sık sık yakalandıkları doğal bir tuzaktır bu,” dedi Alex. “Doğru bir şey değil. Özrümü kabul edecek misin?”

Colin koltuğunda kaskatı ve dimdik oturuyor, son derece ciddi görünüyordu. Ne de olsa, ilk defa bir büyük ondan özür diliyor, kendisini affetmesini istiyordu. “Kabul. ediyorum,” dedi ciddi bir sesle. Birdenbire gergin ifadesi yok oldu, asık suratında kocaman bir gülümseme belirdi. “Ama hâlâ, keşke seni de bana yaptığı gibi 'reis' diye çağırıyordum.”

Upuzun çamlar ve siya+ı gövdeli meşe ağaçları yolan iki kenarını kalabalık kümeler halinde kaplamıştı. Ağaçların yaprakları, yumuşak ilkbahar rüzgârıyla hafif hafif kıpırdamaktaydı.

Yol, bir mil boyunca hafif yoluş yukarı tırmanıyordu. Yokuşun tepesine vardıklarında, yolun aşağı doğru eğime geçmediğini, bir mil kadar ilerdeki yeni bir tepeye kadar dümdüz devam ettiğini gördüler. Çevrelerindeki sık ormanı oluşturan ağaçlar, tepelerindeki gökyüzüne doğru uzanıyordu. Sivri cam ağaçları yolun iki yanına düzenli birlikler gibi sıraya dizilmişti. Dört bir tarafa yayılmış

çınar ve meşeler ise, askerî birlikleri teftiş eden generalleri getiriyordu akla.

Dümdüz uzanan arazinin ortasına yakın yerde, sağda, piknik yapmak ve dinlenmek için düzenlenmiş bir alan vardı. Ağaçların altındaki bitki örtüsü hafifletilmiş, otlar temizlenmişti. Birkaç tahta masa, hırsızlığı engellemek için toprağın üzerine dökülmüş beton adacıklara çakılmıştı. Çevredeki çam ağaçlarından bazılarının gövdelerine büyük çöp sepetleri yerleştirilmişti. Bir kenarda halka açık tuvaletleri gösteren bir levha göze çarpıyordu.

Sabahın bu saatinde piknik alanında kimseler yoktu. Ama minyatür parkın karşı köşesindeki çıkış yolunda, otoyola çıkmak üzere hazır bekleyen bir kamyonet durmaktaydı,

NAKLİYE ARACI EN KOLAY TAŞINMA YÖNTEMİ SİZİN İÇİN BÜYÜK RAHATLIK!

Aynı araba olduğuna kuşku yoktu.

“İşte yine o!” diye bağırdı Colin. Kamyonetin yanından saatte yetmiş mil hızla geçip giderlerken burnunu cama yapıştırmış, bakıyordu. “Gerçekten o! Görüyor musun?”

Doyle dikiz aynasına baktı, kamyonetin anayola çıktığını gördü. Sürücü aracın hızını arttırıyordu. Üç dört dakika sonra onlara yetişerek çeyrek mil kadar arkalarına yerleşmiş, daha önce yaptığı gibi hızını onlara uydurmuştu.

Doyle bu durumun yalnızca bir rastlantı olduğunu biliyordu. Colin'in oyununun ve tahminlerinin gerçek bir yanı olamazdı. Geçmişte de buna benzer birçok oyun icat etmiş, düş gücünün yarattığı birçok şeye inanmıştı. Onlara kin besleyen kimse yoktu bu dünyada. Kimsenin onları izlemesi, kötü niyetlerle peşlerine düşmesi için neden yoktu. Yalnızca rastlantı...

Buna rağmen, ensesinde başlayan ürpertinin omuriliği boyunca hızla ilerlediğini hissetti. Sanki hayalî bir buz parçası ensesinden aşağı doğru kayıyordu.

iki

George Leland altı buçuk metre uzunluğundaki Chevrolet marka kamyoneti büyük bir rahatlıkla, adeta bebek arabası iter gibi kullanmaktaydı. Ön koltuğun arkasındaki kargo bölümüne tıkış tıkış yerleştirilmiş olan mobilya ve çeşitli ev eşyaları hiç zangırdamıyordu. Çevredeki arazi hızla kayıp geçiyor, yol aracın altında akıyordu. Leland hor şeyin kontrolünü elinde tutmaktaydı.

Bütün çocukluğu kamyonlarla ve diğer büyük makinelerle içice geçmiş, onlarla birlikte büyümüştü. Tüm makineleri en iyi şekilde çalıştırabilmek konusunda özel bir yeteneği vardı. Lancaster yakınlarındaki o çiftlikte saman balyalarını taşıyan kamyonları kullandığında on üç yaşındaydı. Babasının arazilerinde dolaşıp duruyor, balyaları oradan oraya taşıyordu. Liseyi bitirmeden önce, biçerdöver, su boşaltma makinesi, saban ve bir çiftlikte kullanılabilecek tüm güçlü makineleri çalıştırmayı öğrenmişti. Ekim ve hasat zamanlarında gerekli araçların hepsini kullanıyor, yeniden ekimi zamanı geldiğinde bir kez daha işe koyuluyordu. Üniversiteye gitmek için çiftlikten ayrıldığında, ilk anda Pennsylvania topraklarında kullanmakta olduğu nakliyat kamyonetine çok benzeyen bir başka kamyonun şoförlüğünü yaparak okul masraflarının ödenmesine yardımcı olmuştu. Yaşı yeterince büyüdüğü zaman, bir petrol şirketne ait dev yakıt tankerlerinden birinin sürücülüğünü yapmaya başladı. Bu işi yaptığı iki yaz boyunca, ne kendi kullandığı kamyonunda, ne de yanından geçen araçlarda bir lak çizik bile olmadı. İkinci yazın sonunda petrol şirketi yetkilileri ona devamlı bir İş teklif ettiler, ama Leland tabii ki teklifi kabul etmedi. Bir yıl sonra, inşaat mühendisliği dalında ikinci derecesini alarak mezun olduğunda, ilk gerçek işine başladı. İki bir, toprak taşıyan o dev makinelerden birinin tepesine çıkıyor, acık arazide o korkunç gücü elinin altında hissetmenin tadını çıkarıyordu. Araçları böyle sık sık kullanmasının nedeni, işlerin kötü gitmesi ya da bir terslik olmasından kaygılanması değildi. Yalnızca makineleri kullanmak hoşuna gidiyor, parmaklarıyla onları en iyi şekilde çalıştırdığından emin olmak ona zevk veriyordu.

Bütün pazartesi sabahı ve öğleden sonranın ilk saatleri boyunca kiralınmış kamyoneti batıya doğru sürmüştü. Siyah Thunderbird'le aralarındaki uzaklığın hep aynı kalmasına dikkat ediyordu. Araba yavaşladığı zaman o da yavaşlıyor, hızlandığı zaman hemen ona yetişiyordu. Bununla birlikte, Thunderbird çoğunlukla saatte tam yetmiş mil hızla yol almaktaydı. Leland TenderBird'ün en son ve en üstün modellerinde, direksiyona bağlı otomatik bir sürat kontrol sistemi olduğunu biliyordu. Bu sistem uzun yolculuklarda sürücünün yükünü büyük ölçüde hafifletmekteydi. Doyle herhalde o sistemi kullanıyor olmalıydı. Ama bunun önemi yoktu. George Leland büyük bir beceriyle ve fazla çaba harcamaksızın öndeki arabanın otomatik olarak kontrol edilen hızına uymaktaydı. Saatler saatleri kovalıyor, Leland sanki kendisi de bir makineymiş gibi, bir an olsun kontrolü kaybetmiyordu.

Leland iriyarı bir adamdı. Boyu bir doksan, ağırlığı yüz kilo dolaylarındaydı. Son zamanlarda beş altı kilo vermişti, çünkü düzenli olarak yemek yemeyi unutuyordu. Geniş omuzlan eskisine göre biraz daha çökmüş ve öne bükülmüş, zaten ince olan beli biraz daha incelmış görünüyordu. Kare biçimindeki yüzünü, hemen hemen beyaza yakın açık sarı renkteki saçları çevrelemekteydi. Gözleri mavi, teni açık renk ve pürüzsüzdü. Düzgün hatlı burnunun

üzerine cifler yayılmıştı. Boynu sağlam kaslarla ve belirginleşmiş damarlarla kaplıydı. Kocaman elleriyle direksiyona sarıldığında, güçlü kavrayışı nedeniyle kollarındaki kaslar ve pazuları o farkında olmadan şişip kasılıyor, Leland asla yerinden kıpırdatılamazmış gibi görünüyordu. Sanki kamyoneti kullanan bir sürücü değil de o güçlü aracın bir parçası gibiydi. Radyosunu açmamıştı. Çevresindeki manzaraya hiç bakmıyordu. Yol boyunca ne sigara içiyor, ne çiklet çiğniyor, ne de kendi kendine konuşuyordu.

Kilometreler birbirini kovaladıkça, dikkatini önünde uzanan yoldan ve izlediği arabadan ayırmıyor,

kullandığı araç çevresini güven verici bir şekilde sarıyor, kulağına gelen mekanik sesler onu mutlu ediyordu. Yolculuğun o ' ilk saatleri boyunca, düşüncelerini net olarak Thunderbird'ün içindeki adama çocuğa odaklamadı. Kafasındaki dağınık düşünceler kamyoneti kullanımına hiç benzemiyordu. Belirsiz ve ayrıntısız düşüncelerdi bunlar. Çoğunlukta belirli bir odağı olmayan, yoğun ve korkunç bir nefret dalga Minin etkisine kapılmış durumdaydı. O nefret dalgası sanki i onu hipnotize ediyor, tüm dikkatin kendisine yönelmesini istiyordu, Eninde sonunda öndeki arabanın o nefretin odak: noktası haline geleceğini biliyordu. Böyle olacağını çok İyi biliyordu Leland. Ama şu an için önünde giden aracı makine gibi İzlemekten başka bir şey yapmıyordu.

Thunderbird, Harrisburg'dan sonra batıya doğru yola devam etti, sonra eyaletler arası 70 numaralı yola döndü, ve Batı Virginia'nın kuzey sınırını boydan boya izledi. Wheelrip'i geride bıraktıktan sonra, Ohio sınırlarının içine girer girmez, sinyal ışıklarını yakıp söndürerek, anayoldan ayrılma bir yan yola sapmak niyetinde olduğunu belirtti. Bu yol benzin istasyonları, moteller ve restoranlarla dolu bir alana gidiyordu. Otomobilin sinyal ışıklarını yakıp söndürdüğünü gördüğü anda Leland hemen frene bastı, kamyonetinin Doyle'un yaklaşık bir mil gerisinde kalmasını sağladı. Thun

derbird'den bir dakika kadar sonra rampaya tırmandığında, büyük siyah araba görünürlerde yoktu. Rampanın dibinde Leland yalnızca bir an boyunca kararsızlık çekti, sonra batıya, turistik faaliyetlerin en yoğun olduğu alana yöneldi. Ağır ağır gidiyor, siyah arabayı arıyordu. Sonunda, alüminyumdan yapılmışa benzeyen dikdörtgen prizma şeklinde bir lokantanın önünde buldu onu. Lokantanın binası eski bir tren vagonunu andırıyordu. TBird, HARRY'NİN NEFİS YEMEKLERİ yazılı dev bir tabelanın gölgesine çekilmiş, dinlenmekteydi.

Leland, Breen'in Yeri'ne gelinceye kadar kamyoneti sürmeye devam etti, krom, plastik, taklit taş ve neon ışık cennetinin içinde ilerledi. Chevrolet'yi küçük ve alçak binanın en uzak köşesine park etti. Böylece beş yüz metre ilerdeki Harry'nin Nefis Yemekleri lokantasında oturan hiç kimse onu göremeyecekti. Arabadan indi, kamyoneti kilitledi, öğle yemeğini yemek üzere yürüdü.

Breen'in Yeri, en azından dış görünüş olarak, Doyle' la çocuğun önünde durdukları lokantaya çok benziyordu. Yirmi beş metre uzunluğunda alüminyum bir tüpü andırıyordu bina. Eski bir tren vagonuna benzetebilmek için birileri bayağı uğraşmış olmalıydı. Tüp şeklindeki binanın üç tarafını dar ve uzun pencereler sarmıştı. Binanın ön tarafına, sanki sonradan akıllarına gelmiş gibi bir de kübik giriş kapısı eklemişlerdi.

İçerde, duvarları boydan boya çevreleyen alçak pencerelerin yanına yer yer çatlamış plastik kaplı paravanalarla ayrılmış bölmeler tek sıra halinde dizilmişti. Her bölmenin içinde birer masa, lekeli birer kül tablası, silindir biçimli birer cam şekerlik, yine camdan tuzluk ve biberlikler, paslanmaz çelikten birer peçetelik ve salonun dibindeki tuvaletlerin yanına yerleştirilmiş müzik aletinin içindeki parçaların listesini gösteren birer karton vardı. Salonu boydan boya kesen tezgâhı geniş bir koridor ayırmaktaydı.

Leland içeri girer girmez sağa döndü, tezgâhın sonuna kadar yürüdü, köşeye yerleşip oturdu. Böylece arada bir dönüp pencereden dışarıya göz atabilecek, yemek yenen bölmelerin gerisinde, Harry'nin lokantasının önünde duran Thunderbird'ü izleyebilecekti.

Breen'in Yeri alandaki en son lokanta olduğundan ve öğle saati telaşı iki buçukta çoktan bittiğinden, ortalık bomboştu. Kapının hemen yanındaki bölmelerden birinde orta yaşlı bir çift oturmuş, taş gibi bir sessizliği paylaşarak sıcak rozbifli sandviçlerini ' yiyorlardı. Ohio eyalet polislerinden biri de onların hemen yanındaki bölmede, yüzü Leland'a dönük olarak oturmaktaydı. Önündeki peynirli hamburgerine ve patates kızartmalarına gömülmüş görünüyordu. Leland'dan uzakta, salonun karşı köşesinde ise, sapsarı boyalı saçlı, pasaklı görünüşlü garson kız sigarasını içmekle meşguldü. Kafasını kaldırmış, gözlerini ayırmadan tavandaki sararmış karoları seyrediyordu.

Salonda onların dışındaki tek kişi, tezgâhın gerisinde bekleyen garsondu. Leland'ın ne istediğini

öğrenmek için yanına yaklaştı. En fazla on dokuz yaşında, genç ve güzel bir kızdı. Gözleri hemen hemen Leland'ın gözleri kadar maviydi. Üzerindeki formanın ucuz mallar şaton bir dükkândan alındığı belliydi ama kız yine de o çirkin formaya bir kişilik kazandırmayı becermişti. Formanın eteği, biçimli dizlerinin yirmi beş santim üzerinde bitecek şekilde kısaltılmıştı. Eteğinin ceplerinden birine küçük bir maymuncuk, diğerine de bir tavşan motifi işlenmişti. Kızcağz (ormanın orijinal beyaz düğmelerini kırmızı düğmelerle birleştirerek görünüşüne renk katmaya çalışmıştı. Sol göğüs cebinin üzerine işlenmiş kuş motifiyle, istediğini bir ölçüde başarmış bile sayılabilirdi. Sağ göğsündeki cebin üzerinde İse, süslü püslü bir yazıyla adı yazılmıştı: Janet. Adının hemen altında neşe dolu bir karşılama sözcüğü göze çarpıyordu. Hey, Merhaba! Gülümseyişi çok tatlıydı. Sanki bir şey soracaktı gibi başını hafifçe bir yana eğiyor, karşısındakini garip bir şekilde cezbediyordu. Şirinliği akla Mickey Mouse'u getiriyordu sanki. Belli ki oltaya gelmeye hazır, kolay bir avdı.

“Menüyü gördünüz mü?” diye sordu. Genizden gelen sesi çocuksuydu,

“Kahve ve peynirli hamburger,” dedi Leland.

“Patates kızartması da ister misiniz? Hazırda var.”

“Eh, pekâlâ.”

Kız siparişleri aldı, sonra Leland'a bakıp göz kırptı. “Bir dakikaya kalmaz dönerim.”

Leland onun tezgâhın gerisindeki servis koridoru boyunca yürüyüşünü seyretti. Biçimli bacaklarıyla zarif adımlar atarak yürüyordu. Üzerine sımsıkı oturan forması, yuvarlak kalçalarının şeklini açıkça ortaya koymaktaydı. Birdenbire, böyle bir şey mümkün olmadığı halde, kızı çırılçıplak görüverdi. Uzun bacaklarının tümünü, biçimli kalçalarını ve zarif sırtının kavsini...

Suçlu suçlu önündeki tezgâha baktı, vücudunun alt yarısındaki sıkışmayı ve gerilimi hissetti. Kafası karmakarışık olmuş, bir anda yönünü şaşırmişti. O anda nerede olduğunu bitecek halde bile değildi.

Janet elinde kahveyle geri geldi, bardağı onun önüne koydu, “Krema ister misiniz?” diye sordu.

“Evet, lütfen.”

Janet elini tezgâhın altına soktu, on santim boyunda, süt şişesi yüksekliğinde karton bir Kutu çıkardı. Leland'ın önüne çatal bıçak ve diğer şeyleri yerleştirdi, yaptığı işi inceledi, beğendi. Leland'ı kahvesiyle baş başa bırakarak çekip gitmek yerine, dirseklerini tezgâhın üzerine dayadı, çenesini avuçlarının arasına yerleştirdi ve Leland'a bakarak iştah açıcı bir tavırla gülümsedi. “Ne tarafa taşıyorsun?” diye sordu.

Leland hemen kaşlarını çattı. “Taşındığımı nereden bildin?”

“Seni biraz önce gelirken gördüm. Kamyonetini de gördüm. Buralarda bir yere mi taşıyorsun?”

Leland kremayı kahvesine boşaltarak, “Hayır,” dedi. “California'ya gidiyorum.”

“Vay canına,” dedi kız. “Harika bir şey! Palmiye ağaçtan, pırıl pırıl güneş, dalgalar ve sörf...”

Leland, “Evet, öyle,” derken aslında kızın bir an önce yanından uzaklaşmasını istiyordu.

“Sörf yapmayı öğrenmeyi o kadar çok isterdim ki,” diye devam etti kız. “Denizi çok severim. Yazları iki haftalık tatilimde Atlantic City'ye gider, kumların üzerine serilirim. Simsiyah olurum. Gerçekten İyi yanarım. Vücudumu hemen hemen tümüyle yakmamı sağlayan, çok açık ve aynı

zamanda seksi bir bikinim var.” Sahte bir alçakgönüllülükle kıkırdadı. “Şey... tabii her yerimi yakamıyorum... hemen hemen bütün vücudumu desek daha doğru olacak. Atlantic City'de o kadar açık bikinileri pek hoş karşılamıyorlar.”

Leland kahve fincanını dudaklarına doğru götürüp tepesinden ona baktı.

Kız bakışlarını onun gözlerinden kaçırmadı, gözlerini onunkilere kenetleyip bekledi, sonunda Leland tekrar önüne baktı.

Aşçıbaşı restoranı mutfağa bağlayan servis penceresinden, “Peynirli burgerle patates kızartması!” diye seslendi,.

Garson kız yavaşça, “Seninkiler,” dedi. Yiyecekleri aldı, getirip Leland'ın önüne koydu. “Başka bir şey?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Leland.

Kız tekrar tezgâha yaslandı, Leland yemeğini yerken o konuşmasını sürdürdü. Dişiliğine dikkati çekmek için elinden geleni yapıyordu. Bol bol kıkırdadı, göz kırptı, kızarmayı denedi. Leland onun ilk tahmininden beş yaş daha büyük olduğuna karar verdi.

Sonunda kızdan hiç değilse birkaç dakikalığına kurtulabilmek için, “Bir kahve daha alabilir miyim?” diye sordu.

Kız, “Elbette,” diyerek boş fincanı aldı, upuzun, kromaj kaplı kahve makinesine doğru yürüdü.

Leland onu seyrederken o tuhaf titreşimin bir kez daha bütün vücuduna yayıldığını hissetti. O anda, daha önce olduğu gibi yine kızı üzerinde hiçbir şey yokmuş gibi gördü. Kızın çıplakken nasıl görüneceğini hayal ediyor değildi. Etrafındaki restoranda bulunan eşyaları nasıl görüyorsa, onu da o kadar açık ve net görebiliyordu. Büyük boy demliğin üzerindeki filtreyi kontrol etmek için parmak uçlarına yükselmiş duran Janet'in uzun bacaklarını, gergin ve yuvarlak kalçalarını seyrediyordu.

Janet döndüğü zaman, göğüsleri havalanır gibi oldu.

Leland ona bakarken göğüslerinin uçlarının şişmekte olduğunu görebiliyordu.

Gözlerini yumdu, umutsuzca bu görüntüyü kafasının içinden silmeye çalıştı. Gözlerini tekrar açtığında görüntü hâlâ gitmemişti. Saniyeler birbirinin kovalayıp o görüntü karşısında durmaya devam ettikçe, kendini giderek daha garip hissediyordu Leland.

Kızın ona vermiş olduğu bıçağı eline aldı, parmakları çeliğin etrafında sıkıştı. Bıçağı kaldırdı, yüzünün önünde tuttu, tırtırlı parlak kenarına baktı. Sonra parlak çelik gözlerinin önünde yumuşayarak erir gibi oldu. Leland kendini uzaktan ağır ağır ona doğru yürüyen çıplak .kıza bakar buldu. Kız sanki koyu bir şurubun içinde hareket ediyormuş gibi yürüyor, çıplak göğüsleri her adımda .şehvet uyandıracak şekilde kıpırdıyordu. Leland elindeki .bıçağı onun kaburgalarının arasına, derinlere soktuğunu, kız çığlık atmayı kesinceye kadar bir ileri bir geri sokup çıkardığını düşündü. Ondan sonra, hafifçe aralanmış dudaklarının arasından, hoş geldin, diyecekti kız.

Ağına kadar doldurulmuş kahve fincanını ince ellerinin arasında dikkatle taşıyarak tezgâha yaklaştığı sırada, Leland bir başkasının .onu izlemekte olduğunu fark etti. Oturduğu taburede hafifçe dönerek kapının yanındaki bölmede oturan orta yaşlı çifte baktı. Adamın ağız yiyeceklerle doluydu ama ağızındakileri çiğnemiyordu. Yanakları şişmiş durumda, Leland'ı izliyor, yüzündeki gergin ifadeye ve havada duran sağ elinde bir fener gibi tuttuğu bıçağa bakıyordu. Onların arkasındaki ikinci bölmede oturan polis de yemeyi kesmiş, Leland'ı gözlemekteydi. Bıçağa ne an-

lam vereceğini bilmediği belliydi. Kaşlarını çatmış, gözlerini Leland'a dikmişti.

Leland bıçağı indirip elinden bıraktı, garson kız kahveyle birlikte yanına geldiği sırada tabureden kayıp yere bastı. Bir süre cüzdanını aradıktan sonra tezgâhın üzerine iki dolar bıraktı.

“Hemen gitmiyorsun, değil mi?” diye sordu kız. Sesi öyle buz gibiydi ve uzaktan geliyordu ki, Leland ürperdiğini hissetti.

Ona cevap vermedi. Hızlı adımlarla kapıya yürüyüp dışarı çıktı. Yine aynı hızlı adımlarla kamyonete doğru ilerlerken gün ışığı canını yakacak kadar parlak geldi.

Chevrolet'nin direksiyonu başına geçtiğinde, kalbinin •göğsünü delercesine gümbürdeyişini dinledi, heyecanının geçmesini bekledi. Hıçkırığa benzeyen sesler çıkararak soluk almaya çabılıyor, üşümüş, ıslak bir köpek gibi titriyordu.

Garson kız artık görünürlerde olmadığı ve Leland gözlerini sınıksıkı kapalı tuttuğu halde, yine de onun genç ve güzel vücudunu, çıplak, uzun bacaklarını, ağır ve iri göğüslerini görebiliyordu. Elindeki bıçağı onun içine sokusunu görüyor, beyaz teninin parçalanışını seyrediyor, bir hamlede tezgâhın üzerinden atlıyor ve hemen orada, yerde kıza sahip oluyordu. Kimse onu durduramazdı, çünkü bıçağı elinden bırakmamıştı. Herkes korkardı böyle birinden. Hatta o polis bile. Garson kız tezgâhın arkasındaki kirli yer karolarının üzerine yatırır ve defalarca ırzına geçerdi. Canının istediğini yapardı.

Bıçağı, ortalığa saçılan kanları, kızın göğüslerini ve kendi vücudunun altındaki teninin vereceği, duyguyu düşündü. Böyle bir şeyi gerçekten yapsa, restorandakilerin yüzlerindeki şaşkın ifadeyi gördüğünde neler hissedeceğini düşündü. Sonunda bu düşünceler yavaş yavaş uzak taşı, Kalp atışları sakinleşti. Soluk alıp verışı daha düzenli oldu.

'Başını kaldırdı ve birdenbire, sürücü tarafındaki pencerenin dikiz aynasında kendini gördü. Gözlerine baktı ve bir an boyunca nerede olduğunu, ne yapmakta okluğunu anladı. Akli başına gelmiş, Thunderbird'ü neden izlediğini, içindeki insanlara ne yapmak niyetinde olduğunu hatırlamıştı. Aslında bütün bunların yanlış, olduğunu biliyordu. Hastaydı, kafası karmakarışık ve ne yaptığını bilmiyordu.

Bakışlarını aynadaki gözlerinden kaçırdı. O gözlerde gördükleri kendini hasta gibi hissetmesine neden olmuştu. O sırada polisin restorandan çıkıp kamyonete doğru yürümekte olduğunu gördü. Mantıksız bir korkuya kapılarak, polisin her şeyi bildiğini düşündü bir an için. Nasıl olmuşsa olmuş, polis o kıza ve Thunderbird'ün içindekilere yapmayı planladığı her şeyi anlamıştı. Her şeyi biliyordu polis.

Leland kamyonetin motorunu çalıştırdı.

Polis ona seslendi.

Adamın ne söylediğini duyamayan Leland, zaten söylenenleri duymak istemeyeceğine karar vermişti. Motoru vitese taktı, ayağını gaz pedalına dayadı.

Polis tekrar bağırdı.

Kamyonet yerinde sarsıldı, iki yana kaçmaya çalıştı, yerdeki taşı toprağı havaya kaldırdı, Leland ayağını gaz pedalından hafifçe kaldırarak makineyi rahatlattı, kontrolü ele aldı, park alanından çıktı. Benzin istasyonlarının ve motellerin arasından ilerlerken hızını arttırdı.

Yine hızlı hızlı solumaya başlamıştı. Bir yandan da inlemeye benzer sesler çıkarıyordu.

Servis alanının sonuna geldiğinde, eyaletlerarası 70 numaralı otoyola çıkan rampaya normalden çok daha hızlı girdi. Trafiği hiç kontrol etmedi, bilinçsizce ve ansızın yola fırladı. Neyse ki her iki yönde de şeritler bomboştu.

Leland zihninin gerilerinde bu yolların sıkı kontrol edildiğini, trafik devriyeleriyle dolu olduğunu, hatta radarlarla izlendiğini biliyordu, ama yine de hız göstergesinin ibresini zorlamaya devam etti. İbre hızın saatte yüz mile ulaştığını gösterdiğinde, kamyonet hafifçe titredi ve azami hızına ulaştığı halde duruma çabucak uyum sağladı.

Yük bölümündeki mobilyalar birbirine ve duvarlara çarpıyor, gürültülü sesler çıkarıyordu. Bir masa lambası yere düştü, Leland camın kırıldığını duydu.

Dikiz aynasına baktı. Polis ya peşine düşmekten vazgeçmiş ya da yeterince çabuk davranamamıştı. Arkada uzanıp giden yol bomboştu.

Yine de kamyonetin hızını saatte yüz milde tutmaya devam etti. Altındaki asfalt kükrüyor, çevredeki dümdüz: arazi hızla akıp geçiyordu. Durmadan değişip duran sahne dekorlarına benziyordu manzara. Sonunda içinde kabaranı panik duygusu ağır ağır yatıştı. Herkesin onu gözlediği ve kendisine karşı olduğu, baktıkları anda ruhunun derinliklerini görebildikleri duygusu geçti. Birtakım güçler tarafından durmaksızın izlendiğini biliyor, ama bu güçleri tam olarak eyalet polisinin kişiliğinde netleştirmeyi başaramıyordu. Batıya doğru hızla yol alırken bir kez daha, kullandığı makinenin bir parçası halini aldı. Aracı ölçülü ve temkinli hareketlerle kullanıyordu. Yedi sekiz mil boyunca aynı hızda, yol aldıktan sonra, aracın süratini yasal sınıra düşürdü. Restorandan ayrıldığından beri yalnızca birkaç dakika geçtiği halde, yaşadığı olayların büyük bir kısmını unutmuştu. Biraz önce paniğe kapılmasına, neyin yol açtığını bile anımsamıyordu.

Buna rağmen birdenbire Doyle'la Colin'i hatırlayıverdi. Thunderbird gerilerde bir yerde, bulunduğu yerin doğusunda kalmış olmalıydı. Belki de hâlâ Harry'nin Nefis Yemekleri yazılı dev tabelanın altındaki gölgede park etmiş, bekliyordu. Yeniden yola koyulmuş olsa bile, Doyle'la çocuk millerce geride olmalıydılar. Onları şu anda görmesi mümkün değildi. Leland bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

Hızını biraz daha düşürdü. Şu anda onların kendisini' izlemekte oldukları düşüncesi kafasında netleştikçe, asla dinmeyen korkusu tanıdık bir şekil almaya başladı. Artık gri asfalt gözüne bir tünel gibi görünüyor, tünelin tek çıkışının ise tuzak olduğuna giderek daha çok inanıyor, geri dönmesinin mümkün olmadığını hissediyordu.

O sırada biraz ilerde, yolun sağ tarafında gözüne bir" başka dinlenme alanı ilişti. Alan iki sıra çam ağacının gerisinde olduğu için otoyoldan bakıldığında pek dikkat çekmiyordu. Leland frene basıp alana girdi, hafifçe yokuş yukarı giriş yolunda ilerledi. Kare biçimindeki park yeri nefes kamyonetinin burnunu otoyola çevirerek park etti. Böylece ağaçların kalın, kahverengi gövdelerinin arasından otoyolda akan trafiği izleyebilecekti.

Şimdi tek yapması gereken beklemek ve otoyolu gözlemektir. Thunderbird önünden geçtiğinde hemen peşine düşebilir, iki üç dakika içinde de ona yetişirdi. Büyük ölçüde rahatlamıştı.

Eyalet polisi devriye arabasından inmek için kapıyı açtığında, George Leland daha onun dinlenme alanına girdiğini bile fark edememişti. Son beş dakika boyunca, çam ağaçlarının gerisindeki otoyolu izlemiş, parlak güneş ışığı ve batıya doğru akıp giden seyrek trafik onu bir bakıma hipnotize ederek dikkatini dağıtmıştı. Bir an yalnız olduğunu düşünürken, sonra kendi kamyonetiyle dik açı oluşturacak şekilde park etmiş olan Ohio eyalet polisi devriye arabasını fark etti. Arabanın yansı çam ağaçlarının gölgesinde, öbür yarısı insanı kör edecek kadar parlak güneş ışığının altındaydı. Sanki gerçek değilmiş gibi görünüyordu. Tepesindeki mavi beyaz ışık yanıp söniyordu ama sireni çalıştırılmamıştı. Arabadan İnen polis memuru otuz yaşlarında, ciddi görünüşlü, sert çeneli biriydi. Öğle yemeğini Breen'in Yeri'nde yiyen ve küçük restoranın dışında

Leland'a seslenen polisin ta kendisiydi.

Leland biraz önce kapıldığı paniğin nedenlerinden bir kısmını hatırlar gibi oldu. Birdenbire dünya yine üzerine kapanmaya başlamıştı. Karanlık gölgeler görüşünü bulanıklaştırmaya çalışıyor, gözlerinin köşelerini kemiriyor, içine sanki kocaman mürekkep lekeleri yayılıyordu. Kendini köşeye sıkışmış ve kırılmaya hazır hissediyordu. Ona zarar vermek isteyenler için çok kolay bir hedef oluşturmaktaydı. Bugünlerde nedense herkes onun peşine düşmüştü. Leland hep kaçmak zorunda kalıyordu.

Polis ona doğru yaklaşırken Leland sürücü tarafındaki pencereyi indirdi.

“Yalnız mısınız?” diye sordu polis. Leland kamyonetin kapısını birden açacak olursa çarpmadan etkilenmemek için yeterince uzakta duruyordu. Bir eli kemerine takılı tabancanın kabzasındaydı.

“Yalnız mısınız?” diye tekrarladı polis.

Leland, “Evet efendim.”

“Sana seslendiğim zaman neden durmadın?”

“©ana seslenmek mi?”

“Restoranın önünde,” dedi polis memuru. Sesi, genç ve kırışksız yüzünden daha. hışırtilı ve yaşlıydı.

Leland telaşlanmış göründü. “Sizi hiç görmedim. Bana mı şeslendiniz?”

“İki kere.”

“Özür dilerim,” dedi Leland. “Duymadım.” Kaşlarını çattı. “Yanlış bir şey mi yaptım? Genelde dikkatli bir sürücüyümdür.”

Polis memuru bir süre onu dikkatle süzdü, mavi gözlerini inceledi, güneşten yanmış yüzünü, dikkatle şekil verilmiş saçlarını gözden geçirdi, sonra rahatlamış göründü. Elini tabancasının kabzasından çekti, aradaki birkaç adımlik mesafeyi yürüyerek kamyonetin yanına geldi. “Sürücülük yeteneklerinle ilgisi yok,” dedi. “Yine de ehliyetine ve kamyoneti kiralamak için doldurduğun kâğıtlara bir göz atsam iyi olacak.”

“Elbette,” dedi Leland. “İşbirliğine her zaman hazırım.” Sanki cüzdanına uzanmış gibi yaparak yanındaki koltuğun üzerinde duran kâğıt mendil kutusundan. 32’lik tabancasını çıkardı, Hızlı ve ani bir hareketle tabancayı pencereye doğru kaldırdı, namluyu polis memurunun suratının ortasına nişanladı ve tetiği çekti. Tek atıştan çıkan ses, kamyonetin gerisindeki cam ağaçlarının gövdesinde yankılandı, sonra otoyola sert bir tokat gibi çarptı.

Leland oturdu, birkaç dakika boyunca otoyoldan akıp geçen trafiği seyretti. Sonra cesedi saklaması gerektiğini fark etti. Dinlenme alanına her an bir başka araç girebilir, devriye arabasıyla kamyonetin arasında serilmiş yatmakta oton polisin cesedini görebilir ve yardım getirmeye gidebilirdi. Son zamanlarda herkes Leland’ın peşine düşmeye başlamıştı zaten. Bugüne kadar hayatta kalmasının tek nedeni, onların bir adım önünde koşmayı başarabilmesiydi. Şu anda da düşüncelerinin bulanıklaşmasına izin vermemesi gerekiyordu. Bir şeyler yapması şarttı.

Kamyonetin kapısını açıp indi.

Polis memuru yerdeki çakıl taşlarının üzerine yüzükoyun kapaklanmıştı. Başının etrafında simsiyah bir kan gölü oluşturmaktaydı. Şu anda, biraz öncesine göre çok küçük, neredeyse çocuk gibi

görünüyordu.

Son bir yıldır, ona karşı kurulan o korkunç komployu hissettiğinden beri, Leland kendini korumak için adam öldürüp öldüremeyeceğini sık sık merak etmişti. Eninde sonunda buna mecbur olacağını baştan beri biliyordu. Ya öldürecek ya da öldürülecekti. Şu ana kadar bu iki olasılıktan hangisini gerçekleştireceğine bir türlü karar verememişti. Ama şimdi neden kararsızlık çektiğini anlayamıyordu. İş öldürmek ve öldürülmek arasında set çim yapma noktasına gelince, en yumuşak başlı insan bile kendini koruyabilmek için gerekeni yapardı.

Leland, ifadesiz bir yüzle eğilip ölü adamın ayak bileklerini yakaladı, onu devriye arabasının açık kapısına doğru sürükledi. Arabanın içindeki kısa dalga telsiz aygıtı gürültülü bir şekilde mesajlar verip duruyordu. Leland cesedi arabanın içine tıktırdı, direksiyonun üzerine kapanmasına izin verdi. Ama bu kadarı yeterli olmayacaktı. Adamın ölmüş okluğu uzaktan bakıldığında bile belliydi. Cesedi iyice saklaması gerektiğini anladı, polis memurunun vücudunu vinileks kaplı koltuğun ilerisine doğru itti, peşinden kendisi de arabaya bindi.

Direksiyonu tuttu. Parmak izi bıraktığının farkında delildi.

Vinileks kaplı koltuğun arka kısmını elledi.

Giderek koyulmakta olan kanlara aldırmaksızın ölü adamın parçalanmış yüzünü dizlerine doğru itti, sonra bükülmüş durumdaki gövdeyi yolcu koltuğunun önündeki boş yere tıktı.

Dikkatli davranmaya gerek görmeksizin yolcu tarafındaki pencereye dokundu, beş parmağıyla birden cama sımsıkı bastırdı.

Cesedi arabanın ön panelinin altındaki boşluğa yarı yarıya sığdırmayı başarmıştı. İşini bitirdiği zaman, polis memurunu aramaya gelip kapıyı açmadıkça, hiç kimsenin cesedi bulamayacağını düşünüyordu.

Arabadan inerken bu kez de ovucunu koltuğun oturulan yerine bastırdı.

Direksiyonu tekrar tuttu.

Arabadan indi, kapıyı kapatırken parmaklarıyla krom kapı kulpunu sıkıca kavradı.

Bir yerden bir paçavra bulup dokunduğu her şeyi dikkatle silmesi gerektiği hiç aklına gelmedi. Resmi polis arabasının bir köşesinde kıvrılıp kalmış durumdaki cesedi yarı yarıya unutmuştu bile.

Kamyonete geri döndü, içine bindi, kapıyı kapattı. Otoyolda trafik yıldıırım gibi akıp geçiyor, geride, öğleden sonranın yumuşak güneş ışığından altın rengi İzler bırakıyordu. On dakika ya da biraz daha fazla süre boyunca Leland yolu seyretti, Thunderbird'ün geçmesini bekledi.

Fiziksel olarak tüm dikkatini çok küçük bir alan üzerine odaklamış olduğundan, çok geçmeden düşünceleri bambaşka konulara kaymaya başladı. Sonunda restoranda ona servis yapan, formasının üzerine maymunlar ve tavşanlar işlemiş olan genç garson kıza takıldı kaldı. O kızın neden dengesini bozduğunu, kafasını karıştırdığını şimdi anlıyordu. Uzun, doğal platin rengi saçtan, peri kızlarına özgü yüz hattan ve ele avuca sığmaz ifadesiyle kız biraz Courtney'i andırıyordu. Çok fazla benzemiyordu ama yine de bir havası vardı. Bu nedenle Leland'ın üzerinde büyümlü bir etkisi olmuştu. Leland şimdi elindeki bıçağı onun vücuduna saplamayı hiçbir zaman istemediğini anlıyordu. Böyle bir duyguya asla kapılmamıştı. Onunla sevişmeyi de istememişti. Aslında o kıza karşı hiçbir ilgi duymuş değildi. Kendisi yalnızca bir tek kadına bağlanan erkeklerdendi. Yalnızca kendi tatlı Courtney'ini düşünüyordu o.

Düşünceleri nasıl hızla garson kızdan Courtney'e kaydıysa, aynı hızla Courtney'den Doyle'a ve

çocuğa yöneldi. Leland ansızın, polisin cesedini devriye arabasına tıkmaya çalışırken Thunderbird'ün geçip gitmiş olabileceğini düşündü. Bu olasılık onu şoka sürükledi. Belki de yirmi dakika önce geçmişlerdi buradan. Şimdi millerce ilerde yol alıyor olmalıydılar...

Ya Doyle önceden kararlaştırdığı yol planında değişiklik yaptıysa? Haritasında işaretlemiş olduğu yolu izlemekten vazgeçtiyse?

Leland boğazına kocaman bir korku yumrusunun takılıp kaldığını hissetti.

Eğer Doyle'la çocuğu kaybederse, bu Courtney'i de kaybettiği anlamına gelmez miydi? Courtney'i kaybederse, ona ulaşacak yolu kaybederse, ö zaman her şeyi kaybetmiş olmayacak mıydı?

Havalandırmaya rağmen geniş alnında iri ter damlaları birikmişti. Kamyonetin motorunu vitese taktı ve park alanından çıktı. Ön tekerlekler kurumuş kanlarla lekelenmiş çakıl taşlarının üzerinde döndü. Leland giriş yoluna saptı, Chevrolet'yi dinlenme alanının dışına sürdü. Devriye arabasının tepesinde mavi beyaz ışık hâlâ dönüp duruyordu ama Leland onun farkına bile varmadı. Onun için şu anda önünde uzanıp giden yoldan ve kendisinden kaçmasına ramak kalmış olan Thunderbird'den başka hiçbir şey gerçek değildi.

Üç

Öğle yemeği molasından sonra on beş dakika boyunca yol aldıklarında, Chevrolet kamyonet hâlâ dikiz aynasında görünmeyince, Doyle onu beklemekten vazgeçti. Harrisburg'daki kahvaltıda sonra kamyoneti tekrar peşlerinde görünce bayağı sarsılmıştı doğrusu. Ama tabii ki bu olay basit bir rastlantıdan ibaretti. Onları Pennsylvania' nın bir başından öbür başına kadar izlemiş, sonra Batı . Virginia ve Ohio'da da peşlerinden ayrılmamıştı. Bu rastlantının nedeni, aynı eyaletlerarası otoyolda batıya doğru yolculuk ediyor olmalarıydı besbelli. Kamyonetin sürücüsü her kimse, tıpkı Doyle gibi yolunu harita üzerinde belirlemişti. Yolculuk planını yaparken adamın kafasında hiçbir kötü niyet olamazdı. Alex sobalı saatleri boyunca kendisini rahatsız eden düşüncelerden, arabayı yolun kenarına çekerek ve kamyonetin geçip gitmesine izin vererek kurtulabileceğini düşündü. Bunu yapmakta biraz geç I kalmıştı ama yine de rahatlatıcı bir düşünceydi. Yolun kenarında on beş dakika bekleyerek kamyonetin arayı açmasına izin verir, ondan sonra da kimliği belirsiz biri tarafından izleniyor olmalarıyla ilgili O saçma sapan fikri tümüyle unutabilirdi. Her neyse, artık önemi yoktu. Kamyonet görünmez olmuştu. Şu anda büyük olasılıkla daha ilerde bir yerlerde gidiyordu.

“Orada mı?” diye sordu Colin.

“Hayır.”

“Tüh!”

“Tüh mü?”

“Neler karıştırdığımı bilmeyi gerçekten çok isterdim,” dedi Colin. “Artık hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz herhalde.”

Alex gülümsedi. “Sanırım öyle olacak.”

Pennsylvania İle karşılaştırıldığında, Ohio ovalarla, kaplı ve çok daha düz bir araziye kurutmuştu. Otoyolun her iki yanında dümdüz ve yemyeşil alanlar göz alabildiğin uzanıyor, arada bir eski püskü bir kasaba, uzaktan düzenli görünen bir çiftlik ya da durmadan çevreye pislik saçan, ve garip bir biçimde tek başına kalmış fabrikalarla manzara kesintiye uğruyordu. Görüntünün tekdüzeliği, aynı derecede tekdüze mavi gökyüzünün altında ufka doğru göz alabildiğince uzanıp gidişi onları sıkışmış, hatta biraz morallerini bozmuştu. Araba gerçek süratının dörtte biri hızla, emekler gibi ilerlemekteydi.

Yola çıkışlarının yirminci dakikasında Colin ne kadar rahatsız oturduğunu belirtecek hareketler yapmaya, kol . tuğunda kıvrılıp bükülmeye başladı. “Bu emniyet kemeri. doğru yapılmamış,” dedi Doyle'a.

“Öyle mi?”

“Biraz fazla sıkı yapmışlar.”

“Fazla sıkı olması mümkün değil. Emniyet kemerleri, istediğin gibi ayarlanabilir.”

“Bilmiyorum...” Colin kemere iki eliyle asılarak kontrol etti.

“Bu kadar basit bahaneler ileri sürerek o kemerden. ' kurtulabileceğini sanma sakın.”

Colin yemyeşil ovalara, kırmızılı beyazlı bir çiftliğin yakınındaki tepede otlamakta olan tombul inek sürüsüne baktı. “Dünyada bu kadar çok inek olduğunu bilmiyordum,” dedi. “Evden ayrıldığımızdan beri nereye baksam inek görüyorum. Bir tane daha inek görürsem kusabilirim sanırım.”

“Hayır kusmazsın,” dedi Alex, “Çünkü öyle bir şey yapacak olursan sana temizletirim,”

Colin ülkenin geri kalanı da böyle mi olacak?” diye sordu. İnce kemikli elini havaya kaldırmış, ovucunu yukarı çevirmiş, sıkıcı manzarayı gösteriyordu.

Doyle sabırla, “Öyle olmadığını biliyorsun,” diye açıkladı. “Mississippi Nehrini, çölleri, Rocky Dağlarını göreceksin. Hayali yolculuklarında kaç kefe dünyayı gezdin sen! Benden çok daha iyi biliyor olman gerekir.”

Colin, Doyle konusunda 'hiçbir yere varamayacağını anlayınca emniyet kemerini çekiştirmekten vazgeçti. “Biz bütün bu İlginç yerleri buluncaya kadar beynim çürümüş ve küflenmiş olacak. Bu hiçbir şeyden oluşan manzarayı daha fazla seyredersen zombiye dönüşmekten korkuyorum. Sen zombinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?” Doyle'un bu konuda bilgi sahibi olmasını sağlamak için suratını zombiye benzetti ağzı açılmış, yüzünün etleri sarkmış, açık ama hiçbir şey görmeyen gözler.

Doyle, Colin'i hem çok seviyor, hem de onunla birlikte olmaktan zevk alıyordu. Ama bir yandan da biraz rahatsız oluyordu. Çocuğun durup dinmeksizin emniyet kemerinden kurtulmak için sürdürdüğü kampanya, bir yandan hissettiği gerçek rahatsızlığı ifade ediyor, ama ondan da önemlisi, Doyle'un disiplin kurma konusundaki yeteneğini ölçüyordu. Alex, Courtney'le evlenmeden önce çocuk, ablasının koyduğu kurallara hiç itiraz etmeden uyuyor, onu babası gibi sayıyordu. Yeni evliler Philadelphia'daki işleri halletmek için balayından geri döndüklerinde de, Colin yine çok uyumlu davranmıştı. Ama şimdi Doyle'la yalnız kalmıştı ve ablasından çok uzaktaydılar. Yeni ilişkilerini denemek için bulunmaz bir fırsattı bu. Ne koparabilirse koparmaya razıydı. Bu bakımdan yaşıtı diğer çocuklardan hiçbir farkı yoktu.

“Bak.” dedi Alex. “Bu gece telefonda Courtney'le konuşurken sıkıcı manzaradan ve hareket etmeni engelleyen emniyet kemerinden şikâyet etmeni istemiyorum. O da ben de bu yolculuğun senin için iyi olacağını düşündük.. Ayrıca birbirimize alışmamızı, birlikte olmaya uyum sağlamamızı kolaylaştıracağını da düşündük. Ortaya çıkacak ufak tefek sorunları halletmek için bunu bir fırsat olarak gördüğümüzü açıklamamda sakınca yoktur sanırım. Durum böyle olduğuna göre, Indianapolis'ten Courtney'i aradığımızda ona her konuda şikâyet etmene ve homurdanmana izin veremem. Courtney şu anda San Francisco'da insanlarla uğraşiyor, evi halı kaplatıyor, perdeleri taktırıyor,, mobilyaları taşıyor... Zaten kafası o kadar dolu ki, tar de seni düşünüp kaygılanmasına hiç gerek yok.”

Batı yönünde dosdoğru Columbus'a doğru ilerlerken. Colin söylenenleri düşündü, kafasının içinde evirip çevirdi. Sonunda, “Pekâlâ,” dedi. “Teslim oluyorum. Senin on dokuz yıllık bir avantajın var.”

Alex çocuğa baktı. Colin de kaşlarının altından, utangaç bir tavırla ona bakıyordu. Alex hafifçe gülümsedi. “Seninle anlaşacağız,” dedi. “Başından beri biliyordum böyle olacağını.”

“Bana bir şeyi açıklar mısın?” diye sordu Colin.

“Neymiş o?”

“Benden on dokuz yaş büyüksün. Ve... Courtney'den. de altı yaş mı büyüksün?”

“Evet, öyle.”

“Courtney'in uyması gereken kural ve sınırlamaları da sen mi. belirliyorsun?”

“Kimse Courtney için kurallar ve sınırlamalar belirleyemez,” diyerek karşılık verdi Doyle.

Colin incecik kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, bilmiş bir tavırla başını salladı. “Bu konuda kesinlikle haklısın. Onu anladığına sevindim. Courtney'e zorla emniyet kemerini taktırabileceğini düşünüyor olsaydın, bu evliliğe altı aylık bir şans bile tanımazdım.”

Yolun iki yanında dümdüz arazi ufka doğru yayılmaktaydı. İnekler otluyor, puf puf beyaz bulut kümeleri berrak gökyüzünde tembel tembel dolaşıyordu.

Bir süre sonra Colin tekrar konuşmaya başladı. “Seninle yarım dolarına bahse girerim ki, önümüzdeki beş dakika boyunca doğuya doğru giden koç araba yanımızdan geçecek, tahmin edebilirim. Gerçek sayıdan en az on farkla doğru bileceğimden eminim.”

“Yarım dolar mı?” diye sordu Alex. “Pekâlâ, kabul.”

Ön paneldeki saat beş dakikayı saniyeler halinde sayarken onlar da doğuya doğru yol alan arabaları saydılar, her aracın geçişini yüksek sesle anons ettiler. Colin tahminde yalnızca üç arabalık bir sapma göstermişti.

“Bahsi ikiye mi katlayalım, yoksa bırakalım mı?” diye sordu çocuk.

Alex, “Kaybedecek neyim var ki?” diye karşılık verdi. Gülümsüyordu. Bu yolculuğa, kendine ve Colin'e olan güveni geri gelmiş, hatta iyice sağlamlaşmıştı.

Oyunu tekrar oynadılar. Colin'in tahmini bu kez dört arabalık bir sapma gösterdi, böylece bir yarım dolar daha kazanmış odu. “Bırakıyor muyuz, ikiye mi katlıyoruz?” diye sordu. Uzun parmaklı ellerini ovuşturuyordu.

Alex kuşkucu bir tavırla, “Devam edeceğimi sanmıyorum,” dedi. “Nasıl beceriyorsun bunu?”

“Aslında çok kolay. İşe başlamadan önce, yarım saat boyunca arabaları kendi kendime saydım ve beş dakikalık ortalamamın ne olduğunu hesapladım. Ondan sonra da sana bahse girmek ister misin, diye sordum.”

“Belki de yolumuzu biraz uzatmak pahasına, Las Vegas'a kadar uzansam iyi olacak,” dedi Alex. “Seni de yanıma alıp gazinolarda küçük bir tur atarım ve hep senin söylediklerine oynarım.”

Bu iltifat Colin'in o kadar hoşuna gitmişti ki, söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Kollarıyla kendi gövdesini kucakladı, başını önüne eğdi, sonra yan pencereye dönüp dışlarının tümünü göstererek camdaki belli belirsiz görüntüsüne gülümsedi.

Gerçi Colin farkında değildi ama Doyle çocuğun birdenbire neden sessizleştiğini anlamak için o tarafa hızla göz attığında, onun cama yansımış gülümseyen suratını görmüştü. Olup biteni anladığında o da kendi kendine gülümsedi, rahatlayarak koltuğuna iyice gömüldü ve gerilimin son kırıntıları da vücudundan çıkıp gitti. Yalnızca bir tek kişiye değil, iki kişiye birden âşık olduğunu hissediyordu. Bu cılız, yaşma göre fazla zeki çocuğu, hemen hemen Courtney'İ sevdiği kadar çok seviyordu. Bu öyle bir duyguydu ki, buna kapılan kişi kolaylıkla sabah yaşadıkları huzursuz edici korkuyu, panik öncesi yaşanan o telaşı ve belirsizliği unutabilirdi.

Doyle haftalar önce haritanın başına oturarak yolculuğu adım adım planlamış, Philly'den gerekli

yerlere telefonlar açarak gerekli rezervasyonları yaptırmış, hatta dört gün önce de kalacakları odalar için depozito olarak belirli miktarlarda çekler yollamıştı. Sakin Zaman Motelinin yöneticilerine, Colin'le ikisinin pazartesi akşamı saat yediyle sekiz arasında motele varmış olacaklarını haber vermişti. Saat yedi buçukta, tahmin ettiği zaman aralığının tam ortasında, Indlanapolis'in hemen doğusundaki motelin park alanına girip idare.bürosunun yanına park ettiler.

Yolculuk boyunca kalacakları tüm odalar için önceden rezervasyon yapmıştı Doyle. Günde yaklaşık altı yüz mil yol yaptıktan sonra, gecenin yanarı kalabilecekleri boş yer arayarak geçirmek istemiyordu.

Arabanın farlarını söndürdükten sonra motoru susturdu. Sessizlik.İkisine de garip geldi. Arada bir eyaletler arası Otoyoldan geçen trafiğin uğultusu onlara kadar ulaşıyor, ıssız gecenin başlangıcını hareketlendiriyordu. Doyle,. “Şöyle bir programa ne dersin?” diye sordu Colin'e. “Sıcak bir duş ve iyi bir akşam yemeği. C.Courtney'e telefon? ettikten sonra, sekiz saat boyunca deliksiz bir uyku çekeriz.”

“Harika,” dedi Colin. “Ama önce yemek yesek daha, İyi olmaz mıydı?”

Bu isteğin Colin'den geliyor olması oldukça garip ve, alışılmamış bir durumdu. Pek iştahlı bir çocuk sayılmazdı. Doyle da onun yaşındayken doğru dürüst yemek yemediğini hatırlıyordu. Bugün öğle yemeği yemek için mola verdiklerinde Colin önündeki tavuğun budundan birkaç lokma almış, patates püresinin birazını yemiş, dondurmasını mideye indirip kolasını bitirdikten sonra bir lokma daha yiyemeyecek kadar doyduğunu söylemişti.

“Eh,” dedi Doyle. “Restorana kabul edilmeyecek kadar berbat durumda olduğumuzu sanmıyorum. Ama önce odamızı kontrol etmek ve emin olmak istiyorum.” Kapıyı açınca serin ve dumanlı gece havası arabaya doldu. “Ser burada beni bekle.”

“Olur,” dedi Colin. “Şu emniyet kemerinden kurtulabilirsem beklemem daha kolay olacak.”

Alex kendi emniyet kemerini açarken gülümsedi. “Seni gerçekten korkuttum, değil mi?”

Colin yüzünde çarpık bir gülümsemeyle ona baktı.. “Eğer durumu öyle görmek istiyorsan öyle olsun.”

“Pekâlâ, pekâlâ,” dedi Doyle. “Colin, oğlum, emniyet kemerini açabilirsin.”

Arabadan inip bacaklarını esnetmeye çalışırken, Sakin Zaman Motelinin rehber kitapta yazılanlardan hiçbir farkı olmadığını gördü. Motel gerçekten temiz, hoş ve aynı zamanda ucuz bir yerdi. Büyük bir L harfi biçiminde inşa edilmişti. İki kanadın birleştiği noktaya, neon ışıklarıyla çevrelenmiş idare bürosu yerleştirmişti. Hiçbir özelliği olmayan kırmızı tuğla duvarlara, birbirinin tıpkısı kırk ya da elli kapı aynı aralıklarla, bir çiti oluşturan tahta parçalan gibi düzenli bir şekilde dizilmişti. Binanın her iki yanında da birer beton teras göze çarpıyordu. Terasların çatılan ondüle alüminyumla kaplı, her üç metrede bir siyah demir direklerle tutturulmuştu. Büro kapısının dışında bir otomat duruyor, kendi kendine mırıldanıyor, tıkrıyordu.

İdare bürosu küçüktü ama duvarları parlak sarıya boyanarak yer karoları iyice temizlenip cilalanmıştı. Doyle dosdoğru karşıdaki tezgâha yürüyüp servis beklediğini belirtmek için masanın üzerindeki zile dokundu.

Bir kadın tezgâhın gerisindeki bambu perdeli kapı eşliğinin arkasından,, Bir dakika lütfen,” diye seslendi.

Tezgâhın bir tarafına bol sayıda dergi ve ucuz görünüşlü kitap yerleştirilmişti. Rafın üzerinde de bir

yazı göze çarpıyordu. BU GECE UYUMADAN ÖNCE BİRAZ OKUMAYA NE DERSİNİZ? Doyle memurun gelmesini beklerken kitaplara şöyle bir göz attı. Aslında yolda geçirdiği uzun saatlerden sonra uykusunu getirmek için hiçbir şeye ihtiyaç duymayacağını biliyordu.

'Bambu perdeyi omzuyla iterek ortaya çıkan kadın, "Beklediğim için üzgünüm," dedi. "Ben..." Tezgâha doğru yürürken Doyle'a bir göz atmaya zaman bulmuş, belki •de gördüğünün etkisiyle birdenbire konuşmasını kesmişti. Doyle'a tıpkı benzin istasyonunda karşılaştıkları görevli Chet'in baktığı gibi baktı. "Evet?" diye sordu. Belli ki soğuk bir sesle konuşmaya karar vermişti.

"Doyle adına rezervasyonum var," dedi Alex. Motellerde önceden yer ayırtmış olduğuna şimdi iki kat daha seviniyordu. Her odanın önünde bir araba olmadığını, motelde boş yer bulunduğunu gösteren neon ışıklı tabelanın yandığını görmüş olduğu halde, yine de kadının yer yok diyerek onu reddedeceğinden oldukça emindi.

"Doyle mu?" diye sordu kadın,

"Doyle."

Kadın tezgâhın yanına gelmek için atması gereken son birkaç adımı attı, kayıt defterinin yanındaki dosya kartlarına uzanırken biraz neşelenir gibi oldu. "Ah, Philadelphia'dan gelen baba oğul mu?" diye sordu.

Doyle gülümsemeye çalışarak, "Evet, öyle," diye kargılık verdi.

Kadın elli yaşın üstünde, en az yirmi kilo fazlalığına rağmen yine de hoş ve çekici biriydi. Saçlarına 1950'lerin modasına göre şekil vermişti. Geniş alnını ortaya çıkaracak şekilde tepesine toplanmış saçları küçük bukleler halinde iki yana dökülüyor, kulaklarını örtüyordu. Yün örgü elbisesi geniş, hatta dev boyutlardaki göğsünü sıkıca sarmaktaydı. İçine giydiği korsenin çizgileri kalçalarıyla belinde belli oluyordu.

"Rezervasyonunuz on yedi dolarlık odalarımızdan." diye açıkladı.

"Evet."

Yeşil metal kutunun içinden dosya kartını aldı, dikkatle İnceledi, sonra kayıt defterini açtı. Sayfanın üçte birini kaplayan kayıt formunu dikkatle doldurdu, sonra defteri Doyle'a doğru çevirip kalemi uzattı. "Şurayı imzalayabilirseniz... şey..." Doyle kalemi almak için elini uzatmıştı. "Şey... belki de babanızın imzalaması daha doğru olur diyecektim. Oda onun adına ayrılmış."

Doyle önce ona anlamayan gözlerle baktı, sonra Kadının Chet'le olan ortak yönlerinin ilk anda düşündüğünden çok daha fazla olduğuna karar verdi. "Baba benim," dedi. "Ben, Alex Doyle'um."

Kadın kaşlarını çattı. Başını yana doğru eğdiğinde, bol bol spreyleneş kaskatı saçları bir bütün halinde yüzünün yan tarafından kayıp yere düşecekmiş gibi oldu.. "Ama burada diyor ki..."

"Oğlum on bir yaşında." Kalemi alıp formun üzerine imzasını attı.

Kadın henüz mürekkebi kurumamış imzaya, yepyeni ve tertemiz defterinin üzerinde çirkin bir lekeymiş gibi bakıyordu. Her an içeriye koşacak, temizleyici maddeyle süngeri kapıp gelecek ve bu iğrenç şeyi temizleyecekmiş gibi bir hali vardı.

"Odamız hangisi?" diye sordu Alex. Kadının isteksizliğini hissediyor, onu zorlamaya çalışıyordu.

Motel görevlisi onun saçlarını ve giysilerini bir kez daha inceledi. Doyle, San Francisco ve Philly gibi kentlerde böylesine açık eleştirilere maruz kalmaya alışık değildi. Kadının bu garip tavrına elinde olmadan karşı tavrı alıyordu.

“Eh,” dedi kadın. “Herhalde biliyorsunuzdur, ödemeyi...”

Doyle onun cümlesini, “Peşin olarak yapıyorum,” diyerek tamamladı. “Evet, bunu daha önce düşünmemem çok aptalca.” Kayıt defterinin üzerine on iki doları bıraktı. “Herhalde hatırlarsınız, beş dolarlık depozitoyu önceden yollamıştım.”

“Ama bir de vergi var.” dedi kadın.

“Ne kadar?” .

Doyle kadının söylediği parayı, iyice buruşmuş koyu gri renkli kotunun cebinde bulduğu bozuk paralarla ödedi.

Kadın parayı sayarak aldı ve yazar kasanın çekmecesine yerleştirdi. Oysa daha bir dakika önce Doyle'un parayı sayarak ayırdığını görmüştü. Duvara asılı tahtadan bir anahtarı isteksizce alarak Doyle'a uzattı. “37 numaralı oda,” dedi. Anahtara sanki Doyle'un eline teslim ettiği nadide bir pırlanta mücevhermiş gibi bakıyordu. “Uzun kanadın sonuna yakın.”

Doyle yeni bir sahne daha yaratmamaya çalışarak,

“Teşekkür ederim,” dedi. İyice aydınlatılmış, temiz salonun karşı tarafına yürüyerek kapıya yaklaştı, tam kapıya ulaştığı sırada kadın, “Sakin Zaman Motelinin odaları çok güzeldir,” dedi.

Doyle başını çevirip ona baktı. “Eminim öyledir.” “Odalarımızı hep öyle tutmaktan hoşlanırsınız.” Doyle ciddi bir tavırla başını salladı, kapıyı açıp kendini dışarı attı,

Thunderbird'ü gözden kaybetmiş olduğu halde, George Leland sakinleşmeye başladı. On beş dakika boyunca kamyoneti en son süratinde kullandı. Büyük arabayı görebilmek için trafiği umutsuzca araştırdı. Bu arada makinelere olan doğal yatkınlığı yatıştırıcı etkisini gösteriyordu. Korkusu geçti. Kamyoneti yavaşlattı. Her geçen dakikayla birlikte, Thunderbird'ü yakalayacağına daha çok inanıyor, yeteneklerine güveniyordu. Hız sınırının yalnızca bir kaç mil üzerinde yol alıyordu artık. Hafif bir trans haline girmiş gibi, yalnızca önünde uzanıp giden yolun ve Chevy" nin saat gibi kusursuz işleyen motorundan çıkan homurtunun farkındaydı. Bu iki şey onu büyük ölçüde rahatlatıyordu.

Leland sabahtan beri ilk kez gülümsedi, uzun zamandır ilk defa yanında konuşabileceği biri olmasına ihtiyaç duydu.

O kişi birdenbire, “Mutlu görünüyorsun, George.” diyerek Leland'ı şaşırttı.

Leland gözlerini yoldan ayırdı.

Courtney yolcu koltuğunda, ondan yalnızca bir metre uzakta oturuyordu. Ama bu nasıl mümkün olabilmişti?

“Courtney,” dedi boğazından yükselen kuru bir fısıltıyla. “Ben...”

Seni bu kadar mutlu görebilmek ne güzel,” dedi Courtney. “Genellikle o kadar aksi ve ciddi oluyorsun ki!”

Leland kafası karışmış durumda, bakışlarını yeniden yola çevirdi.

Ama gözleri bir süre sonra güçlü bir mıknatısın etkisine kapılmışcasına yeniden ona çevrildi. Güneş ışığı arabanın pencerelerinden içeriye doluyor, tıpkı bir ruhun içinden geçer gibi Courtney'in içinden geçip gidiyordu. Işık onun altın rengi saçlarına dokunuyor, cildini okşuyor ve yokuna devam ediyordu. Leland, Courtney'in arkasındaki kapıyı tüm ayrıntılarıyla görebilmekteydi. O dünya güzeli yüzünün gerisinde pencereyi görüyor, başının arkasındaki manzarayı seyredebiliyordu. Courtney tümüyle saydamlaşmıştı. Anlayamıyordu Leland. Nasıl oluyor da şu anda burada bulunabiliyordu Courtney? Doyle'la çocuğu izlemekte olduğunu nasıl öğrenebilmişti?

Çok yakınında bir kornanın avaz avaz çaldığını duydu.

Leland başını kaldırdı, sağ şeritten çıkmış olduğunu, onu sollamaya çalışan bir Pontiac'la çarpışmasına ramak kaldığını farkedince şaşırđı. Direksiyonu hızla sağa kırdı, kamyoneti tekrar şeride soktu.

“Nasılsın, George?” diye sordu Courtney.

Leland ona baktı, sonra gözlerini hemen yola çevirdi. Üzerinde, onu en sen gördüğünde giydiği kıyafet vardı topuklu ayakkabılar, beyaz bir mini etek, uzun, sivri yakalı, şık bir kırmızı bluz. Bir hafta önce onu havaalanına kadar izleyip 707'ye binişini seyrettiğinde de üzerinde yine aynı şık kıyafet vardı. Görünüşü Leland'ı öyle heyecanlandırmıştı ki, o anda onu, daha önce hiçbir kadını arzulamadığı kadar çok arzulamıştı. Neredeyse koşarak yanına gidecekti, ama birdenbire Courtney'in kendisini garip karşılayabileceğini fark etmişti. Onu izliyor olmasını nasıl açıklayabileceğini bilmiyordu.

"Courtney tekrar, "Nasılsın, George?" diye sordu, Leland herhangi bir sorunu olduğunun bilincine varmadan çok önce Courtney onun sorunlarıyla ilgilenmeye başlamıştı. Leland her şeyin ters gittiğini fark etmeden önce, Courtney onun için kaygılanıyordu. İki yıllık beraberliklerini sona erdirdiğinde ve Leland'la yalnızca telefonda görüşmeyi kabul ettiğinde bile, ayda İki kez onu arayıp nasıl olduğunu sormuştu. Tabii sonunda telefonları da kesilmişti. Onu hepten unutmuştu Courtney.

Leland gözlerini yoldan ayırmadan, "Eh, fena değilim herhalde," diye karşılık verdi.

"Pek iyi görünmüyorsun." Sesi sanki uzaklardan geliyor, yankılanıyordu. Gerçek sesine pek az benziyor, bu durum Leland'a tuhaf geliyordu. Ama yine de buradaydı işte. Pırl pırl güneş ışığında, yanında oturuyordu.

"Ben gayet iyiyim," diyerek onu inandırmaya çalıştı

"Kilo vermişsin."

"Biraz vermem gerekiyordu."

"Ama bu kadarı gerekmiyordu, George."

"Zararı olmaz."

"Gözlerinin altında torbalar oluşmuş."

Leland bir elini direksiyondan ayırıp gözünün altındaki koyu renkli, şişmiş et parçasına dokundu.

"Bu aralar yeterince uyumuyor musun?" diye sordu Courtney.

Leland karşılık vermedi. Bu sohbetten hoşlanmamıştı. Sağlığıyla ilgili sorular sorarak canını sıktığında, diğer insanlarla arasında doğan duygusal sorunların 'basit bir fiziksel rahatsızlıktan kaynaklandığını söylediğinde Leland ondan nefret ederdi. Sorunlar tabii ki birdenbire başlamıştı. Ama hiçbirisi onun suçu değildi. Kabahat hep diğer insanlardaydı. Son zamanlarda herkes ona karşı dönmeye başlamıştı.

"George, son konuşmamızdan beri insanlar sana daha iyi davranmaya başladılar mı?"

George hayranlıkla onun uzun bacaklarını seyrediyordu. Bacakları artık saydam değildi. Teni altın rengi, dipdiri ve müthiş güzeldi. "Hayır, Courtney," dedi. "Bir iş daha kaybettim."

Courtney sağlığı hakkında can sıkıcı sorular sormaktan vazgeçtiği için kendini daha iyi hissediyordu. Ona her şeyi söylemek, ne kadar utanç verici olursa olsun, anlatmak istiyordu. O anlardı. Leland başını onun kucağına yaslayarak gözlerinde gözyaşı kalmayınca dek ağlamak istiyordu, O zaman kendini daha iyi hissedeceğinden emindi... Kendisi ağlarken Courtney onun saçlarını okşayacak, başını kaldırdığında eskisi kadar sorunu kalmadığını görecekti, kendini iki yıl önceki gibi hissedecekti. Bütün bu dertler başlamadan, insanlar ona kötü davranmaya başlamadan önceki zamanlarda olduğu gibi...

"Bir iş daha, öyle mi?" dedi Courtney, "Son iki yılda kaç iş değiştirdin, George?"

"Altı."

"Bu kez neden kovuldun?"

"Bilmiyorum," dedi Leland. Sesinde yoğun bir mutsuzluk vardı. "Bir işyeri binası inşa ediyorduk..."

iki yıllık bir işti. Herkesle iyi geçiniyordum. Sonra patronum, yani başmühendis, bana karşı dönmeye başladı.”

Courtney tonsuz ve uzaklardan gelen bir sesle, “Sana karşı dönmeye mi başladı?” diye sordu. Sesi, geniş lastiklerin asfaltın üstünde çıkardığı gürültü yüzünden zar zor duyulabiliyordu. “Nasıl yani?”

Leland direksiyonun başında rahatsız rahatsız kıpırdandı. “Sen biliyorsun, Courtney. Tıpkı diğerlerinde olduğu gibiydi. Arkamdan benim hakkımda konuşmaya başladı, diğerlerini de bana karşı kurdu. Bana verilen işleri elimden alıp başkalarını vermeye kalkıştı ve Preston'u, yani çelik mühendisini bana karşı kışkırttı...”

“Bütün bunları senin arkandan ve senin haberin olmadan mı yaptı?”

“Evet. O...”

“Bütün bunları senin haberin olmadan yaptıysa, nasıl oluyor da gerçekten bu tür şeyler söylediğinden emin olabiliyorsun?” Leland onun sesindeki ifadeye tahammül edemiyordu. Anlayıştan çok, acıma doluydu sesinin tonu. Onun konuştuğunu hiç duydun mu? Konuştuğunu kendin duymadın, değil mi George?”

“Benimle böyle konuşma. Bütün bunları hayalimde uydurduğumu söylemeye çalışma bana.”

Courtney söyleneni yaptı, sustu.

Leland onun hâlâ orada olup olmadığını görmek için başını çevirdi. Courtney ona gülümsedi. Birkaç dakika öncekine göre çok daha gerçek bir görünüşü vardı.

Leland batmakta olan güneşe baktı ama görmedi. Dikkatinin pek azını önünde uzanıp giden otoyola vermekteydi Araç kullanmakta olduğunun bilincinde bile değildi, Courtney'in büyüğü varlığı onun duyularını uyuşturmuştu. Artık Chevrolet'yi en iyi şekilde yönetemiyor, kamyonetiyle bir olamıyordu. Kamyonet sağ şeride bir girip bir çıkıyor, arada bir bankete dahiyordu.

Bir süre sonra Leland konuştu. “O gün, birlikte çıkabilir miyiz diye sormak için seni aradığımda, üç hafta önce evlenmiş olduğunu öğrenince aklımı kaybetmeme ramak kaldığını biliyor muydun? Seni bir hafta boyunca gece gündüz demeden izledim. Yalnızca seyrettim seni. Biliyor muydun? Frisco'ya uçacağını, Doyle denen o adamla erkek kardeşinin bir hafta sonra peşinden geleceklerini söylemiştin. Bir daha Philly'ye dönmeyi düşünmediğini söyledin. Bunu duymak beni mahvetti, Courtney. Hemen hemen öldüm diyebilirim. Benim açımdan her şey o kadar kötü gidiyordu ki! Bir zamanlar ne kadar iyi olduğumuzu hatırlıyordum... seni onun için aradım... belki yeniden bir araya gelebiliriz diye. Birlikte çıkalım diyecektim. Bunu biliyor muydun? Bahse girerim bilmiyorsundur. Sana teklifte bulunmak için hazırdım... ve sonra evlenmiş olduğunu, ülkenin öbür ucuna gitmeye hazırlandığını öğrendim.” Sesi sertleşti, buz gibi oldu, hatta kötü niyetli bir tona büründü. Düşüncelerini toparlayabilmek için sustu. “Sen benim iyi şansımın, benim için bulunmaz bir şansın... iki, üç, dört yit önce. Birlikte olduğumuz zaman her şey yolundaydı. Şimdi sana ulaşamayacağım, seni göremeyeceğim kadar uzaklara gidiyorsun... Sana yakın olmam gerektiğini biliyordum, Courtney. Bu yüzden seni havaalanına kadar takip ettim ve 707'ye binip gidişini sev: rettim. Nerede yaşadığını öğrenebilmek için Doyle'u ve Colin'i izlemem gerektiğini biliyordum.”

Courtney cevap vermedi.

Leland bir yandan kamyoneti sürerken diğer yandan konuşmaya devam ediyor, Courtney'den olumlu bir tepki alabilmeyi umuyordu. Aniden kamyonetin içinde belirmiş olması onu eskisi kadar telaşlandırmıyordu artık. “Bir kez daha işten atılmışım. Philly'de kalmamı gerektiren hiçbir neden yoktu. Doyle denen o adam kadar çok param yoktu tabii. Taşıma şirketlerine dünyanın parasını veremezdim. Kendi eşyalarımı toparlayıp taşımam gerekiyordu. İşte tüm bunlar yüzünden, şu anda

şık bir Thunderbird yerine, havalandırma düzeni doğru dürüst çalışmayan bu köhne kamyoneti sürüyorum. Senin Doyle gibi şansım yaver gitmiyor benim. İnsanlar bana, ona davrandıkları kadar iyi davranmıyorlar. Ama ben yine de California'ya gitmem gerektiğini biliyordum... sana yakın olabilmek için. Yalnızca sana yakın olmak için, Courtney.”

Courtney bütün güzelliğiyle, hiç ses çıkarmadan ve hiç hareket etmeden oturuyor, kucığında birleştirdiği ellerini bile kıpırdatmıyordu. Günün son ışıkları başının çevresinde dans etmekteydi.

Leland, “Peşlerine düşmek kolay değildi,” diye devam etti. “Akıllıca davranmam gerekiyordu. Onlar kahvaltılarım ederken, arabada işaretlenmiş bir harita bulunması gerektiğini düşündüm. Bana ne yöne gittiklerini gösterecek bir şey olmalıydı. Hemen kontrol ettim.” Sırıtarak Courtney'e baktı, sonra gözlerini çabucak yola çevirdi. “Pencerenin kenarındaki lastik kısımdan içeri bir tel askı soktum ve kilit düğmesini açtım. Haritalar koltuğun üzerindeydi. Bir de adres defteri vardı. Senin bu Doyle, kesinlikle işini iyi bilen biri. “Önceden rezervasyon yaptırdığı tüm motellerin isimlerini ve adreslerini deftere yazmıştı. Hepsini kopya ettim. Haritaları inceledim. Burayla San Francisco arasında kalacakları her yeri ve izleyecekleri her yolu adım adım biliyorum. Artık onları kaybetmem mümkün değil. Peşlerine düşüp izlerini süreceğim. Şu anda onları göremiyorum' ama daha sonra nerede bulacağımı biliyorum.” Çok hızlı konuşuyor, konuşurken kelimeler birbirine karışıyordu. Courtney'e onun yakınında olabilmek için nelere katlandığını, neler çekmek zorunda kaldığını anlatmak istiyordu.

Courtney birdenbire konuşarak onu şaşırttı. “George, haşağrılarının ve diğer sorunlarıyla ilgili olarak bir doktora dittin mi?”

“Lanet olsun, ben hasta değilim!” diye bağırdı Leland. “Sağlıklı bir zihnim, sağlıklı bir beynim, sağlıklı bir vücudum var. Kesinlikle iyiyim. Bu konuda daha fazla bir şey duymak istemiyorum. Söyleyeceklerini tümüyle unutsan iyi edersin.”

Courtney kendisine emredileni yaptı, konuyu değiştirerek, “Neden izliyorsun onları?” diye sordu.

Alnında oluşan ter damlacıkları birkaç düzenli çizgi oluşturacak şekilde toplanarak aktı, tombul, kristal damlalar yanaklarından boynuna doğru yuvarlandı. “Demin Söyledim ya. Senin nerede yaşayacağını öğrenmek istiyorum. Sana yakın olmak istiyorum.”

“Ama Alex'in defterindeki adresleri kopya ettiysen, San Francisco'daki yeni ev adresimi de öğrenmiş olman gerekir. Beni bulabilmek için onları izlemek zorunda değilsin. Benim nerede olduğumu zaten biliyorsun, George.”

“Şey...”

“George, Alex'le Colin'i netten takip ediyorsun?”

“Sana söyledim.”

“Söylemedin.”

“Kes artık!” diye bağırdı Leland “Söylemek istediğin şey hoşuma gitmiyor. Bu saçmalıkları daha fazla dinleyecek değilim. Ben sağlıklıyım. Hasta değilim. Hiçbir bozukluğum yok. Git başımdan artık. Beni rahat bırak. Seni görmek istemiyorum.”

Tekrar o tarafa baktığında Courtney gitmişti. Gözünün önünden yok oluvermişti.

Courtney'in beklenmedik ve açıklaması mümkün olmayan gelişi, kısa bir süre için de olsa kafasını karıştırmıştı. Ama gidişine kesinlikle şaşırmış değildi. Ona gitmesini kendisi söylemişti.

Berberliklerinin sonuna doğru, iki yıl önce, Courtney ondan ayrılmadan hemen önce, hareketlerinin onu korkuttuğunu söylemişti. Son zamanlarda George'un kendini sık sık kaptırdığı o kapkara ruhsal bunalımlar onu tedirgin ediyordu. Courtney hâlâ koruyordu George'dan. Ona gitmesini söylediği zaman gidiyordu. George'la tartışmaması gerektiğini biliyordu. Düşüncesiz kahpe, bu Doyle denen adamla evlenerek ona ihanet etmişti. Şimdi onun tepesini attırmamak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Leland kararmakta olan otoyol” bakarak gülümsedi.

Günün son ışıklarıyla birlikte, göz alabildiğince uzanıp giden arazi tuhaf, turuncu bir ışıkla yıkanmaktaydı. Ohio Eyalet Polis Memuru Eric James Coffey, eyaletler arası 70 numaralı yoldan sağa saptı, otoyolun kenarındaki piknik ve dinlenme alanına girdi. Hafif yokuş yukarı yolda ilerleyerek çam ağaçları tarafından kuşatılmış alana çıktı ve terk edilmiş görünen devriye arabasını derhal gördü. Arabanın tepesindeki ışık hâlâ yanıp sönüyor, çevredeki ağaçlara mavili beyazlı ışıltılar saçıyordu.

Teğmen Richard Pulman, nöbeti sona erdiğinde kullandığı devriye arabasını karakol garajına getirmemiş, saat dörtte dönmesi gerekirken, aradan bir saat geçtiği halde ortalıkta görünmemişti. Son bir saattir, devriye arabası kullanan arkadaşlarından yirmisi, eyaletler arası otoyolu ve anayolla bağlantısı olan tüm yan yolları tarıyorlardı. Ve işte şimdi Coffey aradıkları arabayı bulmuş, ön kapıdaki numaralar sayesinde tanıyabilmişti. Teğmen Pulham'ın devriye gezdiği alanın batı sınırını öpüştürüyordu bulunduğu yer.

Coffey arabayı bulan kişi olmayı 'hiç istemediğini fark etti. İçinde tahmin ettiği şeyi bulacağından korkuyordu. Ölü bir polis. Bir ceset. Coffey'in görebildiği kadarıyla, başka bir olasılık yoktu.

Mikrofonu eline alıp düğmeye bastı. “Ben 1.66, Coffey. Devriye arabasını buldum.” Mesajı tekrarladı, bulunduğu yeri bildirdi. Sesi boğuk ve titrekti.

İsteksiz bir tavırla motoru kapattı, arabasından indi.

Akşam havası kuru ayazdı. Kuzeybatıdan buz gibi bir rüzgâr esmeye başlamıştı.

“Teğmen Pulman! Rİch Pulham!” diye seslendi. Sesi çeşitli asıltılarla taklit edilerek yankılanıp geri döndü. Başka cevap gelmedi.

Çaresi kalmayan Coffey, Pulham'ın arabasına doğru yürüdü, eğilip yolcu penceresinden içeri baktı. Güneş batmış olduğu için arabanın içi gölgelerle dolu görünüyordu.

Kapıyı tutup açtı. Arabanın tavanındaki ışık yandı. Tepede yanıp sönen ışık aküyü hemen hemen boşaltmış olduğu için, tavandan yayılan ışık zayıf ve yetersizdi. Karanlığa rağmen, kararmakta olan kan gölcükleri ve ön koltuğun önündeki daracık yere gaddarca sıkıştırılmış ceset rahatça görülebiliyordu.

“İtoğlu itler.” dedi Coffey yavaşça, “İtoğlu itler, İtoğlu itler, İtoğlu itler.” Kelimeyi her tekrarlayışında sesi biraz daha yükseliyordu. Giderek koyulmakta olan karanlığa doğru, “Polis katilleri,” diye söylendi.. “Yakalayacağız o İtoğlu itleri!”

Sakin Zaman Moteline onlara ayrılmış olan oda büyük ve rahattı. Duvarlar kemik rengi, tavanlar yüksekti. Hatta bin dokuz yüz ellilerin sonlarından itibaren inşa edilmiş tüm motellerin tavanlarından daha yüksekti. Mobilyanın ağır ve İşe yarar cinsten olmasına dikkat edilmişti. Yine

de hiçbir kaba eşya değildi. Dik arkalı, yumuşak yastıklı koltuklar birbirinin yanında duruyordu. Geniş çalışma masasının üzeri plastikle kaplıydı ve yüzeyi iki kişiye birden yetecek kadar büyüktü. İki kişilik yatağın şiltesi sert, temiz çarşafın sabun ve yumuşatıcı kokuyordu. Yatakların arasındaki sağı solu hafifçe zedelenmiş formika gece masasında bir telefon ve bir İncil vardı.

Doyle'la Colin ayrı yatakların üzerine oturup birbirlerine' baktılar. Yatakların arasında daracık bir aralık vardı. Courtney'le ilk konuşacak kişinin Colin olacağı konusunda karar birliğine vardılar. Colin almacı iki eliyle birden tutuyordu. Kalın gözlüğü burnundan aşağı kayıyor, burnunun ucunda tehlikeli bir noktada duruyor, ama çocuk bu rahatsız durumun farkına bile varmıyordu. Hatta Courtney'in sesini duyar duymaz, "Philadelphia'dan ayrıldıktan sonra bütün yol boyunca takip edildik," diye anlattı.

Alex yüzünü buruşturdu.

"Chevrolet marka kamyonet kullanan bir adamdı," diye devam etti Colin. "Hayır. Onu hiç göremedik. Bize yüzünü göstermeyecek 'kadar akıllıydı." Kendi uydurduğu hayali FBI ajanı hikâyesini baştan sona anlattı. Bu konudan sıkılınca, Doyle'dan nasıl bir dolar kazandığını açıkladı. Bir süre ablasının sözlerini dinledi, sonra güldü. "Denedim ama daha fazla bahse tutuşmak istemedi."

Çocuğun konuşmalarını dinleyen Doyle, Courtney'le Colin arasındaki o sıcak, içten ve yakın ilişkiyi bir an kıskanır gibi oldu. Birbirlerinin yanında tümüyle rahat davranabiliyorlardı. Sevgi numarası yapmaya da, sevgilerini gizlemeye de hiç gerek duymuyorlardı. Sonra kıskançlık duygusu geçti ve Doyle, Courtney'le kendi ilişkisinin de tıpkı buna benzediğini hissetti. Çok yakında Colin'le arasında da, her ikisinin Courtney'le ayrı ayrı paylaştıklarına benzer bir yakınlık doğacaktı,

Colin telefonu Doyle'a uzatarak, "Sana çok pahalıya patlayacağımı söylüyor," dedi.

Doyle telefonu eline aldı. "Courtney?"

"Merhaba, sevgilim." Sesi zengin ve tok geliyordu. Sanki iki bin beş yüz mil uzakta, bir telefon hattının ucunda değilmiş de, Doyle'un yanındaymış gibiydi.

"İyi misin?"

"Yalnızım biraz," diye karşılık verdi Courtney. "Çok uzun sürmeyecek. Ev ne âlemde?" "Halıların hepsi döşendi." "Herhangi bir terslik yok, değil mi?" "Fatura gelene kadar yok herhalde."

"Boyacılar ne oldu?"

"Geldiler ve gittiler."

"Öyleyse artık tek derdimiz mobilyaların bir an önce gelmesi."

"Yatak odası takımımız için sabırsızlıktan ölüyorum."

"Bütün gelinler bu konuda aynı duyguları paylaşırlar," dedi Doyle.

"Onu demek istemiyorum, fesat çocuk. Şu lanet olası uyku tulumunda uyumak sırtımı ağrıttı artık."

Doyle güldü.

"Ayrıca sen hiç yirmi metre eninde, yirmi metre boyunda, yerleri en iyi kalite halıyla kaplı, bomboş ve koskocaman bir yatak odasının orta yerinde kamp yapmayı denedin mi? Oldukça"garip bir duygu veriyor insana."

Alex, “Belki de hepimiz uçakla gitmeliydik,” dedi. “Yanında birileri olsa, mobilyasız bir eve tahammül etmen daha kolaylaşır.”

“Hayır,” dedi Courtney. “Ben iyiyim. Yalnızca şikâyet etmeyi seviyorum, hepsi o kadar. Colin’le ikiniz iyi geçiniyor musunuz?”

Doyle gözlüğünü nokta burnunun tepesine itmekte olan Colin’e göz atarak, “Hem de nasıl,” diye karşılık verdi.

“Sizi kamyonetle takip eden o adam kimin nesi?”

“Önemli değil.”

“Colin’in oyunlarından biri mi?”

Doyle, “Hepsi o kadar,” diyerek ona güven verdi.

“Gerçekten bahiste bir dolar kaybettin mi?”

“Evet gerçekten ettim. Senin bu kardeşin çok kurnaz bir çocuk. Sana da çok benziyor.”

Colin güldü.

“Araba kullanma durumun nasıl?” diye sordu Courtney. “Günde altı yüz mil tek başına çok fazla geliyor mu?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Doyle. “Sırtım seninki kadar bile ağrıyamıyordur herhalde. Önceden planladığımız yol programında bir aksaklık olacağını sanmıyorum.”

“Böyle söylemene sevindim. Seni çok özledim... ve bir an önce seni o yeni yatağa atabilmek için nasıl sabırsızlandığımı anlatamam.”

Doyle gülümseyerek, “Ben de öyle,” dedi.

“Birkaç gecedir yatak odasının penceresinden görünen manzarayı seyredip tadını çıkarıyorum. Bu gece körfez ışıkları dün gecekinden bile daha muhteşem görünüyor, Kent pırl pırl yanıyor, ışıltılar birbirine karışıyor.”

“İçinde hiç uyumadığım halde evin özlemine çekiyorum,” dedi Doyle. O da Courtney’i çok özlemişti. Sesini duymak bile ateşinin yükselmesine neden oluyordu.

“Seni seviyorum,” dedi Courtney.

“Ben de öyle.”

“Söylesene öyleyse.”

Doyle, Colin’e bakarak, “Burada seyircim var,” dedi. •Çocuk yatağın kenarına oturmuş, sanki ikisinin de söylediklerini duyabiliyormuş gibi dikkatle dinliyordu.

“Colin böyle şeylere aldırılmaz,” dedi Courtney. “Sevgi onu kesinlikle utandırmaz.”

Doyle, “Pekâla,” deyip ekledi. “Seni seviyorum.”

Colin sırtarak kollarıyla vücudunu kucakladı.

“Yarın gece yine arayın.”

Doyle, “Programa sadık kalacağız,” diye söz verdi.

“Colin'e benim için iyi geceler de.”

“Olur.”

“Hoşça kal, sevgilim.”

“Hoş çakal, Courtney.”

Doyle onu o kadar çok ve derinden özlemişti ki, aralarındaki telefon bağlantısını koparmak bile, kendi etine saplanmış sivri bir bıçak gibi acı veriyordu ona.

George Leland kiralık Chevrolet'yi Sakin Zaman Motelinin önündeki kalabalık park alanına soktu. BOŞ YER YOK levhasının ışıkları yakılmış, yeşil neon ışıklı harfler parıldamaya başlamıştı. Bu durum Leland'ın hiç canını sıkmadı. Zaten bu motelde kalmak gibi bir niyeti yoktu. Alex Doyle kadar gösterişli biri değildi o, Onun kadar şanslı da değildi. Sakin Zaman Motelinin fiyatları bile onun bütçesine göre fazla yüksekti. L şeklindeki binanın kısa kanadı boyunca boydan boya ilerledi, sonra uzun kanadın önündeki arabaları taramaya başladı.

Thunderbird'ü gördüğü zaman gülümsedi. Sevinmişti. Tıpkı adres defterindeki gibi, dedi kendi kendine. Doyle, belki hiçbir şey değilsin ama bu konularda işini bilen biri olduğun kesin.

Arabayı gördükten sonra Sakin Zaman Motelinin park alanından çıktı. Gereksiz yere dikkat çekmek istemiyordu. Yol boyunca ilerledi, belki iki düzine başka motelin önünden geçti. Bu motellerin bazıları Sakin Zaman Moteli gibi, bazıları daha da şık ve gösterişliydi. Sonunda her yanı dökülen ahşap bir binanın önüne geldi. Kapının kenarındaki küçük tabelada, içerde boş oda olduğu yazılıydı. Giriş kapısının tepesine de, basit, neon ışıklı harflerle motelin adı yazılmıştı: RÜYALAR ÜLKESİ. Gecesi sekiz dolarlık motellerden birine benziyordu. Leland otoparka girdi, büronun yakınına park etti.

Pencereyi açıp nasıl görüldüğüne bir göz atabilmek için aynayı kendine doğru çevirdi. Arka cebinden tarağını çıkarırken yüzündeki koyu renk lekeleri fark etti. Parmaklarıyla yüzünü ovaladı, elini burnuna götürüp kokladı, sonra parmak uçlarını diline değdirdi. Kan. Leland şaşırmıştı. Kapıyı açtı, tavandan süzülen donuk ışığın altında kendini daha dikkatle inceledi. Pantolonu kurumuş kan lekeleri içindeydi. Koyu renkli kanlar, kıssa kollu gömleğinin de her yanına bulaşmıştı. Hatta sol kolunun üzerindeki yumuşak beyaz tüyler bile kurumuş kanla kaplanmış, renkleri pembeye dönüşmüş, kaskatı kesilmişti.

Nereden gelmişti bu kadar çok kan?

Ve ne zaman gelmişti?

Bir yerine bir şey olmadığını biliyordu. Kendi kanı olmadığını göre, bu kanların kimin kanı olabileceğini bir türlü çıkaramıyordu. Durumu anlamaya çalışırken, o şiddetli migren ağrılarından birinin hızla yaklaşmakta olduğunu hissetti. Sonra zihninin gerilerinde çirkin bir olayla ilgili kötü ve karanlık düşünceler kıpırdanmaya, bilincine baskı yapmaya başladı. Her yanına saçılmış olan kanların kime ait olduğunu hâlâ hatırlayamadığı halde, üzerinde bu giysiler varken kimseye görünmemesi gerektiğine karar verdi. Bu durumda, geceyi geçirmek için bir oda tutmaya cesaret edemezdi.

O çılgın baş ağrısının hemen başlamaması için dua ederek aynayı yeniden ayarladı, kapıyı kapattı, kamyonetin motorunu çalıştırdı ve motelden uzaklaşmaya başladı. Yarım mil kadar ilerledikten sonra terk edilmiş görünen bir benzin istasyonuna girip park etti. Bavulunu açıp temiz giysiler çıkardı. Soyundu, yüzünü ve ellerini kâğıt mendillerle ve tükürüğüyle temizlemeye çalıştı, temiz giysilerini giydi.

Fena halde yol yorgunuydu ve baş ağrısının giderek arttığını hissediyordu. Artık moteldeki gece görevlisinin karşısına çıkabilecek kadar iyi görüldüğüne karar vererek tekrar yola koyuldu.

On beş dakika sonra, Rüya Ülkesi Motelindeki odasındaydı. Buraya oda bite denemezdi aslında. Zaten kuyucuk olan odanın içine bir de banyo yerleştirilmişti. Bir insanın kendi isteğiyle kalacağı bir odadan çok, zorla kapatılacağı Pir yere benziyordu. Kirli sarı renkteki duvarlar fena halde lekelenmişti. Yer yer parmak izleri göze çarpıyor, tavanın yüksek köşelerinden örümcek ağları salıyordu. Odanın içindeki koltuk nispeten daha yeni ve kullanışlı görünmekle birlikte, yine de pek iyi durumda değildi. Ucuz görünüşlü, çelik ayaklı çalışma masasının yüzeyi kirden kararmış, kapkara kurtlara benzeyen sigara yanıklarıyla dolmuştu. Yatak dar ve yumuşak, çarşaf lar lekeli ve yamalıydı.

George Leland odanın durumunu doğru dürüst fark etmedi bile. Ona göre burası da her yer gibi bir yerdi işte.

O anda önem verdiği tek şey, sağ gözünün gerisinden, yayılmakta olan baş ağrısını durduracak bir yol bulmaktı. Bavulunu çarpılmış yatağın ayakucuna bıraktı, elbiselerini çıkarıp bir yana savurdu. Minik banyoda perdesiz duş bölmesine girdi, sıcak suyun yorgunluğunu alıp götürmesi için bekledi. Uzun dakikalar boyunca suyun altında durdu, kafatasının gerisinde, boynunda davul çalan su damlalarının güzel sesini dinledi. Bazı durumlarda, eğer de olsa, sıcak su yaklaşmakta olan migren krizlerinin şiddetini azaltmakta yararlı olabiliyordu. Hatta birkaç kez sıcak duş sayesinde baş ağrısını tümüyle engelleyebilmişti.

Ne var ki, bu kez suyun faydası olmadı. Havlulara sarınıp duştan çıktığında migren ağrısının uyarı işaretlerini halâ hissedebiliyordu. Baş dönüyor, sağ gözünün gerisindeki toplu iğne boyunda ışık parıl parıl parlayarak olduğu yerde dönüp duruyor, giderek daha büyüyordu. Hafif ama ısrarlı bir mide bulantısı başlamıştı. Hareketleri de her geçen an biraz daha bilinçsizleşiyordu.

Sabahleyin kahvaltı etmediğini, akşam yemeği de yemediğini hatırladı. İkisinin arasında yarım yamalak bir öğle yemeği yemişti yalnızca. Belki de açlıktan ağrıyordu başı. Gerçi açlık hissetmiyordu ama bu, karnının tok olduğu anlamına gelmezdi. Bilincine erişmeyen açlık yüzünden sinsi mide krampları çekmediği, gürültüler duymadığı halde giyinip dışarı çıktı, motelin kötü ışıklandırılmış lobisindeki paralı makinelerden biraz yiyecek aldı. Makineler

jetonlu telefonların yanına yerleştirilmişti. İki şişe kota, bir paket fıstık ezmeli kraker ve bir paket bademli çikolatayla karnını doyurdu.

Baş hâlâ ağrıyordu. Vücudunun merkezinden kaynaklanan dayanılmaz ağrı, beyninin içinde bir nabız gibi atıyor, ritmik aralıklarla gelen acı dalgaları onu hareketsiz kalmaya zorluyordu. Eğer hareket edecek olursa, çektiği acı artıyor, kendini kaybedecek gibi oluyordu. Elini alnına götürdüğü zaman bir anda gök gürültüsü gibi tüm vücuduna yayılıveren korkunç acının onu tümüyle çıldırtmasına ramak kaldı. Yatağına sırtüstü uzandı, kocaman ellerinin ikisiyle birden grilemiş çarşafı avuçladı, parmaklarının arasında sıkı. Bir süre sonra gerçekten kendinden geçti ve uzun bir süre boyunca bilinçsiz yattı. İki saat kütük gibi hareketsiz kaldı. İçi buz gibi su dolu bir bardağın dışında biriken damlacıklar gibi, vücudunun her yanından ter boşalmaktaydı. Sonunda kaybettiği su miktarı yüzünden içi kurumuş ve bitkin durumda, hafif hafif inleyerek yarı bilinçsizlikten kâbuslarla dolu rahatsız bir uykuya sürüklendi. Hiç değilse acısı biraz öncesine göre daha azalmıştı.

Her zamanki gibi kâbuslarla doluydu rüyaları. Paramparça olmuş zihninin içinde birbirinden korkunç hayaller oynuyor, cehennemden kaçmış şeytanlar kafasını istila ediyordu. Gördüğü her görüntü bir öncekinden daha korkunç, daha tüyler ürperticiydi. Bu korkunç manzaraların her birini daha sonra tek tek hatırlayacaktı ne yazık ki. Uzun ve sivri bıçakların ucundan bir kadının avucuna kanlar damlıyor, bir cesedin içini kurtlar kemiriyor, dev bir çift göğüs onu sıkıştırarak boğmaya çalışıyor, onların nemli sıcaklığını ellerinin altında hissederek tiksiniyor, kıpırdanıp duran hamamböcekleri göz alabildiğine uzanıp giden alanları kaplıyor, kırmızı gözlü fare sürüleri onun üzerine atılmak için uygun zamanı kolluyor, vücutları kan içinde kalmış sevgililer mermer zemin üzerinde kıvrılıp bükülerek sevişiyor, Courtney bir başka kanlı zeminin üzerinde çırılçıplak yatıyor, bir tabancanın namlusundan çıkan kurşunlar, genç bir kadının incecik karnına gömülüyordu.

Kâbuslar bitti. Kısa bir süre sonra uykusu da bitti. Leland homurdanarak yatağında doğruldu, elleriyle başını tuttu. Baş ağrısı geçmişti ama o dakikaları hatırlamak bile yeniden acı çekmesine neden oluyordu. Baş ağrılarından sonra kendini ezici bir çaresizliğin pençesine düşmüş gibi hisseder, yalnızlık duygusuna kapılırdı. Hiçbir insanın dayanamayacağı kadar yoğun bir yalnızlık duygusu.

“Kendini yalnız hissetme,” dedi Courtney. “Ben burada, seninle birlikteyim.”

Leland başını kaldırdığında, Courtney'in yatağın ayakucunda oturmakta olduğunu gördü. Bu kez Courtney'in sanki sihirliymiş gibi karşısında maddeleşiverişi onu hiç şaşırtmamıştı. “O kadar kötüydü ki, Courtney,” dedi.

“Yine baş ağrısı mı?”

“Ve kâbuslar.”

“Baş ağrılarının için Dr. Penebaker'a tekrar gitmiş miydin?” diye sordu Courtney. “Bayır.”

Courtney'in sesi sanki bir tünelin dibinden geliyormuş gibiydi. Uzaklarda yankılanan yumuşacık bir sesle konuşuyordu. Sesinin insanı okşayan tonu, her yanı dökülen odayla garip bir uyum içindeydi. “Dr. Penebaker'a seni tedavi edebilmesi için izin vermeliydin...”

“Penebaker hakkında bir şey duymak istemiyorum.”

Courtney sustu.

Birkaç dakika sonra Leland konuştu. “Annenle baban o trafik kazasında öldükleri zaman sana destek olmuş,acını paylaşmışım. İşler sarpa sarmaya başladığı zaman sen neden bana destek olmadın?”

“O zaman sona söylediklerimi hatırlamıyor musun, George? Ben destek olmaya .hazırdım ama sen kimsenin yardımını istemiyordun. Baş ağrılarının ve duygusal sorunlarının nedenini kabullenmeyi reddettiğin zaman...”

“Ah, Tanrı aşkına sus, sus artık! Sesini kes! Sen işe yaramaz, kokuşmuş, iğrenç fahişenin birisin ve ben de seni daha fazla dinlemek istemiyorum.”

Courtney ortalıktan kaybolmadı ama ağzını açıp bir kelime söylemeden oturmaya devam etti.

Aradan uzun bir süre geçtikten sonra Leland, “Birlikte olursak, yeniden eskiden yaşadığınız o güzel günlere dönebiliriz, değil mi Courtney?” dedi. “Yine o günlerdeki kadar iyi olabiliriz. Sen de öyle düşünmüyor musun?” Courtney'in bu konuda kendisi gibi düşünmesini dünyada her şeyden daha fazla istiyordu.

“Sana katılıyorum, George,” diye karşılık verdi Courtney.

Leland gülümsedi. “Yine eski günlere dönebilir, her şeye baştan başlayabiliriz. Sizi birbirimizden ayıran tek şey, bu Doyle denen adam. Birde Colin. Colin'le her zaman benimle olduğundan daha yakındın. Eğer Doyle'la Colin ölürse, bu dünyadaki tek yakınım ben olurum. O zaman bana geri dönmek zorunda kalırsın, değil mi?”

Courtney, “Evet.” diye karşılık verdi, Tam Leland'ın duymak istediği cevaptı bu.

“O zaman yine mutlu oluruz, değil mi?”

“Evet.”

“Yine sana dokunmama izin verirsin, değil mi?”

“Evet, George.”

“Benimle yatarsın.”

“Tabii.”

“Benimle yaşar mısın?”

“Evet.”

“O zaman insanlar da bana kötü davranmaktan vazgeçerler.”

“Evet.”

“Sen benim iyi şanslısın, her zaman şans getirdin bana. Seni geri kazanabilirsem, aradan geçen iki yılı hiç yaşamamış gibi olurum, birlikte iki yıl öncesine döneriz.”

“Evet,” dedi Courtney.

Yararı yoktu. Courtney, Leland'ın istediği kadar sıcak ve açık davranmıyordu. İçten cevaplar vermiyordu ona. Onunla konuşmak, kendisiyle konuşmak gibi bir şeydi. Kendi kendini tatmin etmenin garip ve değişik bir başka yolu.

Courtney'e sinirlenerek arkasını döndü, daha fazla konuşmayı reddetti. Birkaç dakika sonra onun pişmanlık belirtisi gösterip göstermediğini anlamak için döndüğünde, kaybolmuş olduğunu gördü. Yine terk etmişti onu. Hep terk ediyordu. Hep Doyle'a, Colin'e ya da bir başkasına dönüyor, Leland'ı yalnız bırakıyordu. Leland bu tür davranışlara daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu.

Bir polis arabası 70 numaralı eyaletler arası yoldaki dinlenme alanının girişini kapatmıştı. Tepesindeki ışık yanıp sönüyor, acil durum sinyalleri ortalığı inletiyordu. Girişteki arabanın gerisinde, çam ağaçlarıyla çevrilmiş açıklıkta, altı tane resmi polis arabası, motorları çalışır, tartarı yanar durumda, yarım daire oluşturacak şekilde durmuşlardı. Portatif akülere bağlı birkaç ışıldak da arabaların karşısına bir başka yarım daire oluşturacak şekilde dizilmişti. Dairenin orta yeri ışıltılıydı. Gecenin saflığı sona ermişti sanki.

Bütün bu ışıkların odak noktası doğal olarak Teğmen Pulman'ın arabasıydı.

Arabanın krom aksamı ve tamponları, buz gibi beyaz ışığın altında donuk pırıltılar saçıyordu çevreye. Ön cam, yoğun ışık altında parlak bir aynaya dönüşmüştü.

Pulman soruşturmasını yöneten Dedektif Ernie Hoval bir grup laboratuvar teknisyeninin çalışmasını izliyordu. Teknisyenler arabanın sağ kapı camının iç kısmına belirgin bir şekilde bırakılmış olan parmak izlerini incelemekte, fotoğraflar çekmekteydiler. Arabanın içinde ve dışında yüzlerce kanlı parmak izi bulmak mümkündü. Teknisyenler son fotoğrafları da çekip işlerini bitirdikten sonra Hoval, “Bunlar Pulham'ın izleri mi,” diye sordu.

“Bir dakikada kontrol ederim.” Teknisyen ufak tefek, zayıf, saçları dökülmekte olan bir adamdı. Bir kadın kadar zarif ve narin elleri vardı. Her halinden Hoval'dan korkmadığı belliydi. Başka herkes korkar, çekinirdi Hoval' dan. Emri altında çalışan insanları etkileyip sindirmek için hem rütbesini, hem de yüz yirmi kilo ağırlığını kutlanmaktan çekinmezdi Hoval. Teknisyeni etkileyemediğini görmek canını sıkıyordu. Yumuşak, beyaz eller fotoğraf makinesini, insanı deli edecek bir özen göstererek toplayıp kaldırdı. Fotoğraf makinesini ve diğer eşyaları gerektiği şekilde kutularına yerleştiren teknisyen, devriye arabasının yanında duran deri bir çantayı karıştırmaya başladı ve çantanın içinden Teğmen Pulham'ın parmak izlerinin saklandığı dosyayı çıkardı. Dosyadan sarı bir Kâğıt çekip eline aldı, penceredeki kanlı parmak izlerinin yanında tuttu.

“Eee?” diye sordu Hoval.

Laboratuar teknisyeni bir dakika boyunca izleri inceledi, birbiriyle karşılaştırdı, sonunda, “İzler Pulham'ın değil,” dedi.

Hoval, “Allanın belâsı katil” diye söylenerek etli yumruğunu obur elinin açık ovucunda patlattı. “O zaman düşündüğümünden daha kolay olacak demektir.”

“Ben öyle olacağını sanmıyorum.”

Hoval başını eğdi, solgun, cılız adama baktı. “Öyle mi,” dedi.

Teknisyen doğrulup ayağa kalktı, ellerini birbirine vurarak tozlan silkeledi. Arabaların farlarından ve ışıdıklardan yayılan çapraz ışığın altında, ne kendinin, ne Hoval'ın, ne de diğerlerinin gölgesinin yere vurmadığını fark etti. “Bu dosyada Birleşik Devletler'de yaşayan herkesin parmak izi bulunmaz,” diye açıkladı. “Aslında yarından çok daha azının izi alınmıştır.”

Hoval güçlü yapılı elini havada sallayarak sabırsızlandığını belirtti. “İnan bana, bu işi kim yaptıysa dosyada kaydı vardır,” dedi. “Büyük olasılıkla bir düzine yasadışı mitingde yakalanmış, tutuklanmıştır. Daha önce başka saldırılar nedeniyle suçlanmış bile olabilir. Herhalde FBI'nin elinde bu herifle ilgili kalın bir dosya vardır.”

Teknisyen bir eliyle yüzünü ovuşturarak hatlarına iyice yerleşmiş olan o üzgün ifadeyi silip atmaya çalışıyormuş gibi görüldü. Ne yazık ki, çabaları başarısız oldu. “Adamın devrimcilerden biri, yeni bir solcu ya da ona benzer biri olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Başka ne olabilir?” diye sordu Hoval.

“Belki de yalnızca manyağın biridir.”

Hoval uzun çeneli, kare biçimli suratını yana sallayarak, “Hayır,” dedi. “Sen hiç gazete okumuyor musun? Bugünlerde ülkenin her yanında polisler öldürülüyor.”

“Onların işinin doğasında var bu,” diye karşılık verdi teknisyen. “Polisler sık sık görev sırasında öldürülürler. Ölümünün yüzdesi her zamankinden ve geçmiştekenden o kadar da farklı değil.”

Hoval diğer laboratuar teknisyenlerini ve üniformalı polis memurlarını İzlerken fikrinde kararlı görünüyordu.

“Son zamanlarda polisler örgütlenmiş bir çalışmayla öldürülüyorlar. Ülke geneline yayılmış durumda bu komplo. İşte sonunda ucu bize de dokundu. Sonucu beklersen haklı olduğumu göreceksin. Şu itoğlu itin parmak izleri dosyalarda bulunacak. Ve tam sana tarif ettiğim tipte bir herif olduğu ortaya çıkacak. Onu yirmi dört saat içinde enseleyip dersini vereceğiz.” , “Elbette,” dedi teknisyen. “Umarım öyle olur.”

SALI

Dört

Mayısın ikisinde, sabahleyin erkenden uyandılar, hafif bir şeyler yiyip Sakin Zaman Moteline ayrıldılar. Sekizi biraz geçte yine yola koyulmuşlardı.

Hava bir önceki günde olduğu kadar parlak ve güzeldi. Gökyüzü bulutsuz, yüksek ve berraktı. Güneş bir kez daha arkalarında kalmış, İtici gücüyle sanki sahile doğru yol almalarına yardımcı oluyordu.

“Bugün manzara biraz daha iyi olacak mı?” diye sordu Colin.

Alex, “Evet, biraz düzelecek,” diye karşılık verdi. “Bir kare St. Louis'deki meşhur Gateway Arch'ı göreceksin.”

“St. Louis'e kaç mil var?”

“Şey... herhalde iki yüz elli filan.”

“Ve bu Gateway Arch görebileceğimiz ilk önemli şey, öyle mi? Ondan önce ilginç bir şey görmeyi beklemememiz gerekiyor.”

“Şey... haklı olabilirsin.”

Çocuk üzüntüyle başını iki yana sallayarak, “Tanrım” diye söylendi. “Uzun, hem de çok uzun bir sabah olanak.”

Eyaletler arası 70 numaralı yol onları batı güneybatı yönünde Illinois sınırına doğru götürmekteydi. Amerika'nın ortasındaki ovaları dümdüz kesen bol şeritli bir yoldu.

Hızlı yolculuk etmek isteyenler için ideal, rahat, oldukça güvenli bir otoyol olarak tasarlanmıştı. Her zaman acelesi olan, telaşla bir yerden bir yere giden bir ülke halkı için çok uygundu. Bu yolda trafiğin akışı sürekli kontrol altında tutulurdu. Aslında Doyle'un da acelesi vardı. Courtney'e bir an önce kavuşabilmek için telaş ediyordu. Ama yolun tekdüzeliği ve sıkıcılığı konusunda Colin'in duygularını da paylaşmaktaydı. Süratli ama basit ve hiçbir özelliği olmayan bir yolda yolculuk ediyorlardı.

Otoyolun iki yanında uzanıp giden açık alanları, buğday tarlaları doldurmaya başladı. Mevsim bahar olduğu, için yeni ekilmiş buğdayın rengi yemyeşil, filizleri kısaydı. Bu yemyeşil manzara, tarlaları boydan boya kesen borularla yapılan spreysel sulamayla başlangıçta ilginç gibi göründü. Ama bir süre sonra birbirinin tıpkısı tarlaları seyretmekten fena halde sıkıldılar.

Önlerinde uzanan uzun ve sıkıcı sabah saatleri konusunda kötümser görünen Colin, yine de şaşılacak kadar neşeli ve konuşkandı. Onun sayesinde ilk iki saat çabucak geçip gitti. California'da yaşamının nasıl bir şey olacağını konuştular, uzay yolculuklarından, astronomlardan, bilimkurgudan, rockendroll'dan, korsanlardan, yelkenli gemilerden ve Kont Drakula'dan söz ettiler. Sonunda konu, Colin'in o gün yeşilli siyahlı bir Kont Drakula tişörtü giymiş olmasına dayandı. Daracak göğsünü ateş gözlü, kötü yürekli Christopher Lee'nin göz alıcı bir fotoğrafı süslemekteydi.

Indianailinois sınırını geçerken konuşacak konu bulmakta zorlanmaya başladılar, sohbetleri kesilir gibi oldu. Colin, Doyle'un İznile emniyet kemerini kısa bir süre için açtı, öne eğilip radyoda iyi bir

istasyon bulmaya çalıştı.

Çocuk koltuğunun kenarında, her türlü tehlikeyle karşı karşıya dururken, herhangi bir aracın hızla üstlerine doğru gelmediğinden emin olmak isteyen Alex, dikiz aynasına göz attı. Geniş otoyolda onları izleyen pek az trafo olduğunu sanıyordu.

İşte o anda Chevrolet marka kamyoneti gördü.

Hemen bakışlarını kaçırdı, gözlerini yine önünde uzanan yola dikti.

Önce gördüğüne inanmak istemedi. Kamyoneti hayalinde uydurmuş olduğundan emindi. Sonra kendi kendiyi tartışarak, Amerika'nın otoyollarında binlerce Chevrolet marka kamyonet bulunabileceğini, şu anda gördüğü kamyonetin de onlardan biri olduğunu ve yolculuğun ilk bölümü boyunca peşlerinden ayrılmayan o araç olamayacağını kabul etmeye çalıştı.

Colin koltuğuna geri döndü ve ses çıkarmadan emniyet kemerini bağladı. Tişörtünün kırışıklıklarını dikkatle düzeltirken, "Bu müzik iyi mi?" diye sordu.

"Hangi müzik?"

Colin başını yana eğerek merakla Doyle'a baktı. "Radyoda çalan müzik tabii ki. Başka ne olabilir?"

"Tabii. Çok güzel."

Alex'in dikkati o kadar dağılmıştı ki, çocuğun dinlemek için ne tür bir müzik seçtiğinin farkında bile değildi. (özlerini isteksizce dikiz aynasına kaldırarak ikinci kez arkaya baktı.

Kamyonet hâlâ peşlerinden geliyordu. Fazla gelişmiş düş gücünün bir oyunu filan değildi bu. Doyle o fikri bir kenara bırakması gerektiğini biliyordu. Kamyonetle aralarındaki mesafe çeyrek milden biraz daha azdı. Sabah güreşinde rahatlıkla seçilebilen kamyonetin karanlık ve kötülük vaat eden bir hali vardı.

Doyle nedense birdenbire, Harrisburg yakınlarındaki benzin istasyonunda karşılaştıkları görevliyi hatırladı, sonra da Sakin Zaman Motelinin bürosunda dayanmak zorunda kaldığı alaycı imaları, yaşı konusundaki yanılgıları düşündü. Kontrol edilmesi mümkün olmayan o tanıdık ürperti kemiklerinde dolaştı, hiçbir zaman tam anlamıyla üzerinden atmayı başaramadığı çocukluğunun utangaçlığı ve çekingenliği geri döndü, midesinde büyüyerek tüm vücuduna yayılmaya başladı. Giderek artan sessiz ve belki de mantıksız bir korku sarıyordu içini. Yüreğinin en derin noktalarında bile olsa, Doyle yirmi yıl önce yüzleşmek zorunda kaldığı gerçeği kendi kendine bir kez daha kabul etti. Asla iflah olmayacak bir korkaktı o. Barışsever bir kişi oluşu gerçekte ahlaki temel ve prensiplere dayanmıyordu. Her türlü şiddet olayı karşısında dehşete yakın bir korku duymaktaydı. Aslında ciddi ciddi düşünecek olursa, kamyonetin ne gibi bir tehlikesi olabilirdi ki? Kimseye herhangi bir zarar vermiş, zarar vermekle tehdit etmiş miydi? Eğer kamyonet gözüne kötülük vaat ediyormuş gibi görünüyorsa, suç kendi zihnindeydi. Korkusu mantıksız olmakla kalmıyor, çocukça ve saf görünüyordu. Chevrolet'den korkması için hiçbir neden yoktu. Eğer ondan korkuyorsa, o zaman Chet'ten ve Sakin Zaman Motelindeki kadından da korkması gerekirdi.

"Yine peşimizde, değil mi?" diye sordu Colin.

"Kim?"

Çocuk, "Bana aptal numarası yapma," diye karşılık verdi.

"Evet, peşimizde bir kamyonet var."

“Öyleyse odur.”

“Bir başkası da olabilir.”

Colin kendinden emin bir sesle, “Rastlantının bu kadarı çok fazla,” dedi.

Doyle uzun süre boyunca bir şey söylemedi. Sonra, “Evet, korkarım haklısın,” dedi. “Rastlantının bu kadarı çok fazla. Kamyonet yine peşimizde öyleyse.”

Beş

Alex güçlü frenlere hafifçe dokunarak, “Yolun kenarına çekip duracağım.” dedi.

“Neden?”

“Ne yapacağını görmek için.”

“Sence arkamıza yanaşıp duracak mı?” diye sordu Colin.

“Olabilir.” Doyle böyle bir şey olmaması için içinden dua ediyordu.

“Durmayacaktır. Eğer gerçekten FBI polisiyse, bu tür bir numarayı yutmayacak kadar akıllı olması gerekir. Bizi görmemiş gibi yanımızdan geçip gidecek, daha sonra yakalamaya çalışacaktır.”

Alex çocukla oyun oynayamayacak kadar fazla gergindi. Dudakları ince ve bembeyaz bir çizgi halinde gerilmişti. Arabayı daha da yavaşlatıp, arkaya baktı, kiralık kamyonetin de yavaşlamakta olduğunu gördü. Kalbi hızlı hızlı çarparak arabayı yolun kenarına sürüp bankete çıktı, geniş lastiklerin altında kalan çakıl taşları gıcırdadı ve araba durdu.

Olayların akışından iyice heyecanlanan Colin, “Şimdi ne olacak?” diye sordu.

Alex dikiz aynasını arkayı daha iyi görebilecek şekilde ayarladı. Kamyonetin çeyrek mil kadar arkada yoldan çıkıp bankete girişini ve duruşunu İzledi. “Eh, böylece FBI polisi olmadığını anlamış olduk.”

“Hey, bu harika bir şey!” diye bağırdı Colin. Başlangıçta sıkıcı gibi geçeceğe benzeyen günün beklenmedik şekilde değişmesi belki onu çok memnun etmişti. “Öyleyse kim olabilir?”

“Bu konuda düşünmek istemiyorum,” dedi Doyle.

“Ben istiyorum.”

“Öyleyse sessiz düşün.”

El frenini bırakıp tekrar otoyola çıktı, akan trafiğin içinde hızını rahatça yükseltti, Kamyonetle aralarına iki araba girmişti. Bu bile garip bir uzaklık ve güven duygusu vermişti onlara. Ne var ki, birkaç dakika içinde Chevrolet önündeki araçları solladı ve bir kere daha Thunderbird’ün arkasına yerleşti.

Ne istiyor olabilir, diye düşündü Doyle.

Kamyonetin direksiyonunda oturan yabancı, nasılsa Alex Doyle'un gizli korkaklığını biliyor ve onunla oyun oynuyor gibiydi.

Arazi giderek daha düzleşmiş, biraz önceki yumuşak tepecikler, hafif iniş çıkışlar bile yok olmuştu. Dev bir oyun tahtasının üstünde ilerliyor gibiydiler. Dümdüz uzanıp giden yol insanı her zamankinden daha fazla hipnotize ediyordu.

Biraz önce Effingham'a giden çıkış rampasını geçmişlerdi. Artık önlerine çıkan tüm işaretler, Decatur sapağının 70 numaralı otoyolla birleştiği noktaya kaç mil kaldığını gösteriyor, sürücülerini

St. Louis yönü için uyarıyor, St. Louis'in kaç mil uzakta olduğunu haber veriyordu.

Alex, Thunderbird'ü sürat sınırının beş mil üzerinde kullanmaktaydı. Daha ağır yol alan araçları hızla sollayıp geçiyor ama genellikle sağ şeritte kalıyordu.

Kamyonet bu süratten etkilenmiş gibi görünmüyordu.

İlk durdukları noktadan on mil kadar uzaklaştıklarında Doyle tekrar yavaşladı, arabayı bir kez daha bankete çıkardı, dikiz aynasından Chevrolet'ın de aynı şeyi yapışım izledi. "Allahın cezası herif bizden ne istiyor olabilir?" diye söylendi.

Colin kaşlarını çatarak, "Ben de bunu düşünüyordum," dedi. "Ama neden böyle yaptığımı bir türlü anlayamıyorum."

Doyle arabayı tekrar otoyola çıkardığında, "Biz o kamyonetten çok daha fazla sürat yapabiliriz," dedi. "Bizim arabamız daha hızlı. Bırakalım bizim tozumuzun içinde yolunu bulmaya çalışsın."

Colin ellerini çırparak, "Tıpkı filmlerdeki gibi," dedi. Haydi gazı sonuna kadar kökle."

Doyle arabanın sürat yapma özelliğini kullanarak bu kovalamacadan kurtulmakta Colin kadar memnun olmuş görünmüyordu. Gaz pedalına önce ağır ağır bastı, sonunda yere yapıştırdı. Kocaman arabanın titrediğini, hız baskısının altında iki yana kaçmaya çalıştığını, daha sonra kendisinden beklenen performansın doruğunda, yarışircasına ileri atıldığını hissetti. Thunderbird gerektiğinde en küçük hava zerresini bile içeri geçirmeyecek şekilde yalıtılmış olduğu halde, otoyolun sesleri onlara kadar ulaşmaya başlamıştı. Motorun ritmik gürültüsünün gerisinde garip ama güçlü bir kükreme sesi duyuyorlardı. Arabanın tamponunca ki ızgaralardan içeri dolan deli bir rüzgâr, arabaya karşı koymaya çalışircasına çığlıklar atıyordu.

Hız göstergesi saatte yüz mile ulaştıklarını haber verdiğinde Alex tekrar dikiz aynasına baktı. Chevrolet inanılmaz bir biçimde onlarla birlikte ilerliyor, peşlerini bırakmıyordu. Onlardan ve kamyonetten 'başka tek bir araç bile yoktu sol şeritte.

Thunderbird hızını arttırdı yüz beş mil (yolun sesi, çevrelerinde bir çağlayan dökülüyormuş gibi güçlendi), yüz on mil (rüzgâr öfkeli ve vahşi çığlıklar atmaya başladı) yüz on beş mil, (arabanın arka kısmı titredi, kaportası içine çökerek esnemeye, homurdanmaya başladı). İbre hız göstergesinin sonuna dayanmıştı, en sondaki beyaz numaraları da geçtiği halde araç hâîâ hızını arttırmaya devam ediyordu...

Yolun ortasındaki kısa direkli parmaklık, gri çelikten bütün bir duvar gibi görünüyor, yüksek hız nedeniyle biraz bulanıklaşıyordu. Duvarın öbür yanında otomobiller ve kamyonlar ters yönde, doğu yönünde yol alıyor, bir topun , ağzından fırlamışçasına hızlı gidiyorlardı.

Kamyonet geride kaldı, görünmez oldu.

Colin, "Müthiş gidiyoruz!" diye bağırdı. Sesinde belirgin bir dehşetin ve sevinçli bir heyecanın karışımı hissediliyordu.

"Bize yetişemiyor," diye karşılık verdi Alex. Sesini duyurabilmek için biraz bağırması gerekiyordu.

Kamyonet gerçekten geride kalmış, ortadan kaybol

muştu.

Önlerinde uzanan otoyol bomboştu. Doyle ayağını gaz pedalından çekmedi, pedalı yere yapışık durumda tutma f ya devam etti.

Solladıkları araçların sürücüleri neler olup bittiğini anlayamıyor, Doyle'un Thunderbird'ü yanlarından ok gibi fırlayıp geçerken hep bir ağızdan öfkeli öfkeli kornalarını çalıyorlardı. Beş dakika boyunca Illinois topraklarını son sürat geçtiler, kamyonetteki yabancıyla aralarına daha çok mesafe koymaya çalıştılar. Hem kapıldıkları panik yüzünden, hem de yüksek süratten biraz sersemlemiş durumdaydılar. Kovalamacanın heyecanına yakalanmışlardı.

Chevrolet'nin gözden kaybolmasıyla birlikte, kötü niyetli bir yabancı tarafından tehlikeli bir şekilde izlendikleri duygusu da geçmeye başladı. Doyle birdenbire, trafik ne kadar az olursa olsun bu korkunç süratle yol almanın tehlikelerini hatırladı. Lastiklerden biri patlayacak olsa...

Çılgınlık atan rüzgârın ve asfalttan yükselen çalın tempolu müziğin gürültüsünde kendi sesini duyurmaya çalışan Colin, "Radar kontrolü ne olacak?" diye bağırdı.

Yüksek hız yüzünden durdurulacak olurlarsa, aklı başında hiçbir trafik polisi, kiralık kamyonet kullanan esrarengiz bir yabancıdan kaçmakta olduklarına inanmazdı. Hiç tanımadıkları, hayatlarında bir tek kez bile karşılaşmadıkları, hatta doğru dürüst görmeye bile fırsat bulamadıkları birinden kaçıyorlardı. Adam onlara ne bir zarar vermiş, ne de zarar vereceğine dair tehdit etmişti. Yalnızca Alex'in korkusu yüzünden, kendilerine tümüyle yabancı birinden kaçıp kurtulmaya çalışıyorlardı. Peki, neden korkuyordu Alex? Hiçbir zaman nedenini tam olarak anlayamadığı ve varlığını her zaman hissettiği korkunun pençesine bir kez daha yakalanmış olması yeterli bir açıklama mıydı? Kim inanırdı böyle bir hikâyeye? Bütün bunlar, basit yalanlar, beceriksizce uydurulmuş özürler gibi geliyordu kulağa. Fazla hayali, aynı zamanda basit ve saf bir açıklamaydı. Trafik polislerini daha fazla öfkeliendirmekken başka işe yaramazdı.

Doyle istemeyerek hızı biraz düşürdü. Hız göstergesinin ibresi çabucak saatte yüz mile düştü, orada ne yapacağına karar vermeye çalışan bir parmak gibi bir süre titredikten sonra biraz daha geriye düştü. I Doyle aynaya baktı.

Kamyonet görünürlerde yoktu. En azından birkaç dakika boyunca kamyonetin sürücüsü tarafından gözlenmekten kurtulmuşlardı hiç değilse. "Herhalde hızla bize yetişiyordur." dedi Colin.

"Kesinlikle."

"Ne yapacağız?"

Hemen önlerinde 51 numaralı yolun çıkışını gösteren bir işaret vardı. Onun arkasındaki tabela da Decatur'a kaç mil kaldığını gösteriyordu.

Alex, "Günün eri kalanı boyunca artık hep ikinci sınıf yolları kullanacağız," dedi. "O bizi 70 numaralı yolda arayadursun bakalım."

Uzun bir süreden beri ilk defa Thunderbird'ün frenine basarak çıkış rampasına saptı, dümdüz yolda ilerlemeye devam etti.

Altı

Decatur'a vardıkları zaman, 36 numaralı yan yola saptılar, eyaletin batı sınırına doğru ilerlediler. Çevrelerindeki arazi giderek düzleşiyordu. Otoyol, Missouri'ye girdiğinde, göz alabildiğine uzanıp giden yemyeşil çayırlar sabahkinden bile daha sıkıcı ve tekdüze bir görünüm oluşturmaya haşladı. Saat öğleyi biraz geçtiğinde Alex'le Colin beyaz, ahşap bir binanın altındaki kafede çabucak bir şeyler atıştırıp yola devam ettiler.

Jacksonville'e giden yolun başladığı sapağa yaklaştıklarında Colin, “Ne düşünüyorsun bakalım?” diye sordu.

“Hangi konuda?”

“Chevrolet'deki adam konusunda.”

Batıya doğru sürüklenmekte olan güneşin ışıkları ön camda parıldamaktaydı.

Doyle, “Ne olmuş ona?” diye sordu.

“Kim olabilir dersin?”

“FBI'ın adamlarından biri değil miydi?”

“O yalnızca bir oyundu.”

Alex o anda ilk olarak, her yerde karşılarına çıkan, en beklenmedik anda tekrar peşlerine düşen kamyonetin çocuğu ne kadar derinden etkilediğini, onu ne kadar çok rahatsız ettiğini anladı. Eğer Colin oyunlara bile ilgi gösteremeyecek durumdaysa, huzuru fena halde bozulmuş olmalıydı. Açık ve net bir cevabı hak ediyordu.

Doyle ağrıyan kalçalarını vinileks koltuğun üzerinde hareket ettirerek, “Her kimse, tehlikeli biri olduğuna kuşku yok,” dedi.

“Tanıdığımız biri mi acaba?”

“Sanmam. Bence hiç tanımadığımız, yabancı biri.”

“Öyleyse bizi neden izliyor?”

“Çünkü birini izlemeye ihtiyaç duyuyor.”

“Bu iyi bir cevap değil.”

Doyle geçen on yıl boyunca ortaya çıkan ve daha öncekilere hiç benzemeyen o korkunç manyakları, işledikleri suçları düşündü. Son on yılda baskıların fazlasıyla arttığı dönemler yaşanmış, toplumun dokusu ısınarak kaynama noktasına yaklaşmış, kaynamasına ramak kalmıştı. Charles Manşon, Richard Speck, Charles Whitman, Arthur Bremer ve benzerlerini düşündü... Bir düzine masum insanı vurarak öldüren, Teksas'ın korkulu rüyası Charles Whitman, yeri bir türlü tam olarak belirlenemeyen bir beyin tümörünün esiri olmuştu. Ama diğerlerinde herhangi bir fiziksel rahatsızlığa rastlanmamıştı. Döktükleri onca kan için mantıklı bir açıklama bulmak mümkün değildi. Bu insan kıyımı, devletin Vietnam'da bırakılmış olan cesetleri sayarak gerçekleri kabul

etmesiyle bir tür dayanak bulmuş oldu. Devletin bu tutumu bile, bir bakıma bu tür olayların nedeni ve açıklamasıydı. Doyle'un artık hatırlayamadığı belki bir düzine başka isim vardı. Bu insanlar acımasız cinayetler işleyerek ölümsüzlüğe hak kazanmışlardı. 1963'ten sonra ise, manyak bir katilin uzun yıllar boyunca toplum tarafından hatırlanabilmesi için, ya çok kurnaz yöntemler kullanarak en ünlü ve toplumda sivrilmiş kişileri hedef olarak seçmesi ya da en az bir düzine hatta daha fazla sayıda insanı katledecek kadar acımasız olması gerekmişti. Suikastların televizyonlarda tekrar tekrar gösterilmesi, kanlı savaşın her gece baştan yayınlanması, bir bakıma Amerika'nın duyarlılığını köreltmmişti. Bir tek kişiyi öldürerek cinayet işlemek kayda geçecek kadar önemli görülmemeye başlanmıştı. Bu tür suçlar, her gün rastlanan yaygın olaylardı artık. Doyle bu düşüncelerini elinden geldiği kadar yumuşatarak Colin'e aktarmaya çalıştı. Ancak çok çaresiz kaldığı zaman ciddi ve acı sözcükler kullanıyordu.

Doyle sözlerini bitirdiği zaman, “Yani adamın deli olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?” diye sordu Colin.

“Belki delidir. Aslında fazla bir şey yapmadı. Ama eğer o yolda kalıp bizi izlemesine izin verseydik ve ona fırsatla zaman tanısaydık... bilemiyorum, sonunda ne yapmaya kalkışacağını kim bilebilir ki?”

“Bütün bunlar bana çok para... neydi o kelime?”

“Paranoyak mı?”

Colin onaylarcasına başını sallayarak, “Evet paranoyak,” dedi. “Söylediklerin bana çok paranoyak geldi.”

“Bugünlerde biraz paranoyak davranmak zorundasın,” dedi Doyle. “Yaşamına devam etmek, kendini kurtarabilmek için bir bakıma böyle yapmaya mecbursun.”

“Sence bizi bulacak mı yine?”

“Hayır.” Doyle camda yansıyan güneşe gözlerini kamaştırdığı için kırpıştırarak baktı. “Bence eyaletler arası yolda kalacak ve deli gibi bize yetişmeye çabalayacak.”

“Er geç o yoldan ayrılmış olduğumuzu anlayacak.”

“Ama ne zaman ayrıldığımızı ve nereye gittiğimizi bilmeyecek,” dedi Doyle. “Zaten gitmekte olduğumuz yeri tam olarak bilmesi mümkün değil.”

“Peki, ya başka birilerinin peşine düşerse?” diye sordu Colin.

“Eğer sırf rastlantı eseri onunla aynı yol üzerinde batıya doğru yolculuk ediyoruz diye peşimize düştüyse... o zaman başkalarının da peşine düşmez mi? Bizim kaçıp kurtulduğumuzu anladığı anda kendine başka bir kurban seçecektir.”

“Ne olur seçerse?” dedi Doyle.

Colin, “Bu durumda polise haber vermemiz gerekmez mi?” diye sordu.

Doyle, “Herhangi bir kişiyi suçlamadan önce elinde yeterli kanıt olmalı,” dedi. “Chevrolet'nin içindeki adamın bize zarar vermek istediğine dair elimizde sağlam ve kabul edilebilir kanıtlar olsa bile, yine bir şey yapamayız. Suçlayacağımız adamın adını bile bilmiyoruz. Batıya doğru yol aldığını biliyoruz ama tam olarak nereye gittiğini bilmiyoruz. Kamyonetin plakasını ya da polislerin onu takip etmesini kolaylaştıracak herhangi bir özelliğini de bilmiyoruz.” Colin'e baktı, sonra yine önündeki simsiyah asfalta döndü. “Yapabileceğimiz tek şey, ondan kurtulduğumuz için şansımıza

şükretmek.”

“Galiba gerçekten öyle.”

“Öyle olduğuna inansan iyi edersin.”

Aradan uzun bir süre geçtikten sonra Colin sordu. “Adam bizi takip ettiğinde, biz yolun kenarına çekip durduğumuz zaman o da durduğunda, sonra bize yetişmek için hızlandığında... korktun mu?”

Doyle yalnızca bir an boyunca durakladı, korkuyu değil de, bir erkeğe daha uygun görünen rahatsızlık, telaş, kaygı, huzursuzluk gibi kelimelerden birini kabullenmeyi düşündü. Ama Colin'le birlikteyken dürüst davranmak en iyisiydi. “Elbette korktum,” dedi. “Fazla değil, biraz korktum ama yine de korktum tabii. Korkmam için nedenler vardı.”

Çocuk hiç utangaçlığa kapılmadan, “Ben de korktum,” dedi. “Ben hep büyüklerin artık hiçbir şeyden korkmak zorunda kalmadıklarını sanırdım.”

“Bazı korkuları büyüdükçe yenmeyi öğreniyorsun.” dedi Doyle. “Örneğin... karanlıktan korktuğun oldu mu hiç?”

“Biraz.”

“Eh, karanlık korkusunu büyüdükçe yeniyorsun işte Ama bütün korkuları yenemiyorsun. Korkacak yeni şeyler buluyorsun.”

Mississippi Nehrini, St. Louis'den değil, Hannibal'den geçtiler ve bu nedenle Gateway Arch'ı göremediler. Hiawatha Kansas kavşağına gelmeden önce 36 numaralı otoyoldan ayrılıp birbirine bağlanan yollardan birkaçını izleyerek güneye gittiler ve bir kez daha eyaletler arası 70 numaralı otoyola çıktılar. Saat sekizi çeyrek geçe, Lawrence Kansas yakınındaki Ovalar Moteline varmışlardı. Geceyi geçirmek üzere önceden rezervasyon yaptırdıkları motellerden bir diğerydi burası.

Ovalar Moteli, Sakin Zaman Moteline çok benziyordu. Tek farkı, tuğla yerine gri taş ve ahşap karışımından inşa edilmiş olması ve iki kanattan değil, yalnızca bir tek uzun binadan oluşmasıydı. Aynı turuncu yeşil neon ışıklar burada da vardı. Büro kapısının dışındaki otomat, Indiana polis yakınlarındaki Sakin Zaman Motelinin otomatına o kadar çok benziyordu ki, Colin aletin oradan buraya taşınmış olabileceğini düşündü. Makinenin çevresindeki boşluk, robot seslerine benzeyen tıkırtı ve gıcırtilarla dolu ve buz gibiydi.

Alex görev başındaki memurun kabarık, eski moda saçlı, iriyarı bir kadın olup olmadığını merak etti.

Bürodaki adam, Doyle yaşlarında bir erkekti bu kez. Saçlarına özenle şekil vermiş, yüzünü tertemiz traş etmişti. Kare biçiminde, dürüst ifadeli, Amerikalılara özgü tipik yüzü, gençleri donanmaya katılmaları için çağıran posterler için idealdi. Pepsi, Gillette, Schick gibi markaların reklamları için televizyona çıksa ya da Camel sigaraları için dergilerde tam sayfa boy gösterse, bir servet kazanabilirdi.

“Dışarda boş yer yok tabelasının ışıklarını yaktığınızı gördüm,” dedi Doyle. “Acaba bizim odamızı tuttunuz mu diye merak ediyorum. Rezervasyon yaptırdığımız saatten bir saat geç kaldık ama...”

Adam kusursuz ve bembeyaz dişlerini gözler önüne sererek, “Adınız Doyle mu?” diye sordu.

“Evet.”

“Tabii ki odanızı kimseye vermedik.”

Çekmecedен süslü püslü bir form çıkarıp Doyle'a uzattı.

“Hey, bakın bu iyi haber işte! Gelip gelmeyeceğimiz konusunda kaygılanmışsınızdır...”

“Hiç kaygılanmadım, Bay Doyle... Eğer siz oda için rezervasyon yaptırmamış olsaydınız, o odayı şu pis heriflere vermek zorunda kalacaktım.”

Doyle bütün gün boyunca araba kullanmış olduğu için yorgundu. Görevlinin ne demek istediğini ilk anda anlayamadı. “Pis herifler mi?” diye sordu.

“Yani zenciler,” dedi genç adam. “Üç defa geldiler buraya. Eğer sizin rezervasyonunuz olmasa, 22 numarayı onlardan birine vermek zorunda kalacaktım. Bu da hiç hoşuma gitmeyecekti inanın. Odayı onlardan birine kiralamaktansa, bütün gece boş kalmasını tercih ederim.”

Doyle kendine verilen kayıt formuna imzasını atarken, sanki adamın katı ve bağınaz tutumunu onaylıyormuş gibi hissetti. Kısa bir an boyunca, o andaki derbeder ve kir pas içindeki haliyle, nasıl olup da ondan önce gelen zencilerden daha iyi bir izlenim bırakmayı başardığını merak etti.

Yakışıklı genç adam Doyle'a odanın anahtarını verirken, “O Tbird'ün benzin göstergesi ne tür bir şey acaba?” diye sordu.

Alex yolculuk boyunca karşısına çıkan kişilerden yana şansının nasıl gittiğini bildiği için, bu genç adamın da diğerleri gibi ona hakaret etmesini, küçük görmesini beklemişti. Bu yüzden konu birdenbire değişince şaşırıldı.

“Benzin göstergesi mi?” dedi. “Bilmiyorum. Hiç bakmadım.” I

“Ben de böyle bir araba almak için para biriktiriyorum. Benzini içiyor sanki, ama yine de bunlara bayılıyorum. Böyle bir araba, onu kullanan adamın nasıl biri olduğunu gösterir. Eğer bir adam Tbird kullanıyorsa, her konuda başarılı olduğunu anlarsın.”

Alex elindeki oda anahtarına baktı. “Yirmi iki,” dedi. “Nerede oluyor bu?”

“Sağ tarafta, koridorun sonunda. İyi bir odadır. Bay Doyle.”

Alex dışarıya çıkıp arabasına yürüdü. Büro görevlisinin onu neden kabul ettiğini biliyordu. Bu adam için Thunderbird marka araba, gerçeği gölgede bırakmaya yetiyordu. Adamın gözünde bu araba, kendi kültüründen çok

farklı bir kültürde yetişmiş, onun zıttı bir kişiyi müthiş ve egzantrik biri yapmaya yetiyordu. Bu tutum Alex'i üzmüştü. Vatanının kalbine yakın topraklarda insanların sahip oldukları varlıklara göre değerlendirilmelerini hiç beklememişti.

George Leland salı gecesini Ovalar Motelinin üç mil batısında daha ucuz bir yerde geçirdi. Odası çok minik ve tek gözlü olduğu halde, hiç yalnız kalmıyordu. Courtney sık sık geliyordu. Bazen onu bir köşede sırtını duvara yaslamış dururken görüyordu. Bazen de gelip yatağın ayak ucuna ya da banyo kapısının yanındaki eğri büğrü yastıklı koltuğa oturuyordu. Birkaç kere Leland ona kızdı, çekip gitmesini söyledi. Öyle zamanlarda Courtney geldiği kadar sessizce kayboluyordu ortadan. O zaman da Leland onu özleyiyor, yanında olmasını istiyor, Courtney de geri dönüyordu. O geldiği zaman ucuz motel odası, Ovalar Motelinden çok daha lüks ve güzel bir yermiş gibi görünüyordu.

Huzursuz bir uykuya daldı.

Şafaktan iki saat önce, daha fazla uyuyamayacağını anlayarak kalktı, duş yaptı ve giyindi. Yatağın üzerine oturdu, birkaç haritayı örtülerin üzerine açtı. Çarşamba günü gidilecek yolları inceledi. Kısa, küt parmaklarıyla tekrar tekrar yolların üzerinden geçiyordu.

Leland altı yüz millik yolculuğun bir noktasında Doyle'la çocuğun icabına bakmak zorunda olduğunu biliyordu. Artık bu gerçeği kendinden gizlemeye gerek görmüyordu. Courtney gerçeği kabullenmesine yardım etmişti. Tıpkı Courtney'le arasına girmeye çalışan o trafik polisini öldürdüğü gibi onları da öldürmesi gerekiyordu. Bu işi daha fazla geciktirmek tehlikeliydi. Yarın akşam San Francisco yolunun yarısını geçmiş olacaktı. Doyle yolculuğun son bölümünde izleyeceği yolları değiştirmeye kalkarsa, Leland onları tümüyle kaybedebilirdi.

Öyleyse yarın. Yarın yapmalıydı bu işi. Lawrence Kansas'la Denver arasında bir yerde. Bu kez Leland onlara karşı saldırıya geçiyordu. Son iki yıldır ona komplolar kurarak cehennem azabı yaşatan herkese karşı savaşını başlatıyordu. Yeni bir başlangıç yapıyordu. Bundan böyle kimse onu itip kakmayacaktı. Ona saygı göstermeleri gerektiğini öğretecekti herkese. Şansı da değişecekti. Doyle'la çocuğu ayak altından uzaklaştırdıktan sonra, Courtney'le ikisi birlikte harika bir hayat yaşamaya başlayacaklardı. Leland onun her şeyi, tek dayanağı olacak, asla onsuz yaşayamayacaktı.

Salı akşamı, altıyı birkaç dakika geçe, polis laboratuvarından bir telefon geldi. Telefonu Merkez Binanın ikinci katında, çirkin mobilyalarla döşenmiş. Dedektif Ernie Hoval'ın bürosuna bağladılar. Hattın karşı ucundaki adam daha bir şey söyleyemeden Hoval, "Konu Pulham olayıyla mı ilgili?" diye sordu. "Eğer değilse başka biriyle görüşün. Ben Pulham'dan başka dosyaya bakmıyorum ve olay çözülünceye kadar da bakmayacağım."

"Söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin," dedi laboratuvar görevlisi. Sesi, bir gece önce Dedektif Hoval'ın yanında çekingenliğe kapılmayan, saçları dökülmüş o küçük, cılız adamın sesine benziyordu. "Washington'dan parmak izi raporunu aldık. Biraz önce faksla yolladılar."

"Sonuç ne?"

"Kaydı yok."

Hoval sırtını kamburlaştırarak dirseklerini masaya dayadı, ağırlığını kocaman çalışma masasına yükledi. Bir eliyle almacı sıkı sıkı tutuyor, diğer elinin yumruğunu hafif hafif masaya vuruyordu. Eklem yerleri beyazlaşmış, sivri sivri ortaya çıkmıştı. "Kayıt yok mu?" diye sordu.

"Sana böyle olacağımı söylemiştim," dedi teknisyen. Hoval'ın uğradığı düş kırıklığı hoşuna gitmiş gibiydi. "Bence olay bir manyağın elinden çıkmışa benziyor. Her geçen dakika bu olasılık biraz daha güçleniyor."

Hoval, "Hayır, olay politik," diye ısrar etti. Yumruğunu tekrar tekrar açıp kapıyordu. "Örgütlenmiş polis katliamı."

"Sana katılmıyorum."

Hoval öfkeyle, "Başka türlü olduğunu kanıtlayacak bilgi var mı elinde?" diye sordu.

“Hayır,” diye kabullendi teknisyen. “Hâlâ arabayı araştırıyoruz ama ümitsiz görünüyor. Her taş ve toprak parçasının üzerinden boya örnekleri topladık. Ama içlerinden birinin katilin aracına ait olup olmadığını anlamamız mümkün değil. Öyleyse bile, hangisi olduğunu bilemeyiz.”

“Peki, ya devriye arabası?” diye sordu Hoval.

Teknisyen, “Arabayı baştan aşağı taradık,” diye açıkladı. “Birkaç tel saç ve vücut kılı bulduk. Tırnak parçaları, çeşitli toprak örnekleri, cam parçaları, yemek kırıntıları topladık. Çoğunun katille ilgisi yok. Bir kısmı ilgili olabilir, örneğin saçlar, vücut kılları ve kapı kulplarında bulduğumuz birkaç tutam iplik. Ama elimizde kuşkulandığımız bir sanık olmadıkça onlar da bir işe yaramaz.”

Hoval, “Bu olay laboratuvar bulgularıyla çözümlenemeyecek,” diyerek ona katıldı.

“Elinizde başka ne ipuçları var?”

“Pulham'ın devriye gezdiği saatleri inceliyoruz,” dedi Hoval. “Devriye arabasına binip garajdan çıktığı andan başladık.”

“Bir şey buldunuz mu?”

“Taramamız gereken zaman çok uzun. Bir sürü insanla da konuşmamız gerekiyor. Ama sonunda bir şey bulacağız.”

“Bir manyak bu,” diye tekrarladı teknisyen.

“Bu konuda kesinlikle yanılıyorsun.” Hoval telefonu kapattı.

Yirmi yıl önce Ernie Hoval polis olmaya karar vermişti, çünkü polisliği yalnızca bir iş olarak değil, uzmanlık gerektiren bir meslek gibi görüyordu. İnsana toplumda saygı ve onur kazandıran önemli bir meslekti polislik. Çok çalışmak gerekiyordu, iş saatleri fazla uzundu, verdikleri maaş pek fazla değildi, ama yine de toplum için bir şeyler yapabilme fırsatı veriyordu insana. Polis olmanın asıl büyük avantajı, komşuların minnetini, kendi çocuklarının saygısını kazanabilmektir. Şunlar alınan maaştan çok daha önemliydi. En azından geçmişte böyleydi...

Son zamanlarda polislerin herkesin gözünü diktiği hedefler haline geldiğini düşünüyordu Hoval. Herkes polislerin peşindeydi. Zenciler, liberaller, eşcinseller, barış, yanlıları, kadın hakları savunucuları... Toplumun tüm kesimlerindeki çılgın akımlar sonunda polislere karşı dönüyor, onları aptal durumuna düşürüyordu. Bir polis en iyi olasılıkla toplumun maskarası oluyordu. En kötü olasılıkla da insanlar polislere faşist damgası vuruyor, eninde sonunda devrimci gruplardan biri tarafından öldürülüyorlardı.

Polis cinayetlerine, diğer polislerden başka kimsenin aldıracağı da yoktu...

Bütün bunlar 1963 yılında, Kennedy ve Dallas olayıyla başlamıştı. Savaş sırasında durum çok daha kötü olmuştu. Hoval bunu biliyordu ama suikastların ve savaşın bu kadar çok insanı nasıl böylesine derinden etkilediğini ve değiştirdiğini anlamıyordu. Amerika'nın tarihinde birçok başka politik cinayet yaşanmış, ama hiçbiri ülkeyi böylesine temelden etkilememişti. Toplumun yaşadığı diğer savaşların etkisi daha çok mânevi birlik duygusunu, ahlaki bütünlüğü güçlendirme yönünde olmuştu. Oysa bu savaşın etkisi diğerlerinin tam tersiydi. Hoval neden böyle olduğunu açıklayamıyor, ama bunun doğru olduğunu biliyordu. Gerçi devrimci güçler ve komünistler uzun zamandan beri harekete geçmek için bir fırsat bekliyorlardı ama yine de başka açıklamalar olmalıydı.

Putham'ı, bütün bu değişikliklerin en son kurbanını düşündü, iki yumruğunu birden sıktı. Bu cinayet politik nedenlere dayanıyordu. Eninde sonunda yakalayacaklardı o itoğlu itleri!

ÇARŞAMBA SABAHI, SAAT 7:00

PERŞEMBE SABAHI, SAAT 7:00

Yedi

Serin ve karanlık sabah havası yağmur tehdidi taşımaktaydı. Rüzgârda hafif hafif sallanan narin buğday başaklarıyla süslü tarlalar uzaklardaki ufuklara değiyor, hızla hareket eden bulutlarla dolu, iyice alçalmış gri renkli gökyüzünün altında yemyeşil bir halı oluşturuyordu. Arada bir insanı çıldırtacak kadar düz arazinin üzerinde dev gibi, betondan yapılmış tahıl asansörleri yükseliyordu Bunlar yaklaşan fırtınanın yoğunluğunu ölçen, yıldırım felâketlerini önleyen upuzun paratonerlere benziyordu.

Colin bu görünümünden hoşlanmıştı. İki de bir tahıl asansörlerini işaret ediyor, uzaklarda cezaevlerinin nöbetçi kuleleri gibi yükselen petrol kulelerinin iskeletlerini gösteriyordu. “Şuna bak, harika görünüyor, değil mi?” dedi.

“Burası da İndiana ve Missouri kadar düz bir arazi ve en az oralar kadar sıkıcı olması gerekiyor.”

“Ama burada tarih var.” Çocuk bugün kırmızılı siyahlı bir Frankenstein tişörtü giymişti. Tişört kadife pantolonunun dışına çıkmıştı ama Colin şu anda ona ilgi gösterecek durumda değildi.

“Tarih mi?” diye sordu Doyle.

“Sen Eski Chisholm Yolunu duymadın mı hiç? Ya ünlü Santa Fe Yolunu? Eski Batı'nın tüm ünlü kentleri burada,” Colin heyecanla konuşuyordu. “Abilene var, Riley , Kalesi, Scott Kalesi var, Pavvnee Kayalığı, Wichita var. Dodge kentiyle yaşlı Oizme Dağları da burada.”

“Senin kovboy filmleri hayranı olduğunu bilmezdim,” dedi Doyle.

“Aslında pek değilim. Ama yine de buralar heyecan verici yerler.”

Alex uçsuz bucaksız ovalara baktı, onları eski zamanlardaki halleriyle gözünün önünde canlandırmaya çalıştı,havadada uçuşan kumları, toz toprağı, kaktüsleri, insan eli değmemiş, bomboş ve çiplak araziye düşledi. Evet, herhalde bir zamanlar romantik yerlerdi buraları.

“Kızılderili savaşları da burada oldu,” dedi Colin. “1856 yılında John Brawn, Kansas'ta küçük bir iç savaş başlattı. Adamlarıyla birlikte, Pottavvatomie Kayalığında beş tane köleciyi öldürdüler.”

“O kelimeyi beş kere hızlı hızlı söyleyemeyeceğine bahse girerim.”

“Bir dolarına var mısın?” diye atıldı Colin.

“Haydi başla bakalım.”

“Pottavvatomie, Pottavvatomie, Pottawatomîe, Pottavvatomie, Pottawatomie!” Colin son kelimeyi söylediğinde soluk soluğa kalmıştı. “Bana bir dolar borçlusun.”

Doyle, “Onu da listeye ekle,” diye karşılık verdi. Kendini yeniden sakin, huzurlu ve iyi hissediyordu. Yolculuk her şeye rağmen planladıkları şekilde gerçekleşecekti görünüşe göre.

“Kansas'tan başka kim geldi, biliyor musun?”

“Kim?”

Colin kıkırdarak, “Carry Nation,” dedi. “Elinde baltasıyla salonları dağıtan, yakıp yıkan kadın!”

Uzun, dümdüz ve koyu renkli yolun sonundaki bir tahıl asansörünün daha yanından geçtiler.

“Bütün bunları nereden öğrendin?” diye sordu Doyle.

Colin, “Öğrendim işte.” diye karşılık verdi. “Ondan bundan duydum, bir yerlerde okudum herhalde.”

Arada sırada bakımlı ve zengin görünümlü tarlaların yanından geçiyorlardı. Kahverengi toprak parçaları, dikkatle serilmiş masa örtülerini andırıyordu. Bu toprak parçalarından birinin üstünde dönerek yükselen rüzgâr, on beş metre yüksekliğinde yoğun bir toz bulutu yaratmıştı.

Hortuma benzeyen toz bulutunu seyreden Colin, “Ayrıca Dorothy de burada yaşamıştı,” dedi.

“Dorothy de kim?”

“Oz'dan Gelen Büyücü'deki kız. Müthiş bir hortumun onu nasıl Oz'a götürdüğünü hatırlamıyor musun?”

Alex tam cevap vermek üzereyken, hemen arkalarında duyulan motor homurtusu ve ısrarla çalınan kornanın sesi yüzünden sarsıldı, telaşla doğruldu. Dikiz aynasına göz attı... Chevrolet kamyoneti gördüğü zaman dişlerinin arasından içine hava çekti. Kamyonet Thunderbird'ün arka tamponundan yalnızca bir buçuk metre uzaktaydı. Görünmeyen sürücü elini direksiyonun üstündeki korna halkasına dayamış, hiç kaldırmıyor olmalıydı biip, biip, biip, biip, biiiiiip!

Doyle hız göstergesine baktı, saatte yetmiş mil hızla yol aldıklarını gördü. Eğer korna sesi yüzünden telaşa kapılıp şaşkınlık içinde frene basacak olsa, Chevrolet kesinlikle ve olanca hızıyla onlara çarpardı. Böyle bir durumda hepsi ölürlendi kuşkusuz.

“Budala İtoğlu it!” diye söylendi. Biip, biiiip, biiiiiip...

“Yine mî o?” diye sordu Colin.

“Evet”

Kamyonet yaklaştı. Hatta o kadar yakına geldi ki, Doyle onun tamponunu ve ön kısımdaki ızgaraların üçte birini göremez oldu.

“Neden korna çalıyor?” diye sordu Colin.

“Bilmiyorum... herhalde döndüğünü iyice anlamamızı istiyor olmalı.”

Sekiz

Kamyonetin kornası tekdüze bir sesle kulaklarının dibinde çalıp duruyordu.

Colin, “Durmanı mı istiyor dersin?” diye sordu. İncecik elleriyle dizlerini kavramış, sanki baskı altındaymış gibi öne doğru eğilmişti.

“Bilmiyorum.”

“Duracak mısınız?”

“Hayır.”

Colin başını salladı. “İyi,” dedi. “Bence de durmamalıyız. Ne olursa olsun yola devam etmemiz gerekiyor.”

Doyle arkadaki yabancının her an kornasını çalmaktan vazgeçmesini bekliyor, hızını azaltacağını ve aradaki mesafenin daha önce olduğu gibi çeyrek milde kalacağını umuyordu. Ama kamyonet hızını azaltmadı, aradaki mesafe de açılmadı. Oraya çakılmış gibi, arka tampondan yalnızca üç adım uzaklıkta, saatte yetmiş mil hızla, deliler gibi kornasını çalarak geliyordu,

Chevy'nin içindeki adamın Charles Manşon ya da Richard Speck kadar tehlikeli olup olmadığı belli değildi ama kesinlikle dengesiz biri olduğu ortadaydı. Hiç tanımadığı yabancıları dehşete sürüklemekten zevk alıyor olmalıydı ve bu da normal bir davranış değildi. Doyle her zamankinden daha güçlü bir şekilde bu adamla yüz yüze gelmemek, onun çılgınlığının sınırlarını zorlamamak gerektiğini hissetti.

Biiip, biiip, biiiiiip...

Colin, “Ne yapabiliriz?” diye sordu.

Doyle ona göz atarak, “Emniyet kemerin bağlı mı?” dedi.

“Tabii ki!”

“Onu bir defa daha ekmemiz gerekiyor.”

“Denver'a arka yollardan mı gideceğiz?” . “Evet.”

“Denver'dan ayrılıp Salt Lake City'e doğru yola koyulduğumuz anda, yani yarın sabah, tekrar peşimize takılacaktır.”

“Yapamaz,” dedi Doyle,

“Nasıl emin olabiliyorsun?”

“Adamda olacak şeyleri önceden bilme yeteneği yok ki,” dedi Doyle. “Şu ana kadar şansını yardım etti, hepsi o kadar. Rastlantı eseri, her akşam bizim kaldığımız yerin yakın çevresinde bir motelde kaldı ve yine bir başka rastlantı sonucu, her sabah bizimle aynı saatlerde yola koyuldu. İki defa bize yetişip durması, durmadan arkamızda belirmesi tümüyle rastlantılara dayanıyor.” Doyle bunun olayın tek mantıklı açıklaması olduğunu biliyordu. Zayıf bir olasılık gibi görünmesine

rağmen, hiç değilse mantığa aykırı bir yanı yoktu. Ne var ki, Doyle kendi söylediklerinin bir kelimesine bile inanmıyordu. “Her gün gazetelerde bundan çok daha garip ve inanılmaz rastlantıların düzinelercesini okuyoruz. Her zaman oluyor böyle şeyler,” Artık yalnızca yanında oturan çocuğu sakinleştirmek için konuşuyordu. O eski, tanıdık, dehşete benzeyen korkusu geri dönmüştü. Sağ salim San Francisco'ya varmadan kendisinin de sakinleşemeyeceğini biliyordu.

Gaz pedalına biraz daha bastı.

Thunderbird ileri doğru atıldı, Chevrolet'yle aralarındaki mesafeyi biraz açtı. Kamyonet de hızını arttırdığı halde aralarındaki mesafe hızla büyümekteydi.

“Eğer arka yollardan gidecek olursak çok daha uzun

süre araba kullanman gerekecek,” dedi Colin. Sesinde belli belirsiz bir anlayış vardı.

“Pek öyle sayılmaz. Kuzeye sapıp yine 36 numaralı yola gireriz.” dedi Doyle. Dikiz aynasından kamyonetin giderek geride kaldığını ve küçüldüğünü görüyordu.

“Yine de fazladan birkaç saat araba kullanman gerekecek. Dün akşam motele vardığımızda gerçekten yorgun görünüyordun.”

“Bana bir şey olmaz,” dedi Doyle. “Sakın benim için kaygılanayım deme.”

Tarlalar, tahıl asansörleri, petrol kuleleri ve toz fırtınaları artık Colin'e ilginç gelmiyordu. Çevresindeki manzaraya bakmıyordu bile. Frankenstein tişörtünün eteklerini pantolonunun içine tıktı, kırıksık yerlerini düzeltti, kemikli cüzlerinin üstünde biraz bateri çaldı, kalın gözlüklerini temizledi, tişörtünün kırıksık yerlerini bir kez daha düzeltti. Dakikalar kaplumbağa hızıyla geçmekteydi.

Leland kamyonetin hızını saatte yetmiş mile düşürdü, hızlı gittiği zaman kargo bölümünde birbirine çarpıp duran, yerlere düşen mobilyaların gürültüsü şimdi kesilmişti. Yanında oturan altın renkli, saydam kıza baktı. “Bir yerlerde başka bir yola sapmış olmalılar,” dedi. “Onlara ancak bu akşam Denver'da yetişebileceğiz.”

Courtney bir şey söylemedi.

“Onları yoldan çıkarmak için iyi bir fırsat yakalayana kadar geride kalmam, kendimi belli etmemem gerekirdi. Adamı hemen korkutup kaçırmam daha iyi olurdu.”

Courtney yalnızca gülümsedi.

“Eh,” dedi Leland. “Sanırım sen haklısın. Otoyol onların icabına bakmak için fazla kalabalık bir yer. Bu gece otelde daha iyi bir fırsat yakalarım nasıl olsa. Onlara yaklaşmayı başarabilirsem, işi bıçakla halledebilirim o aman gürültü patırtı çıkmaz. Ayrıca orada herhangi bir tehlikeyle karşılaşmayı beklemiyor olacaklar.”

İki yandaki tarlalar bulanık bir resim gibi hızla akıp geçiyordu. Kurşun rengi gökyüzü daha da alçalmış, yağmur damlaları ön cama çarpmaya başlamıştı. Silecekler insanı hipnotize eden hareketlerle çalışıyor, yumuşak ve ılık bir şeye tekrar tekrar vuran sopalara benziyordu.

Dokuz

Kayalar Motor Moteli, Denver'ın doğu sınırına yakın sayılırdı. Ortasında geniş bir avlu bulunan, iki katlı, dört köşe, birkaç yapının birleşmesinden oluşan büyük bir binaydı. Dört kanadında yüzer oda (bulunmaktaydı. Etkileyici büyüklüğüne, hemen hemen iki mil uzunluğunda beton zeminli, tepesi metal tavanla kaplı açık koridorlarına rağmen, bina yine de insanın gözüne küçük görünüyordu. Bunun nedeni, kentin gökleri delen mimari harikalarının gölgesine kurulmuş olmasıydı. Ondanda önemlisi, batıda ve güneyde, dorukları her mevsim karlarla kaplı muhteşem Rocky Dağları yükseliyordu. Gün boyu, tepedeki güneş sürekli olarak, çiftler çiftler birbirinin eşi pencerelerin, dik yağmur damlalarının üzerinde parlayıp durmuş, çatı kaplamalarını aynalar gibi ışılatmış, camla kapatılmış spor salonundaki olimpik yüzme havuzunu mücevherler gibi parıltmıştı. Gece olunca, çoğu odanın perdelerinin ardında sıcacık turuncu lambaların ışıkları belli olmaya başladı. Havuzun içinde ve çevresinde de ışıklar vardı. Motelin önü sarı, beyaz ve kırmızı renklerle ısıtıldı. Bunun amacı daha çok dikkat çekmekti. Büroya, lobiye, restorana ve kokteyl salonuna çağırıyordu ışıklar insanları.'

Bununla birlikte, çarşamba gecesi saat onda motel . loş ve cansız görünüyordu. Işıkların tümü her zamanki gibi yanıyordu ama yine de hızla üstlerine doğru ilerlemekte olan gri yağmur perdesini delemiyor, kışın buz gibi ayazlarını hatırlatan hafif gece sisine engel olamıyordu. Soğuk yağmur kalabalık park alanını ıslatıyor, sıra sıra dizilmiş arabaların damlarını dövüyor, motel lobisinin ve restoranın cam duvarlarını şakır şakır yıkıyordu. Yağmur damlarının üstünde ısrarla tıngırdamakta, her kanadın önündeki tepesi kapalı yürüyüş yollarının açık kısmından içeri dolup, parmaklıkların ve basamakların girinti çıkıntılarında birikmeye başlamıştı. Geceyi geçirmek üzere gelen konukların hepsi, yağmurun tatlı sesini dinleyerek derin bir uykuya dalmış olmalıydılar. Yağan yağmur yüzme havuzunda toplanmış olan suya gürültüyle çarpıyor, çam ağaçlarının diplerinde birikerek küçük gölcükler oluşturuyor, bakımlı bahçedeki diğer yeşil bitkileri doğal bir şekilde suluyordu. Akan sular birikiyor, dereler oluşturarak kaldırımların kenarından akıyor, ızgaraların etrafında toplanıyordu. Yağmurun ulaşmadığı yerlere sis perdesi ulaşmaktaydı. Sıkı sıkı kapalı pencerelere doğru yayılıyor, üzerlerinde numaralar yazılı, kaygan yüzeyli emaye odaların zorluyordu.

318 numaralı odada Alex Doyle, birbirinin tıpkısı yataklardan birinin kenarına oturmuş, hem damı dövmekte olan yağmurun sesini, hem de Courtney'le telefonda konuşan Colin'i dinliyordu.

Çocuk kiralık kamyonetteki yabancından söz etmedi. Adam öğleden sonra saatler boyunca bir daha onlara yetişememişti. Geceyi nerede geçireceklerini bilmesi mümkün değildi. Eğer bu oyun onu kendi yolundan saptırmaya yetecek kadar ilgisini çekiyorsa bile, yine de bu gece, kötü hava cesaretini kırar, oyuna devam etmek istemezdi. Thunderbird'ü bulma ümidiyle yoldaki bütün motellerin otoparklarını araştırarak değildi herhalde. Böyle bir gecede, bu yağmurda, olacak iş değildi. Atlamış oldukları tehlikenin ayrıntılarıyla Courtney'i boş yere kaygılandırmanın anlamı yoktu. Doyle böyle düşünürken, aslında tehlikenin baştan beri pek de büyük olmadığını hissediyordu.

Colin konuşmasını bitirip almacı Doyle'a uzattı.

Doyle telefona 'alo' dediği anda, Courtney, "Sen Kansas'ı nasıl buldun?" diye sordu.

“Başlı başına bir eğitim sayılır.” diye karşılık verdi Doyle.

“Eğitimi veren öğretmen de Colin'di, değil mi?”

“Öyle diyebiliriz.”

“Alex, onun bir şeyi mi var?”

“Kimin? Colin'in mi?”

“Evet.”

“Yo, her şey yolunda. Neden sordun?”

Courtney durakladı. Aralarındaki hatta duyulan yumuşak cızırtı ve parazitler, motel damında kükreyen buz gibi yağmurun hafif bir yankısı gibiydi. “Şey... her zamanki gibi coşkulu değil, içinden neşe taşıyor sanki.”

Doyle çocuğa göz kırparak, “Eh, Colin bile arada bir yorulabilir,” dedi.

Colin ciddi bir tavırla başını salladı. Ablasının ne sorduğunu, Alex'in de ona neyi söylemekten kaçındığını biliyordu. Colin ablasıyla konuşurken doğal davranmaya çalışmıştı. Her zamanki gevezeliğiyle konuştuğu halde, yine de içine sinmiş olan o derin korkuyu tümüyle gizlemeyi başaramamıştı. Bu sabah kamyonet ortaya çıktığından beri oradaydı o korku. Onu geride bıraktıktan sonra bile geçmemiş, varlığını hep korumuştur.

Courtney, “Bu kadar mı yani?” diye sordu Doyle'a. “Yalnızca yorgun, öyle mi?”

“Başka ne olabilir ki?”

“Şey...”

“İkimiz de yol yorgunuyuz ve kolumuzu kıpırdatacak "halimiz yok.” diye onun sözünü kesti Doyle. Courtney' in daha başka bir şeyler sezindiğini anlamıştı. Bazen insanın aklından geçenleri okuyabiliyordu Courtney. “Ülkeyi arabayla boydan boya geçerken görülecek çok şey olduğu doğru... ama gördüğün şeylerin çoğu, on dakika önce gördüklerinle ve ondan önceki on dakika boyunca seyrettiklerinle tıpatıp aynı.” Courtney'in ayrıntılar için üstelemesine fırsat bırakmadan konuyu değiştirdi. “Mobilyalardan gelen oldu mu?”

“Ah, evet!” diye bağırdı Courtney. “Yatak odası takımımız geldi!”

“Nasıl görünüyor?”

“Tıpkı dükkândaki gibi. Şiltesi de sert ve insanı üstünde zıplatacak kadar gergin.”

Doyle şakadan kuşkulananmış gibi yaparak, “Kocan kilometrelerce uzaktayken nasıl anlayabildin bunu acaba?” diye sordu.

“Beş dakika boyunca yatağın üzerinde bir aşağı, bir yukarı zıplayıp durdum,” dedi Courtney kıkırdarak. “Yatağı denemek istedim, anlatabiliyor muyum?”

Doyle'un gözünün önüne ince vücutlu, uzun saçlı, cin yüzlü kızın, trampolinin üzerinde zıplıyormuş gibi yataklarının üstünde zıplayışı geldi, kendini tutamayıp güldü.

“Bir şey daha var, Alex.”

“Neymiş o?”

“Yatağı denerken çıplaktım. Buna ne dersin?”

Doyle gülmekten vazgeçti. “Kulağa hoş geliyor,” dedi. Sesi boğazının dibinde takılıp kalmıştı. Budala gibi sırtmakta olduğunu fark etti. Üstelik Colin de onu seyrediyor, bir yandan dikkatle dinliyordu. “Neden bana böyle işkence ediyorsun?” diye sordu.

“Şey, çünkü otoyolda müthiş bir fıstıkla karşılaşmandan, onunla kaçıp gitmeden korkuyorum. Beni unutmanı istemiyorum.”

“Unutmam mümkün değil,” dedi Doyle. “İstesem bile unutamam.”

“Eh, ben yine de emin olmak istiyorum. Hey, galiba yeni bir iş buldum, biliyor musun?”

“Daha şimdiden buldun, ha?”

“Yeni bir dergi çıkarma hazırlıkları yapan bir şirket var. Sürekli çalışabilecek fotoğrafçı arıyorlar. Bu seferki dört bir tarafa koşmamı gerektiren sıkıcı bir iş değil. Yalnızca fotoğrafçılık yapacağım, eğer olursa. Yarın adamlarla randevum var. Onlara daha önceki çalışmalarımı göstereceğim.”

“Kulağa harika geliyor.”

“Colin için de iyi olacak,” dedi Courtney. “Bütün gün büroda çalışmam gerekmeyecek. Gün boyu kenti dolaşacağım, istediğim gibi fotoğraf çekebileceğim. Böylece Colin de oldukça yoğun ve ilginç bir yaz tatili geçirebilecek.”

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra vedalaştılar.. Doyle telefonu kapattığında, yağmurun gürültüsü birdenbire artmış gibi oldu.

Daha sonra, zifiri karanlık odanın içinde yataklarına girmiş, uykularının gelmesini beklerlerken, Colin içini çekerek, “Kötü bir şeyler olduğunu anladı, değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Courtney'i aldatmak mümkün değildir.”

Doyle ışısız tavana bakıp karısını düşünürken, “Uzun bir süre aldatamayacağın kesin,” dedi.

Karanlık azalır gibi oluyor, sonra yoğunlaşıp tekrar hafifliyordu. Canlı bir nabız atıyor, onları sıcacık bir yorgan gibi sarıp sarmalıyordu.

“Gerçekten ondan kurtulduğumuza inanıyor musun?”, diye sordu çocuk.

“Bundan eminim.”

“Daha önce de onu atlattığımızı sanmıştık.”

“Bu kez emin olabiliriz.”

“Umarım haklısındır,” dedi Colin. “Her kimse, adam gerçekten delinin biri.”

Bahar fırtınasının yağmur damlalarından kaynaklanan tıkırtılı müzik sesi çok geçmeden çocuğun uykusunu getirdi Biraz sonra Doyle da, Colin de uyumuşlardı.

Colin onu uyandırdığında, yağmur yine birkaç saat önceki kadar hızlı yağıyordu. Çocuk Doyle'un yatağının kenarında durmuş, onu omuzlarından yakalayarak sarsıyordu. Bir yandan da telaşla fısıldamaktaydı. “Alex! Alex! Uyan, Alex!”

Doyle yatağında doğruldu. Tam olarak ayılamadığı için Kafası karıştı. Ağzının içini kürk kaplamış gibiydi. Damağında pas tadı hissetti, Gözlerini kırıştırıp duruyor, bir şeyler germeye çalışıyordu. Sonunda gecenin yarısında uyandırıldığını ve odanın hâlâ zifiri karanlık olduğunu anlayabildi.

“Alex, uyandım mı?”

“Evet. Ne oluyor?”

“Kapıda biri var,” dedi çocuk.

Alex dosdoğru sesin geldiği noktaya bakıyor, ama Colin'i hiç göremiyordu. Aptal gibi, “Kapıda mı?” diye sordu. Kafası hâlâ berraklaşmamıştı. Neler olup bittiğini doğru dürüst anlamıyordu.

“Beni o uyandırdı,” diye fısıldadı Colin, “Üç ya da dört dakikadan beri onu dinliyorum. Galiba kapının kilidini açmak için kurcalıyor.”

On

Pencerelerin dışından gelen yağmur sesiyle birlikte Alex şimdi kapının öbür tarafından gelen garip tıkırtıları, da duymaya başlamıştı. Sıcacık, güvenli, zifiri karanlığın içinde, kapı kilidine sokulup çıkarılan incecik telin sesi, gerçekte olduğundan çok daha yüksek geliyordu kulağa. Alex'in korkusu kapıdaki tıkırtıları bir hoparlör gibi büyütmekteydi.

“Duyuyor musun onu?” diye sordu Colin. Sözlerinin, ortasında çocuğun sesi inceldi, hıçkıracaktı gibi oldu, sonra kendini topladı, sesini düzeltti.

Doyle uzanıp onu buldu, bir eliyle kemikli omuzlarından birini kavradı. “Onu duyabiliyorum, Colin,” diye fısıldadı. Konuşurken sesinin titremesini engellemeye çalışıyordu. “Tamam, her şey yolunda. Kimse giremez buraya. Canını yakmalarına izin verecek değilim.”

“Ama bu o olmalı.”

Doyle kol saatine baktı. Küçük odanın içindeki tek ışık kaynağı o kol saatiydi. Işıklı rakamlar açık seçik ve kesin bir şekilde gözlerine doğru yükseldi. Saat üçü yedi dakika geçiyordu. Bu saatte hiç kimsenin odalardan birinin kapısını kurcalamak için geçerli bir nedeni olamazdı. Neler düşünüyordu böyle. Tanrım? İnsanlar hiçbir saatte kapıları kurcalayamazlardı. Gece ya da gündüz olması fark etmezdi.

“Alex, ya içeri girerse?”

Doyle, “Şşşş,” diyerek üzerindeki örtüleri tekmeledi, yataktan çıktı.

“Ama ya girerse?”

“Giremez.”

Doyle kapıya doğru yürüdü. Colin'in de peşinden gelmekte olduğunun farkındaydı. Eğilip başını kilide yaklaştırarak dinledi. Metal metale sürtünüyor, tıkırdıyor, birbirine çarpıyor, sonra yine sürtünüyordu.

Yana doğru bir adım attı, odanın tek penceresinin önünde durdu. Pencere, kapının hemen solundaydı. Gürültü çıkarmamaya dikkat ederek kalın astarlı ağır perdeleri, sonra da buz gibi pancurları kaldırdı. Üzeri kapalı geçidin sağ tarafına doğru eğildi, bir şeyler görmeye çalıştı. Adamın orada, kilidin üzerine eğilmiş olması gerekiyordu. Ne var ki, pencerenin dışındaki incecik, bembeyaz sis tabakası dışarıyı görmesini engelliyor, camı tümüyle işe yaramaz hale getiriyordu. Bahçede dağınık bir şekilde yerleştirilmiş birkaç motel ışığının solgun, belli belirsiz pırıltılarından başka bir şey seçilmiyordu. O zayıf ışıklar dışardaki karanlığın yoğunluğunu biraz azaltıyor, odanın içindeki zifiri karanlığı daha kolay başa çıkılacak hale getiriyordu.

Perdeler ve pancurları kaldırdığı gibi dikkatle yeniden ağır hareketlerle bıraktı, yerlerine düşmelerine izin verdi. Sessizliği sürdürmek için doğru dürüst bir nedeni yoktu aslında. Ama yine de tedbiri elden bırakmayarak birkaç değerli saniye daha harcadı. Karar vermesi gerektiğini biliyordu... o karar zamanı her an gelebilirdi. Olup bitenlere bir tür karşılık vermek zorunda olduğunun bilincindeydi, ama kapının dışındaki her kimse, ona karşı koyabileceğinden emin değildi.

Tekrar kapıya döndü.

Aşınmış halının tüyleri çıplak ayaklarının altına batıyordu. Neyse ki o halı sayesinde odanın içinde ses çıkarmadan hareket edebiliyorlardı.

Colin kapının yanında kaldı. Hiç sesini çıkarmıyor, simsiyah gölgelerin içinde kesinlikle görünmüyordu. Hareket edemeyecek, hatta konuşamayacak kadar çok korkmuş olmalıydı.

Kilidin içinde dönüp duran, tıkırdayan tel parçasının buz gibi sesi biraz önceki kadar ısrarlı ve güçlüydü. Bu sesler Alex'e, bir kemiği kesmeye çalışan cerrahın elindeki testereyi hatırlattı.

Sonunda kararını verdi ve, "Kim var orada?" diye sordu. Sesinin bu kadar güçlü çıkmasına kendisi de şaşırmişti. Kendine son derece hakim olduğu sesinin tonundan belliydi. Aslında Doyle konuşmayı başarmış olmasına bile şaşıyordu.

Tel birdenbire durdu, kilidi kurcalamaktan vazgeçti.

Doyle bir kez daha, "Kim var orada?" diye seslendi. Sesi deminkinden daha yüksek çıkmıştı ama bu kez o kadar cesur değildi. Kahramanlık rolünü iyi becerebilmek için elinden geleni yapıyordu doğrusu.

Hızlı ayak sesleri duyuldu. O ayak sesleri, yarı açık koridorun beton zemininde koşar adım uzaklaştı. Bir an sonra sesler, fırtınanın dinmek bilmeyen kükreyişi içinde yok olmuş, gitmişti. Yine de ayak seslerin iriyarı ve güçlü kuvvetli birine ait olduğunu tahmin edebiliyorlardı. "İ Beklediler, dikkatle dinlediler. Ama adam gitmişti. Alex kapının yanındaki elektrik düğmesini aradı, bulup yaktı.

Bir an ikisi de gözlerinin içine parlayan ışık yüzünden hiçbir şey göremediler, gözleri fena halde kamaştı. Sonra basmakalıp döşenmiş motel odasının tanıdık çizgileri tekrar belirdi, yeniden çevrelerini seçebildiler.

"Geri dönecek," dedi Colin.

Çocuk üzerinde yalnızca iç çamaşırları ve burnunun üzerinde duran şişe dibi kadar kalın camlı gözlükleriyle çalışma masasının yanında durmuştu. İncecik bacaklarının, titremesine engel olamıyor, kemikli dizleri birbirine takır takır çarpacakmış gibi görünüyordu. Doyle da İç çamaşır

Sarıyla durmaktaydı. Kendi vücudunun da kafasından geçenleri açığa vurup vurmadığını düşündü.

"Belki de dönmez," dedi. "Artık uyandığımızı ve kalktığımızı bildiğine göre, geri dönme tehlikesini göze almak istemeyebilir."

Colin inatla fikrinde ısrar ederek, "Dönecek," diye tekrarladı.

Doyle bu durum karşısında ne yapması gerektiğini .biliyordu ama bu gerçeği bir türlü kabullenemiyordu. Bu yağmurda dışarıya çıkıp kilidi kurcalayan adamı aramayı hiç mi hiç istemiyordu canı.

Colin, "Polise haber verebiliriz," diye öneride bulundu.

"Sahi mi? Elimizde hâlâ onlara söyleyebilecek herhangi, bir şey, bir kanıt yok. Olup bitenleri anlatacak olursak bizi iyice oynatmış iki üşütük sanırlar."

Colin yatağına geri dönüp üstüne oturdu, battaniyeyi alıp sıkıca sarındı. Minyatür bir Amerika kızılderilisine benzetmişti.

Doyle banyoya girdi, musluktan bir bardak su doldurup ağır ağır içti. Suyu yutmakta zorluk çekiyordu.

Bardağı çalkalayıp porselen musluğun yanındaki mermer taklidi rafın üzerine koyarken aynadaki görüntüsü dikkatini çekti. Yüzü solgun ve yorgun, iyice çökmüş görünüyordu. Korku, kanı çekilmiş dudaklarının köşelerindeki acı verecek kadar belirgin çizgilerin içine, gözlerinin çevresine işlemişti. Aynadaki görüntüsü hiç hoşuna gitmedi. Gözlerini kendi bakışlarından kaçırmamak için caba harcadı, kendini bakmaya zorladı.

Tanrım, diye düşündü, bu korkmuş küçük çocuk hiçbir zaman yok olup gitmeyecek mi? İçindeki gizli erkeğin ortaya çıkmasına hiç izin vermeyecek mi? Bu korkulardan asla kurtulamayacak mısın, Alex? Hayatının sonuna kadar hep böyle bir anda dehşete mi kapılacaksın? Üstelik imdi koruman gereken bir de karın var. Buna rağmen sürdüreceksin misin eski huylarını? Colin'in çabucak büyümesini, hem Courtney'e hem de sana bakabilecek hale gelmesini mi bekleyeceksin?

Kendine öfkelenmiş, biraz da utanmıştı. Ama o anda duyduğu en güçlü duygu olan korkuyu inkâr etmesi de mümkün değildi. Aynanın önünden ve kendi kendini suçlayan görüntüsünden uzaklaştı, odaya geri döndü.

Colin yatağın üzerinde, bıraktığı yerde oturmuyordu. Sıkı sıkı sarındığı battaniye de hâlâ omuzlarındaydı. Doyle'a bakarken kalın camlı gözlükleri, zaten büyük olan gözlerini iyice irileştiriyor, bu arada o gözlerin içine yerleşmiş olan korkuyu da iyice büyütüyordu. "Bizi uyandırmadan kilidi açmayı başarsaydı ne yapardı acaba?" diye sordu. '

Doyle odanın orta yerinde dikilip kaldı, çocuğun sorduğu soruya bir türlü cevap veremiyordu.

Çocuk bir kez daha, "Buraya, bizim yanımıza gelse ne yapacaktı acaba?" diye sordu. "En başta, bütün bunlar ilk başladığında sen kendin söylemiştin... bizim çalmaya değer bir şeyimiz yok ki!"

Doyle aptal gibi başını salladı,

"Bence o, tam senin söylediğin gibi biri," diyerek devam etti Colin. "Gazetelerde okuduğumuz o insanlara benziyor. Adam bir manyak." Cümlelerin sonunda sesi iyice hafiflemiş, hemen hemen duyulamaz hale gelmişti.

Alex, "Eh... neyse ki şu anda gitti," dedi. Çocuğun söylediklerine doğru dürüst bir cevap verememiş olduğunun farkındaydı. Hatta şu an söylediğinin doğruluğundan bile tam olarak emin değildi.

Colin bir şey söylemeden ona baktı.

Çocuğun yüzündeki ifadenin herhangi bir anlamı olabilirdi ya da olmayabilirdi. Ama Alex onun yüzünde belli belirsiz bir kuşku gölgesinin izlerini görür gibi oldu. Bakışlarında açıklamadığı değişiklikler oluyordu. Doyle çocuğun kendisini yeni bir gözle gördüğünden ve yeniden değerlendirildiğinden emindi. Başlarının üstündeki damı döven yağmur damlalarının sesini nasıl duyuyorsa, bu duygusu da aynı derecede güçlüydü. Gerçi Colin herhangi bir insanı belli ve kesin bir kategoriye sokmayacak kadar zeki, dünyada yalnızca siyah beyaz renklerin bulunduğunu sanmayacak kadar akıllıydı, ama şu anda Doyle'la ilgili düşüncelerinin değişmekte olduğu da bir gerçektir. Hakkındaki düşünceleri daha iyiye değil, az da olsa, kötüye doğru biçimlenmekteydi.

Ama bir çocuğun düşünceleri o kadar önemli miydi onun için? Doyle kendi kendine bu soruyu sorduğu zaman, cevap kafasının içinde bir arıda parladı. Evet, söz konusu kişi bu çocuk olduğu zaman, cevap evetti. Colin'in düşünceleri önemliydi, Tüm hayatı boyunca Doyle insanlardan korkmuş, herhangi biriyle yakınlık kurmaktan, bir İnsana yakın olmaktan her zaman çekinmişti. Kendinden hiçbir zaman emin olmadığı için birini sevme tehlikesini göze alamamıştı. Tâ ki Courtney'le tanışınca kadar. Sonra da Colin'i tanımıştı. Artık onların kendisi hakkındaki düşün-

celeri 'bu dünyadaki her şeyden daha önemliydi.

Bir ses duyduğunda ilk önce sesin başka birinden geldiğini sandı ama konuşan kendisiydi. “Galiba dışarı çıkıp çevreye bir göz atsam iyi olacak,” diyordu. “Eğer onu görüp neye benzediğini öğrenirsem, hatta şu kamyonetin plakasını da alabilirsem... hiç değilse düşmanımız hakkında bir şeyler öğrenmiş oluruz. Biraz bilgi toplamamız şart... o zaman durum o kadar korkunç görünmez. En azından, adamın nasıl biri olduğunu anlamış oluruz ve her seferinde ödümüzü patlatmasını önleriz.”

“Eğer cidden kötü bir şey yapmaya kalkışacak olursa, elimizde polisler verecek bir tarif olur,” diyerek ekledi Colin.Doyle uyuşmuş gibi, cansız bir hareketle başını salladı, sonra dolaba gidip bir gün önce giydiği buruşuk, çamurlanmış giysilerini çıkardı, giyindi.

Birkaç dakika sonra giyinmiş olarak, kapının yanında, dışarı çıkmaya hazırды. Dönüp Colin’e baktı. “Burada yalnız başına kalabilirsin, değil mi?” diye sordu.

Çocuk başını sallayarak battaniyeye daha sıkı sarındı.

“Dışarı çıktığımda kapıyı kilitle, anahtarını yanıma almayacağım. Benden başka kimseye açma kapıyı. Hatta sesimi tanıdığından emin oluncaya kadar bana bile açma.”

“Tamam.”

“Fazla uzun sürmeyecek zaten.”

Colin tekrar başını salladı. Sonra hem kendisi hem de Alex için çok korktuğu halde, yine de küçük bir şaka yapmayı başardı. “Dışarda kendine dikkat etmeye bak. Senin gibi bir sanatçının böyle ucuz ve berbat bir yerde öldürülmesi herhalde bayağı tatsız bir olay olurdu.”

Doyle hafifçe, üzüntüyle gülümsedi. “Merak etme, öyle bir ihtimal yok,” dedikten sonra dışarı çıktı kapının arkasından kilitletiğinden emin oldu.

Akşamın daha erken saatlerinde, on beş yüz mil doğuda Dedektif Ernie Hoval, otuz bin dolar değerinde, üç yatak odalı bir çiftlik evinin ön kapısını açmaktaydı. Ev, Cambridge ile Cadiz, Ohio arasında, 22 numaralı yolun çok yakınında, hoş ve şık bir orta sınıf mahallesindeydi. Hoval bir kan gölüne dönmüş olan antreye girdi. Her iki yandaki duvarlarda uzun, kırmızı lekeler göze çarpmaktaydı. Umutsuzluk içindeki eller duvarlara tutunmaya çalışarak aşağı kayarken bulaştırmış olmalıydı o kanları. Bej renkli halının ve portmantonun yanındaki sarı brokar kumaş kaplı iki kişilik koltuğun üzerine artık koyulaşmaya başlamış kan lekeleri saçılmıştı.

Hoval sokak kapısını kapayıp salona yürüdü. Ölü bir kadın vücudu, kanepeden yere doğru kaymış olarak karşısında duruyordu. Kırklı yaşlarının sonlarına gelmiş olmalıydı. Ona güzel demek zordu ama çekici ve hoş bir kadındı. Uzun boylu, esmerdi. Midesinden bir kurşun yarası almıştı.

Gazeteciler, fotoğrafçılar ve laboratuvar görevlileri çevresinde aç kurtlar gibi dolaşıp duruyorlardı. Dört laboratuvar teknisyeni, sağır ve dilsizlerden oluşan bir dördü kadar sessiz hareket ederek yerdeki büyük halının üzerinde emeklemekteydiler. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde, etrafa saçılan kan desenlerini inceleyerek, ölçüp biçiyor, şemalar hazırlıyorlardı. Her girinti ve çıkıntının, her kıyı köşenin içi kan dolmuştu. En kuytu yerlere bile ulaşmıştı kanlar. Teknisyenler kusmamak için kendilerini zor tutuyor olmalıydılar.

“Tanrım,” diye söylendi Hoval.

Salonu boydan boya geçip dar hole, oradan da ilk katın banyosuna girdi. İçerde dikkati çekecek kadar güzel bir genç kız, tuvaletin dibine serilmiş yatıyordu. Üzerinde küçük, mavi külotundan başka bir şey yoktu. Ensesinden bir tek kurşunla vurulmuştu. Banyoda antreyle salonun toplamından daha fazla kan vardı.

En küçük yatak odasında, yirmi iki yirmi üç yaşlarında, yakışıklı, uzun saçlı ve sakallı bir genç, yatağında sırtüstü yatmaktaydı. Örtüleri çenesine kadar çekmiş, ellerini rahat bir şekilde göğsünün üzerinde birleştirmişti. Pastel renkli çarşaf kan içindeydi. Tam orta yerinde birkaç tane kurşun deliği göze çarpıyordu. Yatağın tepesinde, duvara seloteyle yapıştırılmış olan Rolling Stones posteri boydan boya kırmızı çizgilerle kaplanmış, iyice nemlendiği için kenarları kıvrılmıştı.

“Senin bu aralar bir tek Pulham olayıyla ilgilendiğini sanıyordum.”

Hoval kimin konuştuğunu görmek için döndüğünde, hastalıklı görünüşlü laboratuvar teknisyeniyle karşılaştı. Richard Pulham'ın devriye arabasında katilin parmak izlerini bulmaya çalışan adamdı teknisyen. “İlk bulguları içeren raporu okudum ve iki olayın birbiriyle ilgili olabileceğini düşündüm. Aralarında benzerlikler var.”

“Tam bir aile faciası,” dedi laboratuvar teknisyeni.

“Şüphelendikleri biri mi var yoksa?”

“Ellerinde bir itiraf var,” diye karşılık verdi teknisyen. İlgisiz gözlerle yatağın üzerinde yatan ölü gence bakıyordu.

“Kimmiş o?”

“Kadının kocası ve çocukların babası.”

“Kendi ailesini mi öldürmüş?” Hoval bu tür bir olayla ilk kez karşılaşmıyordu tabii. Ama nedense her defasında derin bir şoka sürükleniyordu. Kendi karısı ve çocukları onun hayatındaki en değerli varlıklardı. Anlamları çok büyüktü. Ailesi hayatının öyle ayrılmaz bir parçasıydı ki, bir erkeğin nasıl olup da kendi kanından ve canından olan çocuklarını öldürebileceğini anlayamıyordu.

“Polislerin gelip onu tutuklamalarını bekliyormuş,” diye anlattı teknisyen. “Telefon edip haber vermiş.”

Hoval kendini hasta gibi hissetti.

“Pulham olayında gelişme var mı?”

Hoval duvara yaslandı, kanları hatırlayınca geri çekilip üzerine bulaşıp bulaşmadığını kontrol etti. Neyse ki buradaki duvar temizdi. Tekrar yaslandı. Kendini tedirgin hissediyordu. Omuriliği boyunca buz gibi bir ürperti dolaştı. Teknisyene, “Bir şeyler bulduğumuzu sanıyoruz,” diye açıkladı. “Olay kavşaktaki Breen'in Yeri'nde başlamış olabilir.” Janet Kinder'den, yani o pazartesi günü öğleden sonra isimsiz serserinin birine öğle yemeği servisi yapan garson kızdan öğrendiklerini kısaca özetledi. “Eğer Pulham adamın peşine düştüyse... ki ben giderek öyle yaptığının daha çok inaniyorum... o zaman katilimiz kiralık bir kamyonet kullanıyor ve California'ya doğru yol alıyor demektir.”

“Şöyle sıkı bir arama emri çıkarmak için yeterli veri toplamış sayılmazsınız, değil mi?”

Hoval sıkın bir tavırla başını salladı. “Eyaletler arası 70 numaralı yolda batıya doğru giden belki bin tane kamyonet vardır. Hepsini elden geçirmek, incelemek, sürücülerini soruşturmak haftalar alır. Biz o itoğlunu bulduğ-

muzda kim bilir ne kadar geç kalmış oluruz!”

Teknisyen, “Garson kız adamı tarif edebildi mi?” diye sordu.

“Evet etti. Erkek delisi olduğu için bu tür şeyleri iyi hatırlıyor.” Garson kızdan aldıkları tarifi ayrıntılarıyla tekrarladı.

“Bu herif bana pek sol kanat devrimcisi gibi görünmüyor,” dedi teknisyen. “Daha çok donanmadan ayrılma, asker eskisi bir tipe benziyor.”

“Bugünlerde böyle şeyleri tahmin etmek mümkün değil artık,” dedi Ernie Hoval “Bir sürü manyak, saçlarını kesiyor, kafalarını traş ediyor, olmayacak kılıklar giyip normal ve iyi niyetli vatandaşların arasına karışıp gidiyor.” Hastalıklı görünüşlü, asık yüzlü adam canını sıkmış, onu sabırsızlandırmıştı. Konuyu sürdürmek istemiyordu. Hem zaten aynı frekansta konuşmadıkları açıkça belliydi. Duvardan ayrıldı, kanlı yatak odasını bir kez daha gözden geçirdi. “Neden?” diye söylendi.

“Bunu neden yaptığını mı soruyorsun? Ailesini hangi nedenle öldürdüğünü mü?”

“Evet.”

Teknisyen gülümseyerek, “Herif çok dindar,” dedi.

Hoval bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı, Anlamadığını söyledi.

“Herif koyu dinci. Kendini İsa'ya adanmış, anlıyor musun? Kutsal Kitap'ın mesajlarını elinden geldiğince çevresine yaymaya, insanları iyi yönde etkilemeye çalışıyormuş. Her gece bir saat İncil okuyan tiplerden anlayacağını. Sonra oğlunun boğazına kadar uyuşturucu belasına gömüldüğünü görüyor. Kızının ahlak anlayışının fazla gevşek olduğunu düşünüyor, hatta belki de hiç ahlak anlayışı olmadığına inanıyor. Çünkü kız ona kiminle çıktığını, niçin eve o kadar geç saatlerde döndüğünü bir türlü açıklamıyor. Anneleri de çocukların tarafını biraz fazla tutuyor. Babanın gözünde, onları günah işlemeye teşvik ediyor.”

“Peki, sonunda herifi harekete geçiren ne olmuş?” diye sordu Hoval.

“Öyle önemli bir olay yok. Günlük, küçük ve önemsiz olayların biriktiğini, sonunda dayanılmayacak hale geldiğini söylemiş.”

“Ve çözümün cinayet olduğuna karar vermiş.”

“En azından ona göre öyle olmalı.”

Hoval üzgün bir tavırla başını iki yana salladı, banyonun taşları üzerinde boylu boyunca yatan güzel kızı düşündü. “Bugünlerde dünyanın sonunun nasıl olacağını merak ediyorum,” dedi. “Nereye gidiyor bu dünya böyle?”

“Dünyanın bir yere gittiği yok,” dedi zayıf adam. “En azından bütün dünya gitmiyor.”

On Bir

Sağnak halinde yaman bir yağmurdu yağan. Birbirini izleyen bir dizi bulut patlamasıydı. Doğudan gelen bir rüzgâr onu Denver'ın yüksek kesimlerine doğru itiyor, gaddar, aşındırıcı tabakalar halinde damlalar dökülüyordu. Siyah kaplamalı, sivri damlardan nehirler halinde inen sular, çatı derelerinden motelin dört tarafına akmakta, yolculukları yatayken neşeyle kıkırdayarak, düşey olduğu zaman gümbürtüyle düşerek, sonunda yerdeki drenaj deliklerini buluyordu. Ağaçlar ve çalılar damlıyor, yassı yüzeyler her tarafta karanlık karanlık parıldıyordu. Bahçenin çimenleri üzerinde nerede biraz çukurluk varsa, içine kirli sular birikmişti. Rüzgârın savurduğu damlalar yüzme havuzunun o kristal sakinliğini parça parça ediyor, havuz çevresine dizilmiş betonlar üzerinde adeta dans ediyor, çevredeki sert otları yassıltıyordu.

Kükreyen rüzgâr, yağmur damlalarını Doyle'un ikinci kattaki odasının taraçasından içeriye doğru itiyordu. Kapıyı kapatıp Colin'i içeriye kilitlediği anda tara çan iri üzerine boşanan müthiş bir soğuk su tabakası ayaklarına çarpıp sağ tarafını sırlıklam etti. Mavi İş gömleğiyle ayağındaki eski blucinin tek paçası rahatsız edici biçimde tenine yapışmıştı.

Titreyerek güneğe, bir yanı açık koridorun en uzun bölümünün görünebildiği tarafa doğru baktı. Tâ ilerde, bahçenin merdivenleri görünüyordu. Gölgeler çok koyuydu. Odaların hiçbirinde ışık yanmıyordu. Terasın ışıkları da on beş yirmi metre arayla dizilmişti. Gecenin sisi demir parmaklıkların çevresine dolanmakta, geriye çekilmiş oda kapılarının aralarına doluşmaktaydı. Doyle yine de o taraflarda kimsenin dolaşmadığından oldukça emindi.

On metre kadar kuzeyde, yani onların odasından iki oda ilerde, motelin diğer bölümü bu bölümle birleşiyor, kuzeydoğu köşesini oluşturuyordu. Az önce kapılarına gelen her kimse, bir saniye içinde oraya ulaşmış, gözden kaybolmuş olabilirdi... Alex kafasını eğip yağmurun yüzüne gelmesini engellemeye çalıştı, hızlı adımlarla o tarafa ilerledi, tedbirli bir hareketle köşeden başını uzatıp baktı.

Koridorun o taraftaki kısa kolunda da pek dikkati çeken bir şey yoktu. Bol sayıda, birbirinin tıpkısı kırmızı kapı, gecenin sisi, zifiri karanlık ve ıslak beton zemin. Koruyucu tel kafesin içindeki mavi ampul yanıyor, birinci kata inen üstü açık merdivenleri aydınlatıyordu. Zemin katta binanın çevresini otopark tümüyle kuşatmış durumdaydı.

O anda yürümekte olduğu koridorun kuzeye doğru . uzanan son kısmı bomboştu. İkinci katın doğu batı kanadında da kimseler görünmüyordu.

Yeni boyanmış demir parmaklığa tutunarak geldiği yolu geri yürümeye başladı. Havuzun çevresini saran alana, daha ilerdeki bakımlı bahçelere baktı. Oralardaki hareket tümüyle rüzgâra ve şiddetli yağmura dayanıyor, bitkiler kuvvetli rüzgârın önünde boyunlarını eğiyor, kıvrılıp bükülüyordu.

Alex birdenbire garip bir duyguya kapıldı. O anda orada tek başına olmakla kalmıyor, kendini koskoca oteldeki tek canlı varlık gibi hissediyordu. Sanki herkes oteli terk edip kaçmış, Alex beton binalarla ve fırtınayla baş başa Salmış gibiydi. Bütün odalar, lobi, yöneticinin bürosu bomboş görünüyordu gözüne. Korkunç bir felâketin yaklaştığını anlamış, başlangıcını sezmiş ve çekip gitmişlerdi sanki Duyulan tek ses yağmurun sesiydi. Onun dışında, sessizlik ve hareketsizlik insanı rahatsız edecek kadar yoğun. Yağmurdan iyice ıslanmış upuzun beton koridorlar, bu garip ve saçma duyguyu güçlendirmekteydi. Bir süre sonra terkedilmişlik duygusu öyle yoğun bir gerçeklik kazandı ki, Alex moralinin bozulduğunu hissetti.

O korkmuş küçük çocuğun tekrar yüzeye çıkmasına izin verme, diye uyardı kendi kendini. Bırak

olduğu yerde kalsın! Buraya kadar iyi idare ettin. Sakın şimdi kendini kaybedeyim deme. Soğukkanlılığı elden bırakma.

İki eliyle birden süslü püslü demir parmaklıklara dayanarak bahçedeki minyatür çam ağaçlarını, bakımlı çalılıkları, bitki kümelerini inceledi, sonunda oralarda hiç kimsenin saklanmadığından emin oldu. Gölgeler kimseyi gizlemiyordu anlaşılan.

Birbirini kesen koridorlar da sessiz ve bomboştu. Bir tek hareket bile yoktu. İn cin top oynuyordu ıslak betonun üstünde.

Pencerelerin tümü karanlıktı.

Durmadan yağın yağmurun ısrarlı gürültüsüyle fırtınanın arada bir kopan ani ve keskin çığlıkları dışında hiç bir ses duyulmuyordu. Sessizlik sinir bozucu bir şekilde sürüp gitmekteydi.

Alex parmaklıklara tutunup durduğu sırada, yağmura karşı korunmasız kaldığı için iliklerine kadar ıslanmıştı. Pantolonundan da, gömleğinden de sular damlamaya başlamış, sular çizmelerinin içine girmişti. Yün çorapları ise vıcık vıcık olmuş, üstelik buz kesilmişti. Kollarındaki tüyler de diken diken olmuş, cildi tavuk derisine benzemişti. Titremelerini bir türlü engelleyemiyordu, Burnu akmaya başlamış, sise ve yağmura karşı gözlerini kısarak bakmaktan gözpınarlarında yaşlar birikmişti.

Bütün bunlara rağmen Doyle kendini uzun zamandır hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Gerçi onları tehdit eden yabancıyı bulabilmiş değildi, ama en azından adamla yüzleşmeye çalışmış, bunun için çaba harcamıştı. Sonunda olaydan kaçmanın dışında bir şey yapabilmeyi başarmıştı. Colin'in suçlayıcı bakışlarına rağmen odada kalmayı seçebilir, dışarı çıkma tehlikesini göze alamayıp sabah olmasını bekleyebilirdi. Ama öyle yapmamış, tehlikeyi göze alabilmişti işte. Şu anda kendini biraz öncesine göre daha iyi hissediyor, dışarı çıktığı, bir şeyler yaptığı için memnun oluyordu.

Yapabileceği başka bir şey yoktu tabii. Bu kesindi. Yabancıyı kim olduğunu, oda kapısının kilidini ne diye kurcaladığını bilmiyordu, ama belli ki adam onların uyandığını fark edince bu oyuna duyduğu ilgiyi kaybetmiş ve ortalıktan toz olmuştu. Bu gece tekrar gelmezdi artık. Belki de onu bir daha asla görmezlerdi. Ne burada, ne de başka bir yerde.

Dönüp odaya doğru yürümeye başlayacağı sırada bütün iyimserliği bir anda uçup gitti...

Odadan çıktığında ilk baktığı taraftaki koridorda, altmış metre kadar ilerde, bir adamın kapı girintilerinden birinin gölgesinden koridora çıktığını gördü. Oysa o anda koridor tümüyle boş ve güvenli görünmüştü gözüne. Beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan adam, binanın güneydoğu köşesine, bahçeye inen merdivenlere doğru koştu, basamakları ikişer ikişer atlayarak inmeye başladı. Yağmur, sis ve karanlık yüzünden pek iyi görünmüyordu. Doyle yalnızca şekilsiz bir silüet, gölgeli bir hayal seçebildi. Ne var ki, üstü açık merdivenlerden gelen ayak sesleri yeterince gerçekti ve Doyle'un gördüklerini hayalinde uydurmadığını kanıtlıyordu.

Doyle parmaklığa geri dönüp aşağı baktı.

Koyu renk elbiseler giymiş, iriyarı bir adamın hareket ettiğini gördü. Fırtına ve karanlık gece yüzünden onu seçebilmek güç oluyordu. Adam çimenlerin üzerinden havuzun kenarındaki bayrak direklerine doğru koştu, ikinci kat koridorunun altına sığındı, yağmurdan korunmaya çalıştı. İkinci katı boydan boya çevreleyen koridor, aynı zamanda ilk kat koridorunun da tavanını oluşturmaktaydı.

Alex ne yaptığının farkına varmadan ve hiç düşünmeden adamın peşine düştü. Bahçeye inen merdivene koştu” basamakları hızla indi, yağmurun ve rüzgârın kasıp kavurduğu çimenlerin üzerinde açıkta durdu.

Yabancı artık zemin kattaki odaları çevreleyen tabam beton döşeli yolda değildi. Oysa Doyle onu en son orada görmüştü. İriyarı adam bir anda buhar olmuş, uçmuştu sanki.

Doyle çamları ve bahçedeki bitki örtüsünü o anda durduğu yerin konumundan bir kez daha göden geçirdi. Yabancı'nın bir köşeye çömelmiş, kendisini bekliyor olabileceğini düşünmüştü. Karanlık gölgeler kötülük vaat ediyor, dipsiz bir kuyu gibi derin ve fazla karanlık görünüyordu.

Yüzme havuzunu çevreleyen sarı ve yeşil ışıklardan yararlanarak beton yol boyunca olaysız yürüdü. Karanlık gölgelerden uzak durmaya özen gösteriyordu. Yağmurun ve rüzgârın en şiddetli olduğu açık alandan kurtulduğu sırada, ayak seslerini tekrar duydu. Ayak sesleri bu kez motel binasının arka tarafından geliyordu. Adam bu kanadın ikinci katına tırmanıyor olmalıydı. Doyle yağmurun gürültüsü yüzünden güçlükle duyulabilen patpatpat seslerini izledi. Kendini bir hayaletin peşine düşmüş gibi hissediyordu.

Biraz önce ayak seslerinin geldiği yere vardığında, basamakların bomboş olduğunu gördü. Önünde yağmurdan sırlıklam olmuş, kahverengileşmiş merdivenler dümdüz, uzanmaktaydı.

Merdivenlerin dibinde durdu, bir süre yukarı bakarak düşündü. Üst kata çıktığı anda ne kadar açık ve kolay bir hedef oluşturacağını farkındaydı. Tabancadan çıkacak bir kurşuna ya da ucu sivri bir bıçağa rahatlıkla hedef olabilirdi. Hatta yeterince çevik birisi onu hızla itecek olsa, kendini gerisin geri merdivenlerin dibinde bulması işten bile değildi.

Buna rağmen yine de basamakları tırmanmaya başladı. İçinde garip bir coşku hissediyor, buraya kadar gelmeye cesaret etmiş olmasına hem seviniyor, hem şaşırıyordu. Bu gece eski benliğinin içinde yeni bir Alex Doyle keşfetmekteydi. Sevdiği insanların güvenliğiyle ilgili bir sorumluluk söz konusu olduğunda, her zamanki korkaklığını yenebilen bir Doyle vardı demek içinde. Kendi gururundan daha fazlası tehlikeye girdiğinde harekete geçiyordu.

Son basamağı da çıkıp binanın kuzeybatı köşesindeki bahçeye bakan koridora ayak bastığında, bir şey olmadı. Onu bekleyen kimse yoktu. Işıksız pencereler, ıslak beton zemin ve kırmızı kapılar onu selamladı.

Kendini bir kez daha moteldeki en son canlı insan gibi hissetti. Bu garip duygu bir türlü yakasını bırakmıyordu. Hatta dünyadaki en son ve tek yaşayan insan kendisiymiş gibi geliyordu o anda. Bu hayalci duygunun paranoyadan mı, yoksa megalomanyadan mı kaynaklandığı konusunda kararsızdı, ama yalıtılma duygusu yoğun ve kesindi.

Tam o sırada yabancıyı tekrar gördü. Karanlık gölgelere ve nemli sis perdesine sarınmış, şekilsiz bir silüet, beton koridorun dibinde, en kuzeydeki köşede duruyordu. Durduğu yer, motel binasının arkasındaki otoparka inen basamakların başıydı. Bir başka tel kafesin gerisindeki mavi ampul adamı doğru dürüst aydınlatamıyordu. Adam bir basamak indi, durdu, arkasını dönüp Doyle'a baktı,

İkinci basamağı, sonra üçüncü basamağı İndi ve gözden kayboldu.

Sanki onu izlememi istiyor, diye düşündü Alex.

Koridor boyunca kuzeye yürüdü ve yağmurun yıkadığı basamaklardan aşağı indi.

On İki

Dört tane upuzun, cıva buharlı lamba direği, Kayalar 'Motor Motelinin arkasındaki otoparkın tepesinde kule gibi yükseliyor, üstlerine kapanmış olan geceyi başka yerdekilerden iki kat daha karanlık gösteriyordu. Buna karşılık, lambalar aşağıdaki araba sıralarını bir miktar aydınlatabilmişti. Gözü rahatsız eden, buharlı, morumsu ışık, düşmekte olan iri yağmur damlalarını garip bir şekilde parıltıyor, siyah otopark alanını yıkayan sulara yansıyor. Gölgeler sert ve katı görünüşlüydü. Işık dokunduğu her şeyin rengini bozarak parlak arabaların göz alıcı renklerini yeşilimsi kahverengi bir tona dönüştürüyor, hepsinin birbirine benzemesine yol açıyor.

Doyle lambalardan yayılan morumsu ışığa doğru yürüdü, ışığın onu da hafif bir mora boyamasına izin vererek merdivenlerin dibindeki patikada durdu. Önce sola, sonra da uzanıp giden otopark boyunca sağa baktı.

Yabancı adam ortalıkta görünmüyordu.

Tabii adam iki arabanın arasına çömelmiş, beklenti içinde gizleniyor olabilirdi... bu olasılığı göz ardı etmek doğru değildi. Ama eğer bu kovalamaca iki yüz ya da üç yüz arabanın sıra sıra dizilmiş olduğu bir alanda oynanacak saklambaç oyununa dönüşecekse, o zaman bütün

geceyi sessizce yatan araçların arasındaki gölgelere dalıp çıkarak geçirebilirlerdi.

Doyle bu işin sonuna yaklaşmış olduğunu düşünüyordu. Yapabileceği başka bir şey kalmamıştı. Ortalıkta dolaşıp durarak ne kazanabilirdi ki? Adamın neye benzediğini doğru dürüst görememiş, kiralık kamyonete şöyle bir göz atma fırsatı da bulamamıştı. Üzerinde çalışabileceği ya da gerekirse polise verebileceği herhangi bir tarif ya da plaka numarası elde etmesi mümkün olmamıştı. Bu durumda odaya geri dönebilir, üzerindeki sırlıklam giysileri çıkarabilir, iyice kurulabilir ve...

Ama ona meydan okuyan bu olaydan öyle kolayca yürüyüp uzaklaşamadı. Yeni keşfettiği cesaretinden sarhoş olmuş değilse bile, en azından bu cesareten dolayı duyduğu coşkunun yarattığı mutluluğun etkisindeydi. Birdenbire keşfettiği bu yepyeni Alex Doyle, sorumluluk duygusunu büyük bir güçle taşıyarak yıllarca kurtulamadığı o yoğun Korkuyla başa çıkmayı, hatta onu yenmeyi başarmıştı. Yeni keşfettiği bu Doyle, onu hayranlık içinde bırakıyor, fazlasıyla mutlu ediyordu. Önceden tanımadığı, hatta varlığından bile habersiz olduğu bu güçlü benliğin onu nereye kadar götüreceğini merak ediyordu. Beklenmedik bir şekilde karşısına çıkan bu değerli maden damarının derinliğini ve zenginliğini ölçmek zorundaydı.

Yabancıyı aramaya devam etti.

Madeni parayla çalışan makinelerin durduğu oda, motel binasının arkasındaydı ve her iki girişine de kapı takılmamıştı. Kemerli, daracık girişlerin tepesinden dökülen ışık, birbirinin tıpkısı iki yarım daire şeklinde odayı aydınlatmakta, dışardaki cıva buharlı lambaların morumsu ışığını donuk bir beyaza boyamaktaydı.

Doyle girişe doğru yürüyüp içeriye göz attı.

İyi aydınlatılmış odanın içi boş gibi görünüyordu. Ama yer kaplayan, kocaman makinelerin arasında birçok karanlık köşe vardı. Bir İnsanın rahatlıkla saklanabileceği belki bir düzine yer göze çarpıyordu odanın içinde.

Doyle hafifçe yükseltilmiş eşliğin üzerinden atlayıp içeri girdi.

Odanın boyu sekiz metre, eni dört metre kadardı. İçerde, odanın iki uzun duvarı boyunca

sıralanmış on iki tane makine vardı. Geleceğin ağırlık kaldırma şampiyonlarından oluşan ve bir an önce dövüşmeye başlamak için gün,gün çalmasını bekleyen iki takıma benziyorlardı. Mırıltılar çıkararak çalışan üç otomat, susayanlara altı değişik tatta, şişe içinde ya da teneke kutuda içecek sunabiliyordu.Onların yanında iki tane bodur sigara makinesi durmak,taydı. Kraker ve bisküvi makinesinin içi ağzına kadar ambalajlı paketlerle dolu olmalıydı. Otomatik şeker makinelerinin görünüşleri son derece modern ve yirmi birinci yüzyıla uygundu. Kahve ve kakao makinelerinden desenli kar ton bardakların içinde, üzerinde dumanı tüten sıcak içecekler almak mümkündü. İsteyen kahveye şeker ve krema da ilave edebiliyordu. Onun yanında, fıstık, patates cipsi,peynirli patlamış mısır alınabilen bir makineyle, gürültüyle tıkrdayıp duran bir buz makinesi durmaktaydı. Buz makinesi durmadan yeni buz küpleri üreterek parlak çelik tepsi bölümünü dolu tutmaktaydı.

Odanın içinde ağır ağır yürüdü, mırıldanarak çalışan otomatik makinelerin önünden geçti, aralarında kalan karanlık gölgeli köşelere baktı. Her an birinin üzerine atılmasını bekliyordu artık. Hissettiği gerginlik ve korku, geçmişte hissettiği duygulardan daha farklıydı. Bu kez duyduğu korku, yararlı, iyileştirici ve temiz bir duyguydu. Kendini içine girilmesi yasaklanmış, çürümekte olan bir mezarlıkta, gece yarısı dolaşan küçük bir çocuk gibi hissediyordu. Birbirinin zıttı, türlü türlü duygular içindeydi.

Yabancı odanın içinde değildi.

Doyle tekrar dışarı çıktı, kendini yağmurun ve rüzgârın kucağına attı. Kötü hava artık onu eskisi kadar rahatsız etmiyordu. Yaşadığı değişimin baş döndürücü etkisine kapılmış biriydi o.

Park etmiş arabaların yanından yürüdü. Yabancıyı iki arabanın arasında çömelmiş durumda bulabilmeyi umuyordu. Kuzey ve güney kanat boyunca, boydan boya yürüdüğü halde, herhangi bir hareket ya da garip bir gölge göremedi.

Tam vazgeçmek üzereyken, kapısı hafifçe aralık duran bakım odasından dışarı süzülen zayıf ışık dikkatini çekti. Beş dakika kadar önce paralı makinelere bakmaya giderken buradan geçmişti ve o sırada kapının açık olmadığından emindi. Motel hademelerinin işe başlamak için buraya gelmelerine daha bir saatten çok zaman vardı...

Alex sırtını ıslak beton duvara yasladı. Başını, üzerinde siyah harflerle yazılmış bir yazı bulunan beyaz tabelanın tam orta yerine dayamıştı. Tabelada, BAKIM VE STOK ODASI YALNİZ MOTEL GÖREVLİLERİ GİREBİLİR yazıyordu. Alex bir süre orada durup odanın içinden herhangi bir ses gelmesini bekledi.

Sessizlik içinde bir dakika geçti.

Tedbirli bir hareketle uzandı, dev boyutlardaki ağır metal kapıyı sonuna kadar itti. Kapı içeriye doğru ses çıkarmadan açıldı, aynı derecede sessiz ve ölgün, grimsi bir ışık dışarı süzüldü.

Doyle içeri baktı. Kocaman odanın tam karşısındaki, yine ilk kapı kadar büyük metal kapı açık duruyordu. Kapının dışında, yağın yağmur ve morumsu ışıkla aydınlanan otoparkın bir bölümü görünmekteydi. Doyle durumun yeterince açık olduğunu düşündü. Yabancı adam buraya gelmiş ve öbür kapıdan çıkıp gitmişti anlaşılan.

İçeriye girip çevresine bakındı. Paralı makinelerin durduğu yerden biraz daha büyükçe bir odaydı burası. Karşındaki duvarın dibinde sınaî temizlik maddeleriyle dolu fiçılar, kutular ve şişeler dizilmişti. Her yer sabunlar, deterjanlar, mobilya ve yer cilalarıyla doluydu. Elektrik süpürgeleri ve halı yıkama makineleri bir kenara sıralanmıştı. Onların yanında da uzun saplı süpürgelerden, süngerlerden ve pencere silmekte kullanılan afetlerden oluşan bir ordu yer alıyordu. İki tane çim biçme makinesi odanın tam orta yerine bırakılmıştı. Onların yanında çeşitli bahçıvanlık aletleri ve yeşil, plastik bir hortumun halkaları yığılmıştı. Önde, kapıya yakın yerde, birkaç iş masası ve elektrikli testerenin yanına düzenli bir şekilde dizilmiş marangozluk aletleri göze çarpıyordu.

Küçük bir torna tezgâhı bile vardı burada. Doyle'un sağ tarafındaki duvarı büyük bir pano boydan boya kaplamaktaydı. Panonun üzerine düzinelerce aletin şekilleri çizilmişti. Her alet kendi resminin üzerine asılmış, duruyordu. Panonun üzerindeki tek eksik büyük bahçe baltasıydı. Diğer aletlerin hepsi temiz ve düzenli bir şekilde yerli yerindeydi.

Temizlik maddeleriyle dolu fiçılarla kutuların arasında oldukça geniş ve boş alanlar vardı. Zaten bu fiçılar ve kutular bir insanı saklayamayacak kadar küçük görünüyordu. Özellikle de Doyle'un biraz önce bahçede gördüğü adam kadar geniş omuzlu ve uzun boylu birini.

Doyle odanın içinde biraz daha yürüdü, karşı kapıya kadar olan mesafenin yarısını aldı. İkinci kapıya on beş adım uzaklık kaldığı sırada birdenbire durdu, panoda eksik elan baltanın ne anlama gelebileceğini düşündü. Olduğu yerde donmuştu sanki. Sonra altıncı hissini uyarısıyla birdenbire çömeldi ve büyük bir çeviklikle olduğu yerde yıldırım gibi döndü. Tüm hayatı boyunca bu kadar hızlı hareket etmemişti.

Hemen arkasında, kâbuslardaki kadar büyük ve vahşî gözlü sarışın bir adam tepesine dikilmiş, iki eliyle birden havaya kaldırdığı baltayı savurmaya hazırlanmıştı.

On Üç

Alex Doyle otuz yıllık hayatı boyunca bir tek kez bile kavga etmiş değildi. Ne yumruk kavgasına girmiş, ne de kimseyle güreşmişti. Hatta okuldaki çocuklarla ya da daha sonraki yıllarda herhangi biriyle itişip kakıştığı bile hatırlamıyordu. Kimseyi fiziksel olarak cezalandırmaya çalışmamış, kendisi de asla fiziksel cezalara maruz kalmamıştı. Ya korkaklığı, ya adanmış barışseverliği ya da her ikisi birden, onu tüm hayatı boyunca bu tür olaylardan uzak tutmayı başarmıştı. Sıradan tartışmalarda zıt fikirler savunmaktan, insanlarla iddialaşmaktan, herhangi bir konuşmada taraf tutmaktan ve sonu şiddetle noktalanabilecek ilişkilerin her türlüünden dikkatle kaçınmıştı. Uygur bir insandı o. Dostları ve tanıdıkları da en az kendisi kadar, hatta bazı durumlarda ondan bile daha yumuşak başlı insanlardı. Elindeki iyice bilenmiş bahçıvan baltasını savurmaya hazır, gözü dönmüş manyakla tek başına başa çıkmaya kesinlikle hazır değindi.

Buna karşılık, tecrübesinin ve bilgisinin yetersiz kaldığı yerde sezgileri ve içgüdüleri hızla harekete geçti. Alex kendini sırtüstü arkaya attı, baltanın pırlıtlar saçan keskin bıçağından uzaklaştı ve yağ lekeleriyle kaplı beton

zeminde yuvarlandı. Bir an sonra orta yerde duran iki cim biçme makinesine sert bir şekilde çarptığını hissetti.

Duruma, normal mantık düzeyinde anlam veremiyordu, ama fiziksel duygusal tehlike uyarı mekanizması otomatik olarak çalışmaya başlamıştı. Baltanın ıslık çalarak , başının birkaç santim üzerinden uçtuğunu duydu. Eğer balta hedefine ulaşırsa kendisine neler olacağını biliyordu. Fakat yabancı bir insanın onun hayatına son vermeye çalışıyor olması anlaşılacak bir şey değildi. Yabancıнын bu işi yapmak için böylesine kanlı bir yöntem başvurması ise, Doyle'un hayal bile edemeyeceği kadar korkunç bir durumdu. Alex Doyle'du o. Dünya yüzünde tek düşmanı bile olmayan bir insandı. Yürürken ayak sesleri bile duyulmayan, elinde asla sopa taşımayan biriydi. Bu tür çılgınlıklardan uzak durabilmek için sık sık gururunu feda etmek zorunda kalmıştı.

Yabancı hızlı hareket ediyordu.

Alex şaşkınlıktan uyuşmuş, saldırının vahşetinden ve aniliğinden sarsılmış olmasına rağmen, yine de adamın tekrar üzerine gelmekte olduğunu gördü.

Yabancı baltayı kaldırdı.

“Yapma!” diye bağırdı Alex. Kendi sesini zor tanıyabilmişti. Yeni bulduğu cesaretinin tümü kaybolmuş değildi henüz. Ne var ki, artık cesaretine sağlıklı bir korku eşlik etmekteydi. Bu da, Doyle'un olayı doğru bir şekilde değerlendirebilmesini sağlıyor, ona gerçekçi bir bakış açısı kazandırıyordu.

On beş santim genişliğindeki keskin balta havalandı, bir tek düzgün hareketle havada çizdiği yayın en yüksek noktasına vardı, O güçlü eller bir an bile duraksamıyor, kararsızlık göstermiyor, baltayı sanki vücudunun bir uzantısıymışçasına kusursuz hareketlerle kullanıyordu. Baltanın keskin bıçağında parlak renkte gümüş ışıklar dans etmekteydi. Balta bir an havada durdu. Buz gibi ve büyüleyici bir görünüşü vardı. Sonra birdenbire ve hızla indi.

Alex yuvarlandı.

Balta Alex'in hemen arkasına indi. Nemli hava yine bir ıslık sesiyle bölündü, balta çim biçme makinesinin üzerindeki lastiklerden birinin içine gömüldü. Parlak maden, . lastiğin içinde görünmez olmuştu.

Doyle ayağa fırladı. Kendini ve hayatını kurtarmaya

yönelik bilinçsiz ihtiyaç bir kez daha güce dönüşmüştü. Bir sıçrayışta marangoz masalarından birinin üzerinden atlayarak öbür tarafa geçti. Yaklaşık bir metre genişliğindeki masanın üzerinden uçarken, normal şartlar altında bu atlayışı asla başaramayacağını biliyordu. Masanın öbür tarafında yere çarptığı anda kötü bir şekilde sendeledi, dengesini kaybedip yüzükoyun yere kapaklanmasına ramak kaldı.

Arkasında çılgın adamın bir ses çıkardığını duydu. Garip, kelimesiz bir küfürdü bu... kudurmuş öfkesini ve çılgın ihtirasını yansıtan alçak, ama güçlü bir ses.

Doyle olduğu yerde döndü. Baltanın ya kafasını uçuracağını ya da arkasındaki marangoz masasına saplanacağını biliyordu. Hiç değilse başına gelebilecekleri ve durumun ciddiyetini kabullenmişti. Burada ölebileceğinin farkındaydı.

Masanın karşı tarafındaki yabancı bütün gücünü geniş omuzlarında toplayarak baltayı saplandığı lastiğin içinden kurtardı. Havası bir anda inen lastik, parçalanmış durumda olduğu yerde kaldı. Yabancı adam döndü. Islak ayakkabıları beton zeminin üzerinde hiç de hoş olmayan sesler çıkarmaktaydı. İki eliyle tuttuğu baltaya öldürücü bir silah olmanın yanı sıra, kutsal ve büyülü bir güçmüş gibi davranıyordu. Taşıyıcısını tüm kötü niyetli büyücülerden koruyacak, sihirli karagücün yanına yaklaşmasına izin vermeyecek bir güç... u adamda gerçeküstü bir vahşilik olduğu kesindi. Özellikle o korkunç gözlerde ve gözlerin çevresini saran koyu renkli halkalardaydı Doyle'un sezdiği vahşilik...

O gözler şu anda garip bir şekilde Doyle'a .kenetlenmiş durumdaydı. Yabancı, başını bir.yana eğip tuhaf bir şekilde gülümsedi.

Alex onun gülümsemesine karşılık vermedi.

Daha doğrusu veremedi. Ölüm tehdidi altında bulunmak onu fiziksel olarak hemen hemen hasta etmişti. Kendini felç olmuş gibi hissediyordu. Odayı asla terk etmemesi gerektiğini düşündü.

Kapılarla arasındaki mesafe hâlâ çok uzundu. Koşarak iki kapıdan birine ulaşması imkânsız

görünüyordu. Açık alanı geçip eşiğe varamadan baltanın bıçağı kesinlikle omuzlarının arasına, omurgasının derinlerine saplanırdı.

Giysilerinden yağmur sulan damlayan yabancı, Doyle'a yaklaştı. Bu kadar iri cüsseli biri için oldukça sessiz ve hızlı" hareket ediyordu. Dışarda, merdivenlerde ve koridorlarda dolaşırken çıkardığı sesler kesinlikle kaza eseri değildi. Adam o sesleri bilerek çıkarmış, Alex'i gölgeli koridorlar boyunca peşinden sürükleyerek rahatça tuzağa düşürebileceği bir yere çekmeye çalışmıştı.

Tam böyle bir yere kısırmak istemişti onu.

Şu anda anları ayıran tek şey aralarındaki marangoz rnasasıydı.

“Kimsin sen?” diye sordu Doyle.

Yabancı beline kadar yükselen masanın öbür tarafında durduğunda, artık gülümsemiyordu. Hatta kaşlarını çatmış, altında derin çizgiler oluşmuştu. Bir an sonra yüzünü iyice buruşturdu. Vücuduna zalimce iğneler batırılıyormuş, derin acılar çekiyormuş gibi bir hali vardı. Neydi bu? Neler oluyordu? Doyle onun kafasından neler geçtiğini merak etti. Cinayetten de fazlasını mı planlıyordu yoksa? Canını fena halde sıkın bir şey olduğu belydi. Bu kadarı açıkça görünüyordu. Ağzı dümdüz, bembeyaz bir çizgi halinde gerilmişti. Kendi içinden kaynaklanan bir acıya tepki göstermemek için umutsuzca çaba harcadığı görülüyordu.

“Ne istiyorsun bizden?” diye sordu Doyle.

Adem gözlerinden ateşler saçarak ona bakmayı sürdürdü.

“Biz sana hiçbir şey yapmadık ki!”

Yine karşılık gelmedi.

“Bizi tanımıyorsun bile, öyle değil mi?”

Sesi zayıf bir fısıltı şeklinde çıkıyor, Doyle ne kadar İstese, buna engel olamıyordu. Yoğun bir şekilde hissettiği dehşeti ve paniği ele vermekteydi. Bu tür bir ses tonunun, yarı çıldırılmış durumdaki yabancıyı daha beter tahrik edeceğini ve harekete geçireceğini bildiği halde, Doyle yine de bu soruları sormak zorundaydı. Tüm hayatı boyunca başka insanların öfkelerini anlayışlı sözler söyleyerek yatıştırma yoluna gitmişti. Hayatının bu noktasında ise, karşısındaki adamdan bir tür cevap almak zorunda hissediyordu kendini. En azından, pişmanlık hissettiğini söylemesini istiyor, bu cevabı almak için büyük bir ihtiyaç duyuyordu. “Bize zarar vererek ne kazanabilirsin ki?”

Çılgın adam bu kez baltayı yatay olarak sağdan sola doğru savurdu. Doyle'un gövdesini bacaklarından ayırmaya çalışıyordu.

İstedliğini başarmasına ramak kalmıştı. Uzun kolları aradaki mesafeyi ve masayı etkisiz hale getirecek kadar güçlüydü. Ama Doyle ona doğru savrulan baltayı zamanında gördü ve kaçmak için harekete geçti. Kendini geriye doğru atıp, ölüm saçın baltanın yolundan kaçtı.

O anda, daha önce görmediği büyük metal bir alet kutusuna takıldı. Dengesini yeniden kazanabilmek için kollarını iki yana açtı, umutsuzca havada salladı. Ancak bu hareketinin sonucunda dengesini tümüyle kaybetti. Oda çevresinde sallandı, döner gibi oldu. O anda Doyle bu odadan canlı olarak çıkma şansının hiç bulunmadığını düşündü. Belki de 318 numaralı odaya, onu bekleyen Colin'e dönemeyecek. San Francisco yolculuğunu asla tamamlayamayacak, yeni evindeki . yeni mobilyaları göremeyecek, ajanstaki harika işine başlayamayacak ve bir deha asla Courtney'le sevişemeyecekti. Asla. Düşerken uzun boylu, sarışın adamın masanın etrafından dolaşmakta Olduğunu gördü.

Yere düştüğü noktada bir saniye bile kalmadı. Hemen, hatta daha yere çarptığı anda, gücünü toplayarak kendini zorladı, ayağı kalktı. Geriye doğru sendelerken manyak adamın elindeki baltadan uzaklaşmaya çalışıyor, hiç değilse bir dakika daha kazanmaya uğraşıyordu. Dakikalar ve saniyeler çok değerliydi artık.

Geriyeye doğru üç kısa adım attı, sırtının, üzerinde aletler asılı panoya dayandığını fark etti.

Doyle kaçabileceği başka bir yer olmadığını anladığı anda yabancı karşısına dikildi ve baltayı sağdan sola doğru savurdu.

Doyle çömeldi.

Balta, başının üzerindeki panoyu. sıyrarak geçti.

Balta keskin bir ıslık sesiyle havayı yararken Doyle ayağı kalkmaya başlamıştı bile. Duvardaki kancalardan birine asılmış olan ağır bir çekicinin sapını parmaklarıyla kavradı. Sonunda bir balta darbesiyle yere yıkıldığında çekiç elindeydi.

Doyle düşerken çekiç de elinden kurtuldu, büyük bir gürültüyle yere düştü.

Çekici kaybetmiş olmak, şu anda yüzyüze olduğum ciddi sorunların en sonuncusu, diye düşündü Doyle. Vücudunun yan tarafında ve göğsünde nabız gibi atan, etki alanı giderek genişleyen dayanılmaz acı, kendini tümüyle çaresiz hissetmesine yol açıyordu. Sonunda saplanmış mıydı o balta vücuduna? Göğsü parçalanmış mıydı yoksa? Acı... acı korkunçtu. Bugüne kadar böyle bir acı hissettiğini hatırlamıyordu. Lütfen Tanrım, olamaz... lütfen, lütfen böyle olmasın. Ölüm böyle olamazdı, olmamalıydı. Kendi kanının içinde yatmak, balta düzenli hareketlerle kalkıp inerken, canını alırken, çaresizlik içinde ölümü karşılamak istemiyordu. Lanet olsun, ölümü kabul edemezdi. Ölümünden başka her şeye razıydı ama ölmek istemiyordu. Ölümün öbür tarafında görebildiği tek şey hiçlik, simsiyah bir boşluktu. Gözlerinin önündeki görüntü öyle bütün, öyle canlı ve öyle korkunçtu ki, kendini varlığına asla inanmadığı Tanrı'ya yakarır buldu, O anda kapıldığı dehşetin yoğunluğu içinde, inanmadığı bir Tanrı'ya yakarmanın tuhaflığını, yersizliğini ve uyumsuzluğunu fark edebilecek durumda değildi. Yeter ki, Tanrım, Tanrım lütfen., böyle olmasın. Ne olursa olsun, ama ölmeyeyim. Lütfen...

Bütün bu düşünceler kafasının içinden saniyenin binde biri kadar bir sürede geçmişti. Bir an sonra, balta darbesi atmadığını, bıçağın vücuduna saplanmadığını fark etti. Balta havada ilk uçuşunu tamamladıktan sonra geri dönerken çarpmıştı ona. Neyse ki keskin bıçaklı tarafı değil, on santim genişliğindeki baş tarafı çarpmıştı. Sağ tarafına, omurgalarının hemen altına. Darbenin gücü Doyle'un nefesini kesmeye yetmiş, ama ona ciddi bir zarar vermemişti. Darbeyi aldığı yer şişecek, fena halde çürüyecekti, ama hepsi o kadardı. Eti yarılmış ya da parçalanmış değildi. Kanı akıyordu.

Peki ama çılgın adam neredeydi? Balta neredeydi?

Doyle başını kaldırıp, gözlerini kırıştırarak, gözyaşları içinde çevresini incelemeye çalıştı.

Yabancı silahını yere düşürmüştü. İki elinin avuçlarını şakaklarına bastırıyor, öfkeyle yüzünü buruşturuyordu. Alın kalın bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Damlalar kızarmış yüzünden aşağı doğru süzülmekteydi.

Alex soluk almaya çalışırken sendeleyerek doğruldu, sırtını duvara yaslayarak ayağı kalktı. Kendini daha fazla ilerleyemeyecek, başka bir hareket yapamayacak kadar zayıf hissediyor, acının etkisi hâlâ sürüyordu.

Yabancı onu gördü. Baltayı tekrar eline atmak için eğildi ama hareketini tamamlayamadı. Boğuluyormuş gibi bir çığlık attı, olduğu yerde döndü, sendeleyerek odadan dışarı çıktı, geceye ve yağmura doğru koştu.

Alex uzun bir süre boyunca, yeniden düzenli soluk alabilmek için çaba harcadı, vücudunun yan tarafını yakan acıyı yenmeye çalıştı. Tehlikenin yalnızca geçici bir süre için uzaklaştığından emindi. Yabancı'nın bitirmeye bu kadar yaklaştığı bir işi yarım bırakarak çekip gitmesi mantıklı görünmüyordu. Adam Doyle'u öldürme konusunda çaresiz bir ihtiyaç içindeydi. Bu durumun şakaya gelecek bir yanı yoktu. Adamın niyetinin ciddi olduğu belliydi, O baltayı her savuruşunda Doyle'un vücudunu parçalamayı, kanını akıtmayı amaçlamıştı. Ruh hastası olduğu kesindi. Delilerin ne yapacağını önceden tahmin etmek mümkün değildi. Ama delilerin şiddet uygulamak üzere seçtikleri hedeflerin bu kadar kolay ve çabuk değişmeyeceği de bir gerçektir.

Yine de adam geri dönmedi.

Doyle'un vücudunun yan tarafındaki ağrı yavaş yavaş hafifledi, sonunda dik durabilmeye, yürüyebilmeye başladı. Biraz öncesine göre çok daha kolay soluk alıp verebiliyor, ama yine de acıyı tekrar arttırmamak için fazla derin soluklar almamaya dikkat ediyordu. Kalp atışları hafifledi, yumuşadı, normale döner gibi oldu.

Sonunda gerçekten yalnız kalmıştı galiba.

Ağır ağır kapıya doğru yürüdü, Yürürken bir elini vücudunun sağ tarafına bastırmaktaydı. Bir an kapının çerçevesine dayanıp durdu, sonra eşiği geçip dışarı çıktı. Yağmur ve rüzgâr ona biraz öncekinden çok daha büyük bir güçle çarptı, soğuk İçine işledi, kemiklerini dondurdu.

Otopark bomboştu. Yeşilimsi kahverengiye boyanmış arabalar yağmurun altında hareketsiz yatıyor, üstlerini kaplayan sular pırlıl pırlıl parlıyordu.

Doyle durup geceyi dinledi.

Duyabildiği tek ses, aralıksız yağın yağmurun tıkırtısı ve tornanın çehresinde dönüp duran rüzgârın ışığa benzer sesi oldu,

Biraz önce bakım odasında yaşadığı olaylar gerçek değilmiş, yalnızca korkunç bir kabusun parçasıymış gibi geliyordu şimdi. Sağ tarafında hissettiği acı olmasa, olayın gerçekliğinden iyice kuşkuya düşecekti. Hatta kendini olup bitenlerin gerçekliğine İnanırabilmek için oraya geri dönüp baltayı ve başka kanıtları aramayı bile düşünebilirdi.

Motel binasının ortasındaki bahçeye doğru yürüdü. Su birikintilerinin etrafından dolaşacağı yerde tam ortasına basıyor, etrafa sular sıçratarak yürüyordu. Zifiri karanlık kadifemsi gölgelere karşı her an tetikteydi. Belki on kere durup, hemen arkasından ona yaklaşan hayali ayak seslerini dinledi.

Ama kendi ayak seslerinden başka ses yoktu.

İkinci kata çıkan merdivenlerin tepesine vardığında demir parmaklıklara tutunup nefes almaya çalıştı. Binanın bu köşesinden bahçenin kuzeydoğu bölümü görünüyordu. Basamakları tırmanmak, vücudunun yan tarafındaki ve göğsündeki acıyı arttırmış, zonklama yine dayanılmaz olmuştu. Doyle kendini tutamayıp iki büklüm oldu.

Üşüyordu. Soğuk kemiklerine işliyor, bütün vücudu titriyordu. Yağmur damlaları küçük buz parçaları gibi yüzüne çarpıyor, çarptığı anda erimeye başlıyordu.

Buz gibi havayı içine çekerken, birbirinin tıpkısı düzinelerce kapıya ve pencereye baktı. Pencereilerin ve kapıların hepsi sıkı sıkı kapatılmıştı. Hiçbirinin gerisinde ışık yanmıyordu.

Birdenbire, yabancı elinde baltayla saldırdığı anda neden yordum istemek için çağırmadığını merak etti. Gerçi olay sırasında motelin arkasındaydılar ve yağmurla rüzgârın gürültüsü diğer bütün sesleri gölgede bırakacak "kadar güçlüydü, ama yine de sesi bu odalara kadar ulaşır, buralarda uyuyan insanları uyandırır. Yeterince hızlı bağırabilse, mutlaka biri kalkıp gelir, neler olup bittiğini anlamaya çalışırdı. Belki birileri polisi çağırırdı. Ama Doyle o sırada öyle korkmuştu ki, yardım istemek için bağırarak aklına bile gelmemişti. Aralarındaki savaş, garip bir şekilde, sessizlik içinde yaşanmıştı. Sonu ölümle noktalanabilecek sessiz kâbus, motelde kalan diğer konuklara kadar ulaşmamıştı.

Sonra Doyle sık sık gazetelerde okuduğu, normal bir insanın gözlerinin önünde yer alan tecavüz ve cinayet gibi suç olayları karşısındaki kayıtsız tavrını konu eden yazıları hatırladı. Gerçekten yardım istemiş olsam, kimse koşup getir miydi acaba, diye merak etti. Yoksa insanlar yataklarının içinde dönüp başlarını yasaklarının altına mı sokarlardı? Birbirinin tıpkısı odalarda kalan bütün bu insanlar aynı duygusuzluğu ve aynı tepkileri mi göstereceklerdi? Hepsi de olaya karşı, ilgisiz, kayıtsız ve isteksiz mi davranacaklardı?

Pek hoş bir düşünce değildi bu.

Doyle fena halde titremeye başlamıştı artık. Bu konuda düşünmemeye çalışarak parmaklıktan ayrıldı, yağmurun, yıkadığı koridor boyunca, odaya doğru yürüdü.

On Dört

Doyle saçını kurulamayı bitirince Colin beyaz motel havlusunu alıp katladı, banyoya götürdü. Yağmurdan sırlıklam olmuş elbiselerle birlikte onu da duş rayına astı. Çocuk üzerinde yalnızca iç çamaşırları ve gözlüğü olduğu halde sakin ve gururlu davranmaya çalışıyor, soğukkanlılığını elden bırakmamaya uğraşıyordu, Oysa korkmuş olduğu her halinden belliydi. Odaya geri dönüp yatağının ortasına oturdu. Hiçbir çekingenlik göstermeden Doyle'un kaburgalarının altındaki kocaman çürüğe bakıyordu.

Alex tedbirli hareketlerle elini iyice şişmiş etine götürdü, parmaklarının ucuyla çürüğe dokundu. Sonunda bir yerinin kırılmadığından emin oldu. Doktor bakımını gerektirecek ciddi bir durum da yoktu ortada.

“Acıyor mu?” diye sordu Colin.

“Hem de nasıl”

“Belki üzerine biraz buz koysak iyi gelir.”

“Yalnızca bir çürük. Yapılacak fazla bir şey yok.”

Colin, “Sen yalnızca çürük olduğunı sanıyorsun ama başka bir şey de olabilir,” dedi.

“Biraz önce çok daha kötüydü ama artık o kadar acımıyor. Herhalde birkaç gün vücudum kazık gibi olacak ve biraz ağrıyacak, ama ondan kurtulmanın da hiçbir yolu yok.”

“Şimdi ne yapacağız?”

Doyle tabii ki çocuğa her şeyi anlatmış, baltalı saldırıyı, vahşi gözlü, uzun boylu, iriyarı adamı tarif etmişti. Colin'in söylenen yalanları hemen anlama gibi bir huyu olduğunu biliyordu. Böyle bir

durumda çocuk gerçeği öğrenene kadar karşısındakinin peşini bırakmazdı. Colin herhangi bir çocuk değildi. Ona çocuk gibi davranmak kesinlikle hata olurdu.

Doyle çürümüş etine masaj yapmayı keserek Colin'in sorusuna vereceği cevabı düşündü. "Şey... bir kere, buradan Salt Lake City'e gitmek için planladığımız yolu kesinlikle değiştirmemiz gerekiyor. 40 numaralı yol yerine, ya eyaletler arası 80 numaralı yolu ya da 4 numaralı anayolu kullanırız ve..."

"Daha önce de planlarımızı değiştirmiştik," dedi Colin. Yuvarlak, kalın camlı gözlüğünün gerisinde gözlerini baykuşlar gibi kırıştırıp duruyordu. "Ama bu hiçbir şeye yaramadı. Adam bizi yine buldu."

"Ama 70 numaralı otoyola geri döndüğümüz zaman buldu," dedi Doyle. "Çünkü o da aynı yolu kullanıyordu. Bu kez anayola geri dönecek değiliz. Biz uzun yolu tercih edeceğiz. Salt Lake City'den Reno'ya gitmek için yeni bir yol bulmamız gerekiyor... Reno'dan San Francisco'ya giderken de hep arka yolları kullanmak zorundayız."

Colin bir süre düşündükten sonra, "Belki kalacağımız motelleri de değiştirsek iyi olacak," dedi. "Önümüze çıkan motelde kalabiliriz herhalde."

"Ama önceden yaptırdığımız rezervasyonlar ve yatırdığımız paralar var dedi Doyle, "Yolculuk boyunca kalacağımız odalar bizi bekliyor."

"Benim söylemek istediğim de buydu zaten," dedi çocuk. Konuşurken son derece ciddiymi.

Doyle şaşırmişti. "Bu paranoya gibi bir şey," diyebilirdi, sadece.

"Sanırım öyle."

Doyle doğrulup oturdu, başını yatağın tahta kısmına dayadı. "Yani sence bu adam bizim her gece nerede kalmayı planladığımızı biliyor, öyle mi?"

Çocuk kendini savunmaya çalışarak, "Her sabah yola çıkışımızda peşimize düşmüyor mu?" diye sordu.

"Ama bizim planlarımızı nasıl bilebilir?"

Colin omuzlarını kaldırdı.

"Böyle bir şeyin olması için bizi tanıyor olması gerekir," dedi Doyle. Colin'in fikrine bir türlü ısınmıyor, ısınmaktan korkuyordu. Ben onu tanımıyorum. Sen tanıyor musun?"

Colin bir kez daha omuzlarını kaldırdı.

Onu tarif etmişim sana. Çok iriyarı bir adam. Saçları açık renk, hemen hemen beyaz. Kısa kesilmiş. Mavi gözlü. Yakışıklı. Biraz kilolu gibi... Tanıdığın birine benziyor mu?"

Colin, "Böyle bir tarife dayanarak bir şey söyleyemem," dedi.

"Bence de öyle. Onun gibi on milyon insan vardır. Bu durumda tümüyle yabancı biri olduğu varsayımından hareket etmek zorundayız. Amerika'da sık sık karşılaşılan delilerden biri olmalı. Her gün gazetelerde onun gibi insanlar hakkında yazılar çıkıyor."

"Philly'de bizi bekliyordu."

“Bekliyor değildi. Yalnızca o anda rastlantı...”

“Bizimle birlikte yola çıktı,” dedi Colin. “En başından beri hep peşimizdeydi.”

Doyle adamın onları tanıyıp olabileceğini, onlara karşı gerçek ya da hayali bir öfke beslediğini düşünmek bile istemiyordu. Eğer durum öyleyse, o zaman bu çılgınlık, yolculuğun sona ermesiyle de noktalanmazdı. Bu manyak gerçekten onları tanıyorsa San Francisco'da da peşlerine düşerdi. Canı ne zaman isterse ortaya çıkar, hayatlarını mahvedebilirdi. “Bir yabancı o,” diye ısrar etti Alex. “Kesinlikle deli. Nasıl hareket ettiğini gördüm. Gözlerini gördüm. Ülkeyi boydan boya geçmek için bir yolculuk planlayıp belli bir yere gidebilecek durumda değil.”

Colin hiçbir şey söylemedi.

“Hem bizi neden izliyor ki? Eğer öldürmek istiyorsa, ' neden Philly'deyken yapmadı bu işi? Ya da sahile yakın, bir yerde? Neden bizi buraya kadar izledi?”

Çocuk, “Bilmiyorum,” dedi.

“Bak, bu olayda rastlantının da payı olduğunu kabullenmek zorundasın,” diyerek ısrar etti Doyle. “Tümüyle ve kesinlikle bir rastlantı eseri olarak, yolculuğuna bizimle aynı anda, aynı sokakta ve aynı blokta başladı. Ve odam deli. Normal düşünemeyen bir deli, böyle bir rastlantıyı kolaylıkla takıntı haline getirebilir. Bu basit rastlantıya bambaşka anlamlar verebilir, başka türlü değerlendirir ve paranoyak yanılgıları için bir tür temel olarak kullanır. Bu durumda, ilk karşılaşmamızdan itibaren olup biten her şey de kendiliğinden açıklanmış olur.”

Colin kollarını vücuduna sardı, yatağın üzerinde yavaşça öne arkaya sallanarak oturdu. Sonunda, “Galiba haklısın,” dedi. “Ama bu konuda hâlâ yeterince İkna olmuş değilsin.”

“Hayır.”

Doyle içini çekerek, “Pekâlâ,” dedi. “O zaman odalar için önceden depozito yatırdığımız paraları yakacağız. Önümüzdeki iki gece boyunca karşımıza çıkan herhangi bir motelde kalacağız...tabii boş yer bulabilirsek.”

Gülümsedi. Colin'in belirsiz kuşkulara dayanan varsayımına tam olarak inanmadığı halde, verdiği karardan sonra kendini daha İyi hissetmeye başlamıştı. “Şimdi daha iyi misin?”

“San Francisco'ya, evimize varıncaya kadar kendimi iyi hissetmeyeceğimden eminim,” dedi Colin.

“Ben de öyle.” Doyle vücudunu yatağın içine doğru kaydırdı, örtülerin altında sırtüstü yatar hale geldi. Bu küçük hareket bile çürüğün yeniden zonklamaya başlamasına neden olmuştu. “Biraz kestirebilmek için ışığı söndürmeye ne dersin?” diye sordu.

Colin, “Bütün bu olup bitenlerden sonra uyuyabilecek misin?” dedi.

“Herhalde uyuyamam. Ama en azından bir deneyeceğim. Bu saatte kesinlikle motelden ayrılacak değilim. Yolculuğa dolambaçlı yollardan devam edeceğimize göre, fazladan birkaç saat araba kullanmam gerekecek demektir. Bu durumda dinlenebildiğim kadar dinlenmeliyim sanırım.”

Colin ışığı söndürdü ama örtülerin altına girmedi. “Bir süre burada oturacağım,” dedi. “Şu anda uyuyamam.”

“Bence uyumaya çalışmalısın.”

“Çalışacağım. Ama biraz sonra.”

Bitkin düşmüş olan Doyle huzursuz bir uykuya daldı. Rüyasında parıltılar saçarak havada uçan baltalar, parçalanmış vücutlar, dereler gibi akan kanlar gördü, bir manyamın kahkahalarını duydu. İki de bir uyanıyor, vücudunu buz gibi bir ter tabakası kaplıyordu. Uyanırken yabancıyı düşünüyor, kim olabileceğini bulmaya çalışıyordu. Bu arada keşfettiği yepyeni cesaretini de düşünmekteydi. Bu gücü bulmasına yardım eden anahtarın Colin'e ve Courtney'e duyduğu sevgi olduğunu biliyordu. Tek başına yaşadığı, kendinden başka hiç kimseyi düşünmek zorunda olmadığı zamanlarda, belanın her türlüşünden uzak durmuş, bu tür olaylardan hep kaçmıştı. Ama şimdi... artık üç kişinin bir kişi kadar kolay ve çabuk kaçamayacağını biliyordu. Bu yüzden daha önce sahip olduğunu bilmediği kaynakların yardımına başvurmak zorunda kalmıştı. Bu kaynaklara gerçekten sahip olduğunu bilmek güzel bir duyguydu. Kendisiyle barış içindeydi. Hayatı boyunca kendini böyle hissettiğini hatırlamıyordu. Huzurlu ve barışçı duygular içinde uykuya daldı. Uykusunda yine garip rüyalar gördü ve titreyerek uyandı. Bu titremeleri cesaretle karşıladı, çünkü artık onlara neden olan olaylarla başa çıkabileceğine inanıyordu.

Colin karanlığa sarınıp sarmalanmış durumda, iki uzun saat boyunca yatağında oturdu, Doyle'un soluk alıp verişini dinledi. Arada bir genç adam kötü bir rüya görüp uyanıyor, yatağın içinde dönüyor, tekrar uyuşana kadar battaniyelerle boğuşuyordu. En azından kestirebiliyordu bari. Doyle'un böylesine büyük bir tehlikeye bu denli kolay uyum sağlayabilmesi Colin'i oldukça etkilemişti.

Aslında Alex Doyle her zaman etkilemişti onu, O kadar ki, bu duygularını ona belli etmekten çekinmişti. Bazen içinden Doyle'u yakalayıp sınımsız sarılmak geliyor, sonsuza kadar öyle kalmak istiyordu. Courtney'le flört ettikleri dönemlerde, hep ablasının Doyle'u kaybedeceğinden korkmuştu. Birbirlerini ne kadar sevdiklerini biliyor, fiziksel ilişkilerinin yoğunluğunu hissediyor, ama yine de Doyle'un bir gün gelip onları terk edeceğinden korkuyordu. Şimdi ise Doyle tümüyle onlara aitti ve hiçbir yere gidecek değildi. Colin ona sarılıp hep yanında olmak istiyor, öğreteceklerini öğrenmek istiyordu. Ama ne yazık ki, bir türlü sarılamıyordu ona. Duygularını ifade etmek için fazla çocukça bir davranış gibi geliyordu. Büyük bir insan gibi davranabilmek için çok uzun bir süre boyunca, çok fazla uğraşmıştı. Alex Doyle'a ne kadar hayranlık duyarsa duysun, onu ne kadar çok sevip beğenirse beğensin, kontrolü elden bırakıp çocukluğa geri dönemezdi artık. Bu yüzden duygularını belli etmek için yüzlerce küçük yöntem geliştiriyor, aynı mesajı basit hareketlerin içine gizleyerek ulaştırmaya çalışıyordu. Belki de ona sınımsız sarılarak anlatabileceklerini böylelikle daha iyi anlatıyor, ama duygularının yoğunluğunu o kadar güçlü ifade edemiyordu.

Sabahın ilk ışıkları ağır perdelerin kenarlarından içeriye sızmasıyla birlikte Colin yataktan kalktı ve duş yapmak üzere banyoya gitti. İçerki odada Alex'in uyuduğunu düşünüyor, başından aşağı dökülen ılık suyun tadını çıkarıyor, sarı sabunu incecik kaburga kemiklerinin üzerinde

gezdirecek köpürtüp duruyordu. Chevrolet kamyonetteki yabancıyı giderek daha az düşünmeye, bu konuda daha az kaygılanmaya başladı. Şans biraz yardım ederse her şey kolayca yoluna girerdi. Sonunda her şey yoluna girmek zorundaydı bir bakıma. Çünkü Alex Doyle buradaydı ve ne Courtney'e, ne de kendisine kötü bir şey olmasına asla izin vermezdi.

George Leland, Kayalar Motor Motelinin önüne yakın bir yere park ettiği kamyonetin yanına vardığında Doyle'u ve çocuğu çoktan unutmuştu. Ceplerinde anahtarlarını araştırdı, anahtarlar elinden kayıp yere düştü. Sakar bir hareketle eğildi, elini üç santim derinliğindeki su birikintisinin içine soktu, anahtarları buldu. Kapının kilidini açtı, kamyonete bindi. Motel koridorlarındaki sessiz kovalamacayı, bakım odasındaki çılgın balta saldırısını kesinlikle hatırlamıyordu. Oysa bir insan öldürmeye öyle yaklaşmıştı ki! Birkaç saniye ve birkaç santimle kurtulmuştu adam ölümden. Leland o anda ani unutkanlığına aldırış edemeyecek kadar büyük ve derin acılar içindeydi. Duyduğu acı onu mahvediyordu.

Bugüne kadar yaşadığı baş ağrılarının en kötüsüydü bu seferki. Ağrının en şiddetli olduğu yer, sağ

gözüün içi ve çevresiydi. Ama giderek alınına doğru yayılıyor, kafatasının tepesine ilerliyordu. Leland gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. Dişlerini dönüp duran değirmen taşları gibi gıcırdattığını bile duyabiliyordu. Ağız bilinçsiz çiğneme hareketleri yapmaktaydı. Leland kendini engelleyemiyor, bilinmeyen bir gücün yönetimindeymiş gibi garip hareketler yapıyordu. Acıyı çiğneyerek küçük parçalara bölmeye, yutmaya, sonra da hazmetmeye çalışıyordu sanki.

Bu kez hiçbir uyarı işareti gelmemişti. Genellikle ilk acı dalgasından bir saat kadar önce başı dönmeye, midesi bulanmaya başlar, gözünün gerisinde dönüp duran o parlak ve çok renkli ışık karmaşası ortaya çıkardı. Ama bu gece öyle olmamıştı. Kendini çok iyi hissetmiş, hatta coşkulu bir heyecana kapılmış, bir an sonra ise acı dalgası ona bir çekiç darbesi gibi çarpmıştı. İlk başta çirkin, ama her zamankine göre hafif ve kolay başa çıkılabilecek bir ağrı hissetmemiş miydi? Acı başlangıçta küçük değil miydi? Doğru dürüst hatırlayamıyordu. Ağrı başladığında tam olarak nerede olduğunu da anımsayamıyordu. Ama başlangıçta ağrının hafif olduğundan emindi. Çünkü dayanabileceğini düşünmüştü. Oysa ağrı giderek artmış, acı dayanılmaz olmuştu. Şimdi ise durum o kadar kötüydü ki, tümüyle ağrının esiri olmadan önce moteline varma umudunu bile yitirmeye başlıyordu.

Kamyonetin motorunu çalıştırıp otoparktan çıktı, otoyola girerken on santim yüksekliğinde bir kaldırıma hızla çarptı, kamyonetin motorundan ve lastiklerinden homurtular yükseldi. Bu gece kendini motorun ve kamyonetin bir parçası gibi hissedemiyordu. Mekanik bağlantıların bir uzantısı değildi artık. Makinelere karşı hissettiği o her zamanki uyumu kaybetmişti. Sanki kamyonet bir tuzak, Kendisi de içine kısılmış bir yabancıydı. Kocaman ellerinin arasındaki direksiyon, insan yapısı olmayan, tuhaf ve kontrolü güç bir alet gibiydi.

Kamyoneti sürerken gözlerini kısıp ıslak asfalta baktı, yağmur perdesini ve hayaletler ülkesinin sislerini geri itmeye çalıştı.

Karşı yönden, yatık, ince uzun bir araba hızla yaklaştı, çehreye bol miktarda su sıçratarak geçip gitti. Arabanın önünde yanan dört farın ışığı fazla parlak ve göz alıcıydı. Işıklar Leland'ın gözlerine dört sivri bıçak gibi saplandı, alınında derin ve acıyan bir yara açtı.

Leland direksiyonu bilinçsizce sağa doğru kırdı,yakan ışıktan uzaklaşmaya çalıştı. Kamyonet yoldan çıkıp bir taş parçasının üzerinde zıpladı, burnunu aşağı verip indi, sonra titreyerek başka bir toprak yükseltisine tırmandı. Arka tarafta yük bölümündeki mobilyalar gürültüyle birbirine çarpıyordu. Leland birdenbire tam karşısında, bel hizasında kahverengi tuğla bir duvar gördü. Duvar gecenin içinde apansız karşısına çıkmıştı. Apaçık ortada duruyor, ölümcül görünüyordu. Leland bir çığlık atarak direksiyonu bu kez sola kırdı. Tamponun sağ tarafı tuğla duvarı sıyrıp geçti. Chevrolet tekrar asfalta çıktı, yağmur sularının üstünde tehlikeli ve uzun bir süre boyunca kaydı. Sonunda Leland kamyoneti tekrar kontrolü altına alabildi.

Motele ulaşabilmesi, yolda başka araçla karşılaşmaması sayesinde oldu. Eğer karşı yönden bir tek araba daha gelecek olsa, Leland kesinlikle Chevrolet'nin kontrolünü kaybeder ,ve kendini öldürürdü.

Moteldeki odasının kapısında anahtarlarını ararken yağmur sırtını dövmekteydi. Anahtarı kilide sokmakta zorluk çekti. Motelde kalan diğer konukları uyandıracak kadar yüksek sesle küfretti.

İçeri girip kapıyı kapattığı anda ağrı daha da kötüleşti. Leland lekeli halıya adımını atar atmaz dizlerinin üstüne çöktü. Ölmekte olduğundan emindi.

Ama bu yeni acı da geldiği kadar hızla geçti, ağrı eski temposuna döndü. Leland bu ağrıya zor da olsa dayanmayı başarıyordu.

Yatağına yürüdü. Tam uzanacağı sırada, önce ıslak elbiselerini çıkarması gerektiğini hatırladı. Baştan aşağı sırlıklam olmuştu. Geceyi bu şekilde geçirecek olursa, sabah hastalanırdı. Ağır ağır,

abartılı hareketlerle soyundu, lekeli yatak örtüsüyle vücudunu kuruladı. Tir tir titiyor, kemiklerinin donduğunu hissediyordu. Titreyerek yatağına girdi, örtüyü çenesine kadar çekti. Kendini dinmek bilmeyen acıya teslim ederek ona uyum sağlamaya çalıştı.

Kriz bu kez her zamankinden iki kat daha uzun sürdü. Sonunda şafak söktükten epey sonra ağrılar dindi. Krizi izleyen kâbuslar da her zamankinden daha kötüydü. O korkunç ve iğrenç hayaller geçidindeki tek güzel şey Courtney'di. İki bir ortaya çıkıyordu. Çıplak ve çok güzeldi. Yuvarlak, dolgun göğüsleri, şehvet uyandıran upuzun bacakları, diğer görüntülerden sonra Leland'ı çok rahatlatıyordu. Ne var ki Courtney'in her ortaya çıkışında, Leland onu hayali bir bıçakla öldürmekteydi. Cinayet garip bir şekilde zevk veriyordu Leland'a. Bu bakımdan Courtney'in ölümü de diğer cinayetlerden farklı değildi.

PERŞEMBE

On Beş

Eyaletler arası 25 numaralı yol Denver'dan kuzeye doğru gidiyor, Wyoming sınırının hemen içinde eyaletler arası 80 numaralı yolla birleşiyordu. Bu, dört şeritli, dümdüz asfaltlı, iyi kontrol edilen bir otoyoldu. Ayrıca onları, bir tek kavşakta yeni bir yola sapmaksızın dosdoğru San Francisco'ya götürebilirdi.

Ama 80 numaralı otoyolu kullanmadılar. Çünkü ilk planladıkları yoldan vazgeçmeleri halinde, akla ilk gelecek seçenek, o yol gibi görünüyordu. Eğer Chevrolet'yi kullanan manyak gerçekten kafasını onlara takmış, Doyle'la çocuğu öldürmeyi bir tür amaç haline getirmişse, onlardan bir adım ilerde düşünebilmek için çaba harcayacak demektir. Önceden planladıkları yolu terk ettiklerini fark ettiği anda, hemen haritaya göz atacak ve önce 25, sonra da 80 numaralı yolu seçeceklerine karar verecekti.

“Biz de onun için 24 numaralı otoyolu kullanacağız,” dedi Doyle.

Colin, Doyle'un direksiyonun üzerine açtığı haritaya bir göz atabilmek için eğilerek, “Ne tür bir yol o?” diye sordu.

“Dört şerit olan bazı bölümleri var, ama çoğu öyle değil.”

Colin uzanıp bir parmağını haritanın üzerinde gezdirerek yolu izledi. Sonra gri gölgeli alanları gösterip, “Dağ mı bunlar?” diye sordu.

“Bazıları dağ. Yüksek platolar da var. Ama arazinin büyük bir bölümü çöllerle, alkali ve tuz ovalarıyla kaplı...”

“Neyse ki arabanın havalandırması iyi çalışıyor.”

Doyle haritayı katlayıp çocuğa uzattı. “Kemerini bağla,” dedi.

Colin haritayı torpido gözüne yerleştirdi, sonra kendisine söyleneni yaptı. Doyle, Kayalar Motor Motelinin otoparkından çıkarken, Colin siyahlı turunculu Operada Hayalet desenli tişörtünü çekiştirdi, eteklerini pantolonunun içine yerleştirdi, hayaletin çirkin yüzündeki kırışıklıkları parmaklarıyla düzeltti. Sonra birkaç dakika boyunca gür kumral saçlarını taradı. Sonunda saçları

tam istediği gibi dümdüz omuzlarına döküldü. Ondan sonra doğrulup dik oturdu ve güneşin kavurduğu araziye seyretmeye koyuldu. Uzaklarda görünen dumanlı dağlara doğru yol alıyorlardı.

Elektrik mavisi gökyüzü grili beyazlı bulut şeritleriyle doluydu, ama fırtına habercisi bulutlar artık görünmüyordu. Dün gece yağın korkunç yağmur, başladığı kadar ani olarak kesilmişti. Yolun iki yanındaki kumlu topraklar yer çatlamış, tozlar havada uçuşmaya başlamıştı bile.

Trafik bu sabah pek fazla değildi. Otoyoldaki araçlar öyle düzenli ve hızlı yol alıyordu ki, Denver bölgesinden çıkıncaya kadar Doyle'un bir tek aracı bile sollaması gerekmedi.

Peşlerinde onları izleyen kamyonet de yoktu.

On beş dakika boyunca sessizlik içinde yol aldıktan sonra Alex, "Bu sabah çok suskunsun," dedi. Bakışlarını sıcak 'hava yüzünden asfalttan yılan gibi "kıvrılarak havaya yükselen buharlı dumanlardan ayırarak çocuğa çevirdi. "İyi misin?"

"Düşünüyordum."

"Sen her zaman düşünürsün."

"Bu... bu manyağı düşünüyordum."

"Nasıl bir sonuca vardın peki?"

"Peşimizden gelmiyor, değil mi?"

"Hayır."

Colin başını salladı. "Onu bir daha görmeyeceğimize , bahse girerim."

Doyle kaşlarını çattı, çevrelerinde yol alan diğer araçların akışına uyabilmek için arabanın hızını biraz arttırdı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Yalnızca bir önsezi."

"Anlıyorum. Belki bir varsayım geliştirmişsindir diye , düşünmüştüm..."

"Hayır. Yalnızca önsezi."

"Eh," dedi Doyle. "Aslında bunu belli bir nedene dayanarak söylüyor olsan kendimi çok daha iyi hissedirdim."

"Ben de öyle," diye karşılık verdi çocuk.

George Leland, Kayalar Motor Motelinin çevreleyen otoparka girerken onları kaçırdığını biliyordu. Başarısı öyle yoğundu ve öyle uzun sürmüştü ki... Daha sonra kendini bilmeden en az iki saat boyunca yatmıştı. Arayı çok fazla açmış olamazlardı ama ondan daha önce yola çıktıkları kesindi.

Thunderbird bir gece önce durduğu yerde değildi. Durduğu yer boştu artık.

Leland paniğe kapılmama konusunda kararlıydı. Kaybedilmiş hiçbir şey yoktu. Elinden kaçmış değillerdi. Tam olarak nereye gittiklerini biliyordu Leland.

Bir gece önce Thunderbird'ün park etmiş olduğu yere girdi, kamyonetin motorunu kapattı. .32 kalibrelik tabancayı saklayan kâğıt mendil kutusunun üstünde bir harita duruyordu. Leland

haritayı koltuğun üzerine açtı ve inceleyebilmek için hafifçe yan döndü, Colorado ve Utah'ı sık bir ağ gibi kaplayan otoyol sistemini gözden geçirmeye koyuldu.

Kapının yanındaki koltukta oturan altın kıza bakarak, “Pek fazla seçim şansları yok,” dedi. “Ya planladıkları yolda devam edecekler ya da şu iki yoldan birini seçecekler.”

Altın kız bir şey söylemedi.

“Dün gecedен sonra mutlaka planlarını değiştirdiler.”

Baş ağrısı geçtikten sonra, Leland'ın kısa süreli unutkanlığı da sona ermişti. Artık her şeyi hatırlayabiliyordu.

Dün gece onlardan bir saat önce motele gelip lobiyi gözetlemiş, büyük bir dikkatle onları odalarına kadar izlemiş, sonra gece yarısı geri gelip odanın kilidini açmaya çalışmıştı. Koridorlardaki sessiz kovalamacayı ve baltayı da

hatırlıyordu... Lanet olası baş ağrısı birkaç dakika geç başlasa, tam o anda gelmese, Alex Doyle'un işi bitmiş olacaktı.

Leland bir insanı öldürmeye çalışmış olmaktan dolayı rahatsızlık hissetmiyordu. Başka insanlar yüzünden bu kadar çok ıstırap çektikten sonra, kendine karşı düzenlenmiş olan bu büyük ve yaygın komployu durdurabilmek için yapabileceği bir tek şey olduğunu anlamış bulunuyordu. Kuvvete ve şiddete başvuracak, karşı saldırıya geçecekti. Onu tam bir umutsuzluğa ve çaresizliğe sürüklemek üzere hazırlanmış bu kötü niyetli planı parçalamak, yok etmek zorundaydı. Alex Doyle'la çocuk bu komploda anahtar görevi yaptıklarına göre, cinayet işlemenin şaşılacak bir yanı yoktu. Leland'ın geçerli nedenleri vardı. Kendim koruma amacıyla hareket etmişti o.

Pazartesi günü aynada gözlerini gördüğü zaman kafası fena halde karışmış, gördükleri yüzünden derin bir şoka sürüklenmişti. Ama şimdi aynaya baktığında, basit bir yansımadan, ifadesiz bir hayalden başka bir şey görmüyordu. Hem zaten o yalnızca Courtney'in istediği şeyi yapıyor değil miydi? Yeniden biraraya gelebilmelerini sağlamaya çalışıyordu. Her şeyin iki yıl önceki kadar harikulade olabilmesi için uğraşıyordu.

“Ya yukarı, Wyoming'e çıkıp eyaletler arası 80 numaralı yola sapacaklar ya da güneybatı yönünde gidip 24 numaralı yolu kullanacaklar. Sen ne düşünüyorsun?”

Altın kız, “Sen ne dersen onu, George,” diye karşılık verdi. Sesi mutlu bir anı gibi, zayıf ve ölgün, ama çok hoştu.

Leland birkaç dakika boyunca haritayı inceledikten sonra, “Lanet olsun...” diye söylendi. “Belki de çoktan yukarı çıkmış, Cheyenne'in dışında 80 numaralı otoyola sapmışlardır. Eğer öyle yaptılarsa, biz de o yöne gidebilir, hatta onlara yetişmeyi becerebiliriz. Ama yetişsek bile onlara hiçbir şey yapamayız. Orası ana otoyol. Çok fazla trafik, çok fazla polis kontrolü vardır o yolda. Tek yapabileceğimiz onları izlemek olur... ki bence bu yeterli değil.” Bir süre konuşmadı. Derin derin düşünüyordu. “Ama eğer öbür yöne gittilerse, o zaman oyunun kuralları tümüyle farklı olur. O yol bomboş bir araziden geçiyor. Pek fazla trafik olmaz. Polislerin sayısı çok daha azdır. Kaybettiğimiz zamanı rahatça geri kazanabiliriz. Belki şansımız tutarsa, yolun bir yerinde onlara rastlayabiliriz bile.”

Courtney sessizlik içinde bekledi.

Leland sonunda kararını vererek, “24 numaralı yolu kullanacağız,” dedi. “Eğer öbür yöne gittilerse... eh, o zaman da nasıl olsa bu gece motelde yakalarız onları.”

Courtney bir şey söylemedi.

Leland ona bakıp gülümsedi, haritayı katlayıp kağıt mendil kutusunun üzerine yerleştirdi. Böylece mavimsi gri renkli tabanca bir kez daha gizlenmiş oldu.

Leland kamyoneti çalıştırdı.

Kayalar Motor Motelinde uzaklaştı, Denver'dan çıktı, güneybatı yönünde Utah'a doğru yol almaya başladı.

Sabah saatlerinde dağlardan çıkıp Colorado'nun çam ağaçlarıyla kaplı vadilerine doğru inmeye başladılar. Kıştan kalma karlardan kurtulmuş, bir kez daha yakıcı güneşe ve kumlara kavuşmuşlardı. Rifle'ı ve Debeque'i geride bıraktılar, Colorado Nehri'ni iki kez geçtiler, Grand Junction'ı da geride bıraktıktan hemen sonra sınıra vardılar. Utah'ta, birkaç saat önce geçtikleri dağlar çok gerilerde kalmış gibi görünüyordu. Arazi çok daha kumlu ve tozlu. Trafik de biraz öncesine göre daha azalmıştı. Uzun dakikalar boyunca göz alabildiğine uzanıp giden simsiyah yolların üzerinde görebildikleri tek araç kendi arabalarıydı.

“Ya şimdi lastiğimiz patlarsa?” diye sordu Colin. Eliyle yolun iki yanındaki bomboş arazileri gösteriyordu.

“Patlamaz.”

“Bence patlayabilir.”

“Bizim lastiklerimiz yepyeni,” dedi Doyle.

“Ama ya patlarsa ne yaparsınız?”

“O zaman lastiği değiştiririz.”

“Ya yedek lastik de patlarsa?”

“Tamir ederiz.”

“Nasıl?”

Alex çocuğun oyunlarından birini oynamakta olduğunu fark etmişti. Gülümsedi. Belki de çocuğun önzezisi doğru çıkardı. Belki bu iş bitmiş, olay tümüyle kapanmıştı artık. Yolculuğun başlangıcında paylaştıkları hevesli heyecanı yeniden diriltebilir, yolun geri kalanını eğlenceli bir hale getirebilirlerdi. Doyle abartılı bir ses tonuyla, ders verir gibi konuşarak, “Bu arabanın bagajındaki acil durum çantasında kocaman bir spreysel kutusu var,” dedi. “Spreysel, patlayan lastiğin valfine tutturup sıkıyorsun. Spreysel hem lastiği şişiriyor, hem de hasarı onararak deliği kapıyor. O zaman bir sonraki benzin istasyonuna kadar arabayı sürebiliyorsun ve benzin istasyonunda gereken yapıyorsun.”

“Çok akıllıca.”

“Hem de nasıl”

Colin bir elinde hayali bir spreysel kutusu tutarak görünmeyen düğmesine bastı ve hava kaçağına benzeyen garip bir ses çıkardı.

“Peki ama ya spreysel kutusu çalışmazsa?”

“Ah, çalışacağından eminim.”

“Pekâlâ... ama ya üç lastiğimiz birden patlarsa?”

Doyle güldü.

“Gülüyorsun ama böyle bir şey olabilir,” dedi Colin.

“Elbette. Ona bakarsan lastiklerimizin dördü birden de patlayabilir.”

Doyle böyle bir durum karşısında arabadan inip yürümeye başlayacaklarını anlatırken arkalarında çalınan kornayı duydular. Ses çok yüksekti ve çok yakından geliyordu. İkisini de rahatsız edecek kadar tanıdık bir sestir bu. Kamyonet geri dönmüştü.

On Altı

Alex doğru dürüst bir tepki göstermeye, durumun korkunçluğunu sindirmeye, hatta paniğe kapılmaya fırsat bulamamış, bu nedenle gaz pedalına yüklenip kamyonetten kaçamamıştı. Kamyonet ani bir hareketle savrulurken sol şeride geçti, Thunderbird'ün çevresinden dolanmaya başladı. Sınır bozucu kornası hâlâ avaz avaz bağıyordu. Sıcakın kasıp kavurduğu gri renkli asfaltın sonunda çok renkli Capitol Kayalıkları, berrak gökyüzüne doğru yükselmekteydi. Kayalıklar yakın gibi görünmesine rağmen aslında kilometrelerce uzaktaydı. Karşı yönden gelen araç olmadığı için, kamyonetin önüne birinin çıkma tehlikesi de yoktu.

“Önümüze geçmesine izin veremezsin!” diye bağırdı Colin.

“Biliyorum.”

Kamyonetteki manyak onların önüne geçecek olursa, otoyolu istediği gibi kapatarak trafiğin akışını etkileyecekti. Yolun her iki yanındaki çakıl taşlı banketler bir arabanın geçemeyeceği kadar dardı. Onların dışındaki kumlu toprak ise Thunderbird'ü taşımayacak kadar kuru, yumuşak ve gevşekti. Thunderbird'ün yoldan çıkarak bir süre kumlu toprakta yol alması, sonra 'kamyonetin önüne geçerek asfalta geri dönmesi olacak şey değildi.

Doyle ayağını gaz pedalına yapıştırdı.

Ağır araba ileri doğru atıldı.

Ama kamyoneti kullanan yabancı deli olmasına rağmen aptal değildi. Böyle bir manevrayı bekliyor olmalıydı.

O da hızını arttırdı ve o an için Doyle'la aynı sürati tutturmayı başardı.

Yan yana giden İki araç batıya doğru hızla yol alırken, rüzgâr ikisinin arasında kükrüyordu. “Onu ekeceğiz,” dedi Alex. Colin karşılık vermedi.

Hız göstergesinin incecik ibresi hızla hareket edip seksenin üzerinde durdu, sonra seksen beşe yaklaştı. Doyle göstergeye göz attı. Colin korku içinde ve gergin bir şekilde koltuğunda büzülmüş oturuyor, olup bitenleri tam bir dehşet içinde izliyordu.

Dümdüz arazi, parlak beyaz bir toz bulutu gibi yanlarından akıp geçiyor, bulutun içine, toprağın

üzerinde kurumakta olan tuzlar ve güneşin dayanılmaz sıcaklığı da karışıyordu.

Kamyonet onların yanında ilerlemeye devam etti.

“Bize yetişmesi mümkün değil,” dedi Alex.

Doksan. Doksan beş...

Hız göstergesi saatte yüz mile doğru yükseliyor, rüzgâr iki aracın arasında kükremeye devam ediyordu. Tam o sırada kamyonetin çılgın sürücüsü direksiyonu sağa kırI di. Fazla değil. Yalnızca biraz. Ve kısa bir an. Kamyonetin yan tarafı boylu boyunca Thunderbird'e temas etti ve bir an iki araç birbirine yapışmış göründü.

Arabanın yan tarafından kıvılcımlar yükseldi, gökyüzünden dökülen parlak yıldızlar gibi Doyle'un önündeki pencereye saçıldı. İşkence gören metal çığlık atıyor, öksürüyor, kendi kendine buruşuyor, katlanıyor, soyuluyordu.

Direksiyonun Doyle'un elinden kurtulmasına ramak kaldı. Doyle direksiyonu tüm gücüyle kavramış, yerinde tutmaya çalışıyor, bu arada araba yolun kenarındaki çakıl taşlı bankete doğru kayıyordu. Lastiklerin altına sıkışan taşlar gürültüyle havaya fırlayıp birkaç tanesi arabanın altına çarptı. Hızları bir anda düştü ve araba hafifçe patinaj yaparak bir yana dönmeye başladı. Alex dönüşü tamamladıkları anda, hâlâ yanlarında ilerlemekte olan kamyonca çarpacaklarından emindi. O sırada araba kendini düzeltmeye başladı. Alex arabayı tekrar otoyola çıkardı, frene basmayı terem ettiği halde gaz pedalına yüklenmek zorunda kaktı.

“İyi misin?” diye sordu Colin'e.

Çocuk zorlukla yutkunarak, Evet,” dedi.

“Öyleyse sıkı tutunsan iyi olur. Bu lanet olası tuzaktan kurtulmak zorundayız.” Thunderbird kaybettiği sürati ağır ağır geri kazanıyordu. Solgun gölgesi yeniden Chevrolet'nin yan tarafında belirmişti.

Doyle bakışlarını bir an için yoldan ayırma riskini göze alarak başını kaldırdı, kamyonetin penceresinden içeriği görmeye çalıştı. Aralarındaki mesafe bir metreden daha az olduğu halde, kamyonetin sürücüsünü göremedi. Adam Doyle'dan daha uzakta ve kamyonetin öbür köşesinde oturduğu için silüetini bile seçememişti. Zaten çölün göz kamaştırıcı beyaza yakın ışığı pencerenin camında yansımakta, sürücüyü gizlemekteydi.

Hızları yeniden saatte seksen mile çıkmıştı. Kaybettikleri zamanı ve mesafeyi kazanmaya çalışıyorlardı. Hız göstergesi seksen beşe 'ulaştığında ibre hafifçe titremeye başladı, biran seksen beşin üzerinde durakladı, hatta oraya takılmış gibi göründü, sonra kendini kurtardı ve ağır ağır yükselmeye devam etti.

Alex gözünün ucuyla Chevrolet'yi izliyordu. Kamyonetin ikinci bir defa onların arabasına sürtünmek üzere harekete geçtiğini sezindiği anda, arabayı taşlık bankete sokacak, çarpışmadan kaçınmaya çalışacaktı. Doyle bu tür bir çarpışmaya arabasının göstereceği tepkiyi bilmiyor, ama kamyonet sürücüsünün çılgınlıklarına fazla dayanamayacağını biliyordu. Thunderbird kamyonetin iki katı kadar pahalı olduğu halde, Chevrolet'den çok daha kolay zarar ve hasar görür hatta parçalanırdı. Koskocaman lüks arabanın kamyonet kadar dayanıklı olmayacağı kesindi. Suya batırılmış karton bir oyuncak gibi bir anda eriyip gider, hiç ağırlığı yokmuşçasına birkaç tokla atar ve samandan yapılmış gibi yanıp, kül olurdu.

Saatte doksan mil hızla giderken araba fena bolde sarsılmaya başladı. Arabanın içinden, banyo küvetinin içinde yuvarlanan taşların gürültüsüne benzer sesler geliyordu. Doyle'un elleri

arasındaki direksiyon öfkeyle titremekteydi. Sonra daha kötü bir şey oldu ve direksiyon hiçbir işe yaramadan iki yana dönmeye başladı.

Doyle ayağını gaz pedalından hafifçe kaldırdı, hızı biraz düşürdü. Oysa yapmak istediği en son şeydi bu.

Hız göstergesinin ibresi geriye doğru kaymaya başladı. Seksen beşe indiğinde araba yeniden kontrol altına girmişti.

Colin kükreyen rüzgârın ve birbiriyle yarışan iki motorun gürültüsü içinde sesini duyurmaya çalışarak bağırdı. “Bir şey kırılmış olmalı”

“Hayır. Yolun kötü bir bölümüne rastladığımız için öyle oldu.”

O anda şanslarının onlara yardım etmediğini bildiği halde, Alex çocuğa söylediği şeyin doğru olması için sessizce Tanrı'ya dua ediyordu. Lütfen öyle olsun. Söylediğim şey doğru olmak zorunda. Direksiyon yolun kötü bir bölümüne rastladığımız için öyle boşatmış olmalı. Belki de yola yağmur suları için oluklar yerleştirmişlerdir. Lütfen, Thunderbird'e bir şey olmasın, Tanrım. Ona bir şey olmaması ,gerekiyor.

Thunderbird'ün bozulması olacak şey değildi. Arabaya bir şey olursa, tuz çölünün ve kumların ortasında, kimsenin yardım edemeyeceği kadar uzakta, tek başlarına kalacaklardı. Onlara eşlik edebilecek tek kişi, kamyonetin tümüyle çıldırmış sürücüsüydü.

Doyle gaz pedalını tekrar denedi.

Araba hızlandı, hız göstergesinin ibresi doksana yükseldi...

Şiddetli titremeler tekrar başladı. Arabanın parçalan ve motoru ayrılacakmış gibi sarsılıyor, birbirine çarpıp ayrılıyor, tekrar çarpıyordu. Bu kez Doyle direksiyonun kontrolünü kaybederken gaz pedalındaki korkunç titremeyi hissetti, iniltiye benzeyen sesi dinledi. Arabanın yapabildiği azami sürat saatte seksen beş mildi. Daha fazla zorlayacak olursa, araba parçalanacaktı. Bu yüzden, Chevrolet'yi geride bırakıp kurtulmaları mümkün değildi.

Kamyonetin sürücüsü bu durumu Doyle'la aynı anda fark etmiş olmalıydı ki, kornasını öttürdü, sonra onlardan uzaklaştı. Bir an sonra önlerine yerleşmiş, yolun kontrolünü kendi eline geçirmişti.

“Ne yapacağız şimdi?” diye sordu Colin.

“Bekleyip onun ne yapacağını göreceğiz.”

Kamyonet aralarındaki mesafeyi yaklaşık sekiz yüz metreye yükseltti. İyice ısınmış asfalttan yükselen buharlara sarınmış durumda, insanın gözünü aldatacak şekilde, bir alçalıp bir yükselerek yoluna devam ediyordu. Bir süre sonra 'hızını saatte seksen beş milde sabit tutmaya başladı. Aralarındaki mesafe yarım mil kadardı.

Bir mil boyunca bu şekilde ilerlediler.

Yolun iki yanındaki arazi, sanki kızgın güneş ışınları yüzünden rengi açılmış gibi, dana da beyazlaşmıştı. Bu beyazlığı arada bir ortaya çıkan çirkin görünüşlü kupkuru çalılıklar bozmaktaydı. Bazen de kızmış kumların üstünde, sivri bir dişe benzeyen koyu renkli kaya parçaları yükseliyordu. Kayaların tümü, çöl rüzgârları ve sıcaklık yüzünden çürümüş, leke içinde kalmıştı.

İki mil daha gittiler.

Kamyonet hâlâ orada, önlerindeydi.

Havalandırma düzeni arabanın ön panelindeki deliklerden içeri soğuk ve kuru hava üflediği halde, Thunderbird'ün içi yine de fazla sıcak ve havasızdı. Alex alnında birikmekte olan ter damlacıklarını hissetti. Gömleği üzerine yapışmaya başlamıştı.

Üçüncü mili de tamamladılar.

“Belki de durmalıyız,” dedi Colin.

“Durup geri mi döneceğiz?”

“Olabilir.”

Doyle, “Öyle bir şey yapacak olursak bizi görür,” dedi. “Gördüğü anda o la döner ve yine peşimize düşer... çok geçmeden de önümüze geçmeyi başarır.”

“Şey, bilemiyorum...”

“En iyisi bekleyip onun ne yapacağını görmek,” diye tekrarladı Doyle. Sesine sinmiş olan korkuyu belli etmemeye çalışıyordu. Çocuğun dayanabileceği ve güç alabileceği birine ihtiyaç duyduğunun farkındaydı. Ne olursa olsun, ona örnek olmak zorundaydı. “Haritayı alıp bir sonraki kasabaya ne kadar uzakta olduğumuza bakar mısınız?”

Colin sorunun önemini hemen kavramıştı. Haritayı . kaptığı gibi dizlerinin üzerine açtı. Koskocaman kâğıt parçası onun ince bacaklarını bir battaniye gibi kaplamıştı. Şişe dibi kadar kalın camlı gözlüklerinin gerisinden, gözlerini kısarak haritayı inceledi, en son nereden geçtiklerini belirledi, o noktadan beri kat ettikleri mesafeyi hesapladı ve parmağını haritanın üzerindeki bir noktaya bastırdı. En yakındaki kasabanın yerini buldu, haritanın dibindeki ölçeği kontrol etti ve kafasından bazı hesaplamalar yapmaya koyuldu.

“Kaç buldun?” diye sordu Doyle.

“Altmış mil.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Anlıyorum.”

Lanet olası kasaba çok fazla uzaktaydı.

Colin haritayı katlayıp kaldırdı. Taştan oyulmuş bir heykel gibi oturuyor, gözünü kırpmadan kamyonetin arkasına bakıyordu.

Otoyol biraz tırmanıp yumuşak bir tepeyi aştı, sonra geniş alkali bir çukura doğru inmeye başladı. Sanki temiz bir dosya kâğıdının üstüne mürekkeple çizgi çizilmiş gibiydi. Batıya doğru kilometreler boyunca yol bomboştı. O

tarafalarda hiçbir kıpırtı yoktu. Kamyonetin sürücüsünün istediği de o katıksız yalnızlıktı. Frene yüklenip Chevrolet'yi sağa doğru kaydırды,

sonra birdenbire solda açılan boşluğa saptı. Kamyonet yolun üzerinde enine duruyor, iki şeridin de büyük bölümünü tıkamış bükmüyordu.

Doyle frene yüklendi yeterince yavaşlama olasılığının çok az olduğunu, tam anlamıyla durmasının ise hiç mümkün olmadığını anladı. Ayağını yeniden gaz pedalına dayadı, “Sıkı tutun, uçuyoruz!” diye bağırdı.

Thunderbird saatte seksen beş mil hızla kamyonete doğru ilerliyor, burnunu kamyonetin orta yerindeki yeşilli mavili reklam yazılarına nişanlamış bulunuyordu. Aralarında yalnızca yedi yüz metre kalmıştı. Sonra altı yüz metre, beş, dört, üç yüz...

“Yolu boşaltmayacak” diye bağırdı Colin.”

“Önemli değil,”

“Ona çarpacağız!”

“Hayır.”

“Alex...”

Kamyonete elli metre kala Doyle direksiyonu aniden sağa kırdı. Lastikler gıcır gıcır öttü. Araba çakıllı zemin üzerinde tuzla İlerlerken yaylan yerlerinden fırlayacakmış gibi esnedi ama Thunderbird yolun üzerinde zıplayarak ilerlemeye devam etti.

Doyle kısa bir süre önce imkânsız gördüğü bir numarayı gerçekleştirme peşinde olduğunu fark etti. Ama şu anda, ister imkânsız olsun, ister olmasın, tek umutları buydu. Büyük bir korkuya kapılmıştı.

Araba otoyolun yan tarafındaki pürüzlü beyaz araziye daldı. İlerlerken peşinden alkali tuzlan buhar gibi havalandırdı. İlk birkaç saniye içinde hızı üçte ikiye düştü, Thunderbird kumlar üzerinde insanın içini bulandıracak kadar şiddetle sarsılarak ilerledi.

Duracak, diye düşündü Doyle. Motor stop edecek ve bizi burada bırakacak,

Gaz pedalına sonuna kadar yüklenmişti.

Saatte elli mil hızla İlerliyor olmalarına rağmen, arabanın geniş lastikleri kumlu toprağa İsyân ediyor, asfalttan uzaklaşmaya dayanamıyor, öfkeyle ve hızla dönüp duruyordu. Araba yana doğru kaydı, ondan beklenen hıza ulaşmadan önce tümüyle kontrolden çıkmış gibi göründü.

Kamyoneti geçtiler.

Doyle arabanın burnunu tekrar otoyola doğru çevirdi. Gaz pedalını yere yapışık durumda tutuyordu. Zaman zaman ellerinin arasında yararsızca dönmeye başlayan direksiyon aracılığıyla, arabanın altında kayıp giden, onlara ihanet eden kumlu toprağı hissediyordu. Neyse ki, lastiklerden birinin ya da birkaç tanesinin kuma saplanmasına fırsat tanımadan yol kenarındaki çakıllı bankete vardılar. Araba yeniden asfalta tırmanırken yüzlerce küçük çakıl taşı havaya uçtu.

Birkaç saniye sonra yeniden seksen beş mil hıza ulaşmış, batıya doğru yol almaya başlamışlardı. Kamyonet arkalarında kalmıştı.

“Başardım!” diye bağırdı Colin.

“Henüz değil”

“Ama onu geçtik!” Colin hâlâ korkusunu yenebilmiş: değildi ama sesine sevinçli bir heyecan

karışmıştı.

Doyle dikiz aynasına göz attı.

Epey geri kalan kamyonet bir kez daha peşlerine düşmek için harekete geçiyor, bembeyaz arazinin üstünde minicik beyaz bir nokta gibi görünüyordu.

“Geliyor mu?” diye sordu Colin.

“Evet.”

“Hızı doksanın üstüne çıkarmayı denesene.”

Doyle denedi ama Thunderbird bir kez daha titreyip sarsılmaya başladı. “Olmuyor,” dedi. “Herif bize çarptığında bir yeri bozuldu herhalde.”

“Eh, en azından artık yolumuzu tıkamayı başaramayacağını biliyoruz. Ne kadar uğraşırса uğraşsın, çevresinden dolanıp geçebiliyoruz.”

Doyle ona baktı. “Şoförlük yeteneklerime benden daha çok güveniyorsun,” dedi. “Biraz önce büyük bir tehlike atlattığımızın farkındasın, değil mi?”

Colin, “Başaracağına inanıyorum,” dedi. Çöl güneşi pencerelerden içeri doluyor, çocuğun tel çerçeveli gözlüklerini minik ışık tüpleri gibi parlatıyordu.

Üç dakika sonra kamyonet onlara yetişmiş, peşlerine takılmıştı.

Yandan dolaşıp önlerine geçmeye çalıştığında Doyle, Thunderbird'ü telaşla sol şeride aldı, kamyonetin yolunu tıkayarak arkada kalmasını sağladı. Chevrolet sağa kaydığında, Doyle hemen önüne geçti. Kamyonetin vahşi sesli, susmak bilmeyen kornasına karşılık verebilmek için Doyle da kendi kornasını öttürüyordu.

Birkaç dakika boyunca hiçbir sportmence kurala uymayan bu oyunu oynamayı sürdürdüler. Kuralları kendileri belirlemekte, yolun bir ucundan öbür ucuna kayarak

ilerlemekteydiler. Sonunda kaçınılması mümkün olmayan şey gerçekleşti ve kamyonet bir fırsat yakalayıp arabayla aynı hizaya gelmeyi başardı.

“İşte yine başlıyoruz,” diyerek söylendi Doyle.

Kamyonet sanki bu sözlerin söylenmesini bekliyormuş gibi aralarındaki mesafeyi bir anda kapattı ve iki araç birbirine dokundu. Yine havayı kıvılcımlar kapladı, yağmur gibi Thunderbird'ün camlarına döküldü. Metal kısımlardan inlemeye benzer sesler yükseliyordu. Ama sesler ilk çarpışmada olduğu kadar güçlü ve etkili değildi.

Alex direksiyonla boğuşuyordu. Kontrolü ele alıp yeniden asfalta çıkmadan önce, bir kilometreye yakın mesafe boyunca çakıllı banketin üzerinde sürüklendiler.

Kamyonet onlara tekrar vurdu. Bu seferki çarpışma biraz öncekinden daha güçlüydü.

Bu kez Alex kontrolü tümüyle kaybetti. Ellerinin arasında dönüp duran, avuçlarının terinden yapış yapış olmuş direksiyona hakim olamadı. Direksiyon bir tereyağı parçası kadar kaygandı. Yoldan çıkıp kızgın kumlara daldılar. Doyle ancak o zaman terden ıpsıslak olan direksiyonu kavramayı başardı ve kaderlerini bir kez daha kontrolü altına almış oldu.

Tekrar asfalta çıktıklarında saatte kırk beş mil hızla ilerliyorlardı. Kamyonet, Thunderbird'den yalnızca birkaç metre gerideydi. Sonra yine onlara yetişip yanlarında ilerlemeye başladı. Thunderbird hızını saatte seksen beş mile çıkarırken, kamyonet de aynı şekilde hızlandı. Kamyonetin sağ tarafı boydan boya çizilmiş, berelenmiş, boyası fena halde soyulmuştu. Doyle kaygı içinde yanındaki araca bakarken Thunderbird'ün de sol tarafının çok daha kötü durumda olduğunu biliyordu.

Kamyonet bir kez daha yaklaştı, iki araç birbirine değdiği anda korkunç bir BOMM sesi duyuldu. Ses o kadar güçlü ve etkiliydi ki, Alex dördüncü kez çarpıştıklarını sandı. Ama bu kez sesi izleyen herhangi bir sarsılma etkisi hissetmemişlerdi. Aniden Chevrolet'nin hızı azaldı, kamyonet geride kaldı.

“Ne yapıyor bu adam?” diye sordu Calin.

Doyle içinden, gerçek olamayacak kadar iyi bir haber bu, diye geçiriyordu. “Lastiklerinden biri patladı.”

“Şaka ediyorsun.”

“Etmiyorum.”

Çocuk kendini geriye attı, koltuğuna yaslandı. Bütün vücudu titriyor, bembeyaz kesilmiş yüzüyle güçsüz ve bitkin görünüyordu. Zayıf, hemen hemen fısıltıya yakın bir sesle, “Tanrım!” dedi.

On Yedi

Kent, üzerinde bulunduğu konukseverlikten uzak araziye rağmen varlığını sürdürüyordu. Alçak binalar, ister â ahşap, ister tuğla, isterse taştan olsun, o donuk boz renge dönüşmüş, yörenin amansız güneşiyle ve rüzgârın üfürdüğü kumlarla birarada yaşayabilecek bir görünüm kazanmıştı. Arada sırada alkali birikimleri duvarların kenarlarında kabarıklıklar oluşturuyordu ama başka bir değişiklik yok gibiydi. Otoyol kente girdikten sonra buranın en önemli caddesi haline geliyordu. Colorado sınırını aşmış çöle . girdiklerinden beri belirgin kara bir çizgi halinde ilerleyen asfalt da şimdi kentin etkisine teslim olmuş, boz ve tozlu bir görünüme bürünmüştü. Açık arazide esen rüzgâr tozu kaldırıp yolu temizliyordu. Ama burada binalar rüzgârı kestiği için, toz yolun üzerinde birikmekteydi. Yumuşak bir toz tabakası otomobillerin üzerini de saydam bir kılıf gibi kaplıyor, parlaklıklarını yok ediyordu. Bu toz sanki yaşayan çölün elleriydi, insanların kendisinden aldığını, beceriksiz ve güçsüz bir komployla geri almaya çalışıyordu.

Ana caddenin üç blok batısındaki polis karakolu da diğer binalar kadar sefil görünüşlüydü. Hardal renkli taşlarının arasındaki sıvayı hızla kaybetmekte olan tek katlı bir yapıydı.

Karakolun başındaki görevli, Komiser Ackridge adında bir polis memuruydu. Üzerindeki kahverengi üniforma, içinde yaşadığı kente çok iyi uyum sağlamıştı ama sert hatlı, tecrübeli yüzü için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Boyu bir doksana yakın, kilosu yüzün üzerindeydi..

Doyle'dan on yaş daha büyük olabilirdi ama vücudu kesinlikle on yaş daha yaşlı göstermiyordu. Kısa kesilmiş, diken gibi saçları siyah, gözleri ise daha da koyu siyahtı. Geçit törenindeki askerler gibi dimdik duruyordu. Gururlu ve katı bir görünüşü vardı.

Dışarı çıkıp Thunderbird'ü inceledi, arabanın çevresinde uzun bir tur attı. Sürücü tarafındaki upuzun çarpışma izleriyle ilgilendiği kadar, arabanın hasar görmemiş kısımlarına da vakit ayırıp göz attı. Lekelenmiş cama iyice yaklaşmış içeride oturmakta olan Colin'i, akvaryumdaki bir balığı seyrediyormuş gibi süzdü. Sonra yine arabanın sol tarafındaki çiziklere geri döndü ve yaptığı incelemeyi tatmin olmuş göründü.

Doyle'a dönüp, "Benimle içeri gel," dedi. Sesi belli belirsiz hissedilen güneybatı aksanına rağmen gevrek ve netti. "Biraz konuşsak iyi olacak."

Karakola geri döndüler, polislerin ortak çalışma alanı olarak düzenlenmiş salonu geçtiler. İki sekreter masalarının başında gürültüyle daktilo yazıyordu üniformalı, şişko bir polis kahve molasında kalın bir dilim pastayı midesine indirmekle meşguldü. Bir kapıdan girdiklerinde kendilerini Ackridge'in ofisinde buldular. İriyarı polis kapıyı arkalarından kapattı.

Ackridge özenle düzenlenmiş çalışma masasının başına geçerken Alex, "Ne yapılabilir sizce?" diye sordu.

"Oturun."

Doyle yüzeyi lekelerle kaplı metal masaya bakan Kolluğa doğru yürüdü ama oturmadı. "Bakın, patlayan lastiğin o herifi uzun süre oyalayacağımı sanmıyorum. Ve eğer..."

"Lütfen oturun, Bay Doyle." Komiser bu sözleri söylerken bir yandan kendi de koltuğuna oturuyordu. Ağırlığını verdiğinde, iyice eskimiş olan yaylı koltuk, yastığın içinde canlı bir fare gizliymiş gibi gıcırdadı.

Doyle içinde hafif bir rahatsızlığın kıpırdandığını hissederek oturdu. "Bakın, bence..." diye söze başladı.

“İsterseniz bu işi benim yöntemimle yapalım,” diyen Ackridge hafifçe ve kısa bir an gülümsedi. Yüzündeki ifade tümüyle sahte bir gülümseme taklidinden başka bir şey değildi. Komiser kötü bir kopya sergilemekte olduğunu fark ederek gülümsemekten vazgeçti, yüzündeki o sahte ifade derhal yok oldu. “Yanınızda kimlik belgeniz var mı?”

“Benim mi?”

“Evet, soruyu size sordum.”

Komiserin ses tonunda gerçek bir kötülük tehdidi yoktu ama Doyle yine de kemiklerinde bir ürpertinin dolaştığını hissetti. Pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkardı, plastik bölmelerden 'birinin içinden sürücü ehliyetini çekti, masanın üzerinden polise doğru itti.

Polis ehliyeti alıp inceledikten sonra, “Doyle,” dedi.

“Evet, öyle.”

“Philadelphia, ha?”

“Evet, ama artık San Francisco'ya taşınıyoruz. Tabii henüz California ehliyetim yok.” Kekelemeye başlamaktan, saçma sapan şeyler söylemekten korkuyordu. Kamyonetin çılgın sürücüsüyle uğraşırken hissettiği paniğe yakın derin korku bile, Ackridge'in insanın ruhuna işleyen kapkara gözleri kadar etkilememişti onu. Dilinin hakimiyetini kaybetmek üzere olduğunun farkındaydı,

“Dışardaki o TBird'ün ruhsatı da yanında mı?”

Doyle ruhsatı buldu, cüzdanını ruhsatın içinde bulunduğu plastik zarf üste gelecek şekilde açık tutarak polis komiserine uzattı.

Ackridge ruhsata uzun uzun baktı. Cüzdan kocaman, nasırlı ellerinin arasında küçücük görünüyordu. “İlk Thunderbird'ün mü bu?”

Alex bu sorunun konuyla hangi bakımdan ilgili olduğunu anlayamadığı halde yine de cevap verdi. “İkincisi.”

“Mesleğin nedir?”

“Benim mi? Ticari sanat.”

Ackridge başını kaldırıp ona baktı. Bakışları karşısındaki genç adamı delip geçiyor gibiydi. “Tam olarak ne anlama geliyor bu?” diye sordu.

“Reklam işindeyim,” diye karşılık verdi Doyle.

“Ve İşinden iyi para kazanıyorsun, öyle mi?”

“Fena sayılmaz.”

Ackridge cüzdandaki diğer kartları birer birer çevirmeye koyuldu. Her birine dikkatle bakıyor, birkaç saniye boyunca inceliyordu. Özel şeylere karşı gösterdiği bu yoğun ve aşırı ilgi hemen hemen yersiz kaçmaktaydı.

Neler dönüyor bu lanet olası yerde, diye düşündü Doyle. Ben buraya işlenen bir suç hakkında bilgi vermeye geldim. Ben iyi ve saygın bir vatandaşım... şüpheli değilim ki

Boğazını temizledikten sonra, “Özür dilerim, komiser,” dedi.

Ackridge kartları çevirmeyi kesti, “Ne oldu?” diye sordu.

Dün gece beni baltayla öldürmeye çalışan bir manyağın karşısında durabildim, dedi Doyle kendi kendine. Bugün bu ukala polis şefiyle çok daha rahat başa çıkarım.

“Komiser,” dedi tekrar. “Benim kim olduğumla neden bu kadar çok ilgilendiğinizi anlamıyorum. Şu anda yapılması gereken en önemli şey... sizce kamyonetteki o manyağın peşine düşmek değil mi?”

“Ben her zaman kurban edeni olduğu kadar kurban 'edileni de tanımanın yararına inanmışımdır,” dedi Ackridge. Bu sözleri söyledikten sonra dikkatini yeniden Doyle'un cüzdanındaki kartlara yöneltti.

Baştan sona hatalıydı bu iş. Nasıl böyle yanlış ve Kalalı bir yola sapmıştı? Doyle başına gelenlerin nedenlerini “anlaya mı yordu.

Polis cüzdanını didik didik ederken kendini küçük düşmüş hissetmemek için bakışlarını odanın içinde gezdirme ye başladı. Duvarlar resmî dairelerin tipik rengi olan bulanık bir griye boyanmıştı. Onları biraz aydınlatmayı başaran yalnızca üç şey vardı. Amerika Birleşik Devletleri

Başkanının poster boyunda çerçeveli bir fotoğrafı, J. Edgar Hoover’ın aynı derecede büyük bir fotoğrafı ve içinde buldukları bölgenin, bir buçuk metreye bir buçuk metre boyutlarında ayrıntılı ve renkli bir haritası. Dosya dolapları duvarın dibine, yan yana dizilmişti. Dolapların arasında, pencere ve havalandırma düzeni için boşluklar bırakılmıştı. Odanın içinde ayrıca üç tane düz arkalı iskemle, çalışma masası, Ackridge’in oturduğu koltuk ve ketenle ipek karışımı bayrağı taşıyan bir bayrak direği vardı.

“Vicdani muhalif, ha?” diye sordu Ackridge.

Alex şaşırarak ona baktı, “Ne dediniz?” dedi.

“Ackridge ona, mecburi askerlik yerine, seçilen hizmetlerde çalışma kartını göstererek, “Burada öyle bir kartın var.”

Ne diye saklamıştı Alex o kartı? Artık otuz yaşında olduğuna göre, kartı yasal olarak yanında taşıma mecburiyeti yoktu. Uzun bir süreden beri yirmi altı yaşını geçenleri askere çağırılmaz olmuşlardı. Aslında askerlik her

kesin unutmaya başladığı bir olaydı. Yine de Doyle ona bir cüzdandan diğerine taşıyıp durmuş, kart belki üç, dört cüzdan değiştirmişti. Neden? Bilinçaltında, kartı şiddete karşı olma felsefesinin kanıtı olarak mı görüyordu yoksa? Belki de kart bu duygularının belli prensiplere dayandığına, korkaklıktan kaynaklanmadığına inanmasını kolaylaştırıyordu. Ya da belki yaygın Amerikan alışkanlığına uymuş, resmi görünüşlü bir kartı atmaya çekinmişti. Amerikalılar ne kadar eski tarihli, ne kadar geçersiz olursa olsun, resmi görünüşlü hiçbir şeyi atamazlardı genelde.

“Askerlik ?”

“Askeri hastanede çalıştım.” Aslında Ackridge'e bunları anlatmak zorunda olmadığını, kendini onun gözünde nakit göstermek gibi bir mecburiyeti bulunmadığını biliyor, ama yine de gerekli açıklamaları yapıyordu.

“Ben Kore için fazla genç, Vietnam için de fazla yaşlıydım,” dedi polis komiseri. “Ama iki savaşın arasında yine de orduya hizmet ettim.” Sürücü ehliyetini ve cüzdanı geri uzattı.

Alex ehliyeti cüzdana, cüzdanı da cebine yerleştirdi, konuya kaldıkları yerden devam etmeye çalışarak, "Şu Chevrolet'deki adama gelince..." diyerek tekrar söze başladı.

"Hiç marihuana kullandığın oldu mu?" diye sordu Ackridge.

Sakin ol, diye düşündü Doyle. Çok dikkatli ol. Ve adama İyi davran.

"Çok uzun zaman önce," diye karşılık verdi. Artık konuyu kamyonetteki adama getirme çabasından vazgeçmişti. Nedenini bilmiyordu ama Ackridge'in kamyonetteki manyakla ilgilenmediği ortadaydı.

"Hâlâ kullanıyor musun?"

"Hayır."

Ackridge gülümsedi. Yüzünde yine aynı sahte ve itici gülümseme taklidi belirdi. "Haftanın yedi gününde kullanıyor olsan bile, yine de benim gibi bir polis eskisine söylemezdin, değil mi?"

Doyle alnında birikmekte olan ter damlacıklarını hissederek, "Size doğruyu söylüyorum," dedi.

"Başka şeyler de var mı?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

Ackridge masanın üzerine doğru eğildi, tiyatrovârlı bir fısıltıyla, "Amfetaminler, LSD, kokain..." diye saymaya başladı.

"Uyuşturucular hayata önem vermeyen insanlar içindir," dedi Doyle. Söylediklerine gerçekten inanıyordu ama bu sözlerin polise boş ve anlamsız geleceğini de biliyordu. "Oysa ben hayatı seviyorum. Uyuşturuculara ihtiyacım yok. Onlar olmadan da kendimi mutlu edebiliyorum."

Ackridge bir an onu dikkatle inceledi, sonra koltuğun arkasına yaslandı, kalın kollarını göğsünün üzerinde çaprazladı. "Bütün bu soruları neden sorduğumu bilmek istiyor musun?"

Alex karşılık vermedi. Bilmek isteyip istemediğinden emin değildi.

"Anlatayım sana," dedi Ackridge. "Senin bu hikâyelenle, yani kamyonetteki odamla ilgili iki teorim var. Birincisi... anlattıklarının hiçbiri gerçekte olmadı. Hepsini sen uydurdun ya da hayal ettin. Olabilir. Hayal etmiş olabilirsin. Eğer yeterince uyuşturucu alırsan, gerçekten kötü kâbuslar görürsün. LSD sık sık yapar bunu."

Şu anda yapabileceğin tek şey dinlemek. Sakın tartışma onunla. Bırak konuşsun. Sonra da şu lanet olası yerden dışarı at kendini. Şansın varsa çabuk kurtulursun. Yine de Alex kendini tutamadı ve, "Peki, ya arabamın yan tarafı?" diye sordu. "Boydan boya soyuldu boyası. Arabamın yan tarafının parçalanmasına ramak kaldı. Benim tarafımdaki kapı açılmıyor bile..."

"Bunları da hayal ettiğini söylemedim," dedi Ackridge. "Belki yol kenarındaki duvarlardan birine ya da kayalık bir yamaca filan sürtünmüş olabilirsin. Her şey olabilir."

"Colin'e sorun," dedi Doyle.

"Arabadaki çocuğa mı? Karının... erkek kardeşiydi değil mi?"

"Evet."

“Kaç yaşında?”

“On bir.”

Ackridge kısa saçlı kocaman kafasını iki yana salladı. Benim dokunamayacağım kadar fazla genç,” dedi. “Ayrıca herhalde senin ona öğrettiğin şekilde konuşacak, işe yarar cevaplar vermeyecektir.”

Alex kupkuru olmuş ve iyice gerilmiş boğazını temizlemeye çalıştı. “Arabayı arayın,” dedi. “Uyuşturucu falan bulamayacaksınız.”

“Eh,” dedi Ackridge. Mahsus ağır ağır konuşuyor, karşısındakinin sabrını zorlamayı eniyordu. “Sinirlenmeye aşlamadan önce öbür teorimi de dinle. Zaten ben de .ikinci teorimin daha iyi olduğunu düşünüyorum. Nedir, biliyor musun?”

“Hayır.”

“Belki de o büyük siyah arabanın içine kurulmuş, canının istediği gibi sürat yapıyor, otoyolun kralı olmayı deniyordun. Kendi kendine eğlenirken kırık dökük bir pikap kullanan buralı bir delikanlıyı solladın. Tabii onun parası yalnızca o kırık dökük pikabı almaya yetiyor olmalı.” Ackridge susup tekrar gülümsedi. Bu kez yüzündeki gülüm seme gerçektir. “Sana bakınca gösterişli giysilerini, uzun saçlarını ve hafif efemine hareketlerini gördü. Senin altında koskocaman ve lüks bir araba varken, neden kendi sinin o kırık dökük kamyonetle yetinmek zorunda olduğunu düşündü. Ve doğal olarak, düşündükçe sinirlendi. Sonunda o kadar öfkelenildi ki, sana yetiştirdi ve ikiniz otoyolda küçük bir düello yaptınız. Onun zaten enkaz haline gelmiş kamyonetine bir şey olmazdı. İkinizin arasında, kaybedecek güzel şeyleri olan sendin.”

“O zaman neden Chevrolet marka bir kamyonet olduğunu söyledim size? Dediğiniz gibi olsa, neden böylesine bir kovalamacayla ilgili bu kadar karmaşık bir hikâyeye uydurayım ki?” Doyle öfkesini kontrol etmekte güçlük çekiyor, ama ne kadar sinirlendiğini belli etmemesi gerektiğini iyi biliyordu.

Öfkesini belli edecek olursa, kendini cezaevinde ya da daha kötü bir yerde bulması işten bile değildi.

“Bu sorunun cevabı çok kolay.”

“Ne olduğunu duymak isterim.” Ackridge ayağa kalkıp koltuğunu geriye doğru itti, bayrak direğinin yanına yürüyüp orada durdu. Ellerini arkasında birleştirmişti. “Buralı bir delikanlının peşine düşmeyeceğimi, senin gibi birinin karşısında onun tarafını tutacağımı tahmin ettin. Bu yüzden, beni işin içine sokabilmek için öbür ayrıntıları uydurdun. Olaylar bir kez kayda geçtikten, gerçek bir soruşturma başladıktan sonra, dosyanın o kadar kolay kapanmayacağını biliyordun. Ben gerçeği öğrensem bile, bir kere soruşturma başlamış olacağı için o kadar kolay kurtaramazdım kendimi bu işten.”

Bu çok uzak bir olasılık,” dedi Doyle. “Ve siz de öyle olduğunu biliyorsunuz.”

“Bana mantıklı görünüyor.”

Alex ayağa kalktı. Terden sıırıslam olmuş ellerini iki yanında yumruk gibi sıkmıştı. Bir zamanlar bu tür hakaretleri kolaylıkla dinleyebildiğini, söylenenlere hiç canını sıkmadan yürüyüp gidebildiğini, kendini bu tür olayların dışında tuttuğunu hatırlıyordu. Ama son birkaç gün boyunca oldukça değişmiş, olayları farklı bir gözle değerlendirmeye başlamıştı. Artık hakarete ve

aşağılanmaya tahammül edemiyor, sesini çıkarmadan yürüyüp gidemiyordu.

“Öyleyse bize yardım etmeyeceksiniz, değil mi?” diye sordu.

Ackridge ona baktığında, gözlerinde gerçek nefret parıltıları yanmaktaydı. Konuştuğu zaman sesinde de gerçek bir kötülüğün tehdidi, birikmiş hıncın gücü duyuldu. “Ben bir gün domuz diyebileceğin... ertesi gün de yardım istemek için koşup geleceğin biri değilim,” dedi.

“Ama ben hayatım boyunca bir tek polise bile domuz demedim,” diye atıldı Alex.

Komiser onu dinlemiyordu bile. Bakışları Doyle'u delip geçiyor, çok uzaklara dalmış görünüyordu. “Belki on beş yıl ya da daha fazla zamandan beri bu ülke hasta bir adam gibiydi,” dedi. “Hastalıktan kendini bilmiyor, sayıklıyor, sendeliyor, sağa sola çarpıyor, nerede olduğunu, nereye gittiğini bilmiyordu. Hastalığı atlatıp kurtulacağından bile emin değildi. Ama artık eskisi kadar hasta değil. Onu hasta eden parazitleri birer birer silkeliyor üzerinden. Çok yakında bir tane parazit bile kalmamış olacak.”

“Anlıyorum,” dedi Alex. Hem öfkeden, hem de korkudan tir tir titriyor, kendini kontrol edemiyordu.

“Tekrar ayağa kalkacak, bütün mikroplan öldürecek ve yeniden eski günlerdeki kadar sağlıklı olacak.” Ackridge'in yüzünde geniş bir sırıtma ifadesi vardı. Elleri hâlâ arkasındaydı. Topuklarının üzerinde öne arkaya sallanıp duruyordu.

“Söylediklerinizi çok iyi anladım,” dedi Alex. “Artık gidebilir miyim?”

Ackridge kısa, kesik, havlamalara benzeyen sesler çıkararak güldü. “Gitmek mi? O söylediğin şeyi bir an önce yaparsan gerçekten çok sevineceğim.”

Colin arabadan inip Alex'in binmesi için yol verdi, sonra kendi de bindi, kapıyı çekip kapattı ve kilitledi. “Ee, ne oldu?” diye sordu.

Alex direksiyonu iki eliyle kavramış, bütün kuvvetiyle sıkıyordu. Gözlerini beyazlaşmış eklemlerine dikmişti. “Komiser Ackridge benim uyuşturucu aldığımı ve bütün hikâyeyi uydurduğumu düşünüyor,” dedi.

“İşte bu harika!”

“Ya da belki buralı birkaç genç kırık dökük pikaplarıyla bizi biraz tedirgin etmiş olabilirlermiş. Bizim tarafımızı tutup da çocukların eğlencesini bozmak istemediği kesin.”

Colin emniyet kemerini takıp kilitledi. “Gerçekten o kadar kötü müydü?” diye sordu.

“Yanımda sen olmasaydın beni hapse atardı sanırım,” dedi Doyle. “On bir yaşında bir çocuğu ne yapacağını bilmediği için benî de serbest bırakmak zorunda kaldı.”

“Şimdi ne yapacağız?” Colin Operada Hayalet desenli tişörtünü çekiştirdi, düzeltmeye çalıştı.

Alex, “Önce benzin deposunu dolduracağız,” diye karşılık verdi. “Biraz hazır yiyecek satın alıp dosdoğru Reno'ya gideceğiz.”

“Salt Lake City ne olacak?”

“Orayı atlayacağız,” dedi Doyle. “San Francisco'ya mümkün olduğu kadar çabuk varmak istiyorum. Bu arada, önceden planladığımız yollardan da olabildiğince uzak durmak zorundayız. O manyağın

bizim planımızı biliyor olması olasılığını göz ardı edemeyiz.”

“Reno hemen şuracıkta değil ki,” dedi Colin. Haritayı incelerken ne kadar uzak göründüğünü hatırlıyordu. “Oraya varmamız ne kadar sürer?”

Doyle tozlu caddeye, sarımtırak kahverengi binalara ve alkali kılıflara bürünmüş otomobillere baktı. Bunların hepsi de, iyi ya da kötü herhangi bir niyetleri olmayan cansız şeylerdi. Alex yine de onlardan korkuyor ve hepsinden nefret ediyordu. “Yarın sabah şafaktan biraz sonra Reno'ya varmayı başarabilirim sanıyorum.”

“Uyumadan mı gideceksin?”

“Bu gece nasıl olsa uyuyamayacağım.”

“Araba kullanmak seni yoracak. Şu anda kendini iyi hissediyor olabilirsin ama çok geçmeden direksiyonda uyuklamaya başlarsın.”

“Hayır,” dedi Alex. “Eğer uyukladığımı hissedersen, arabayı yolun kenarına çekip on beş yirmi dakika kestiririm.”

“Ya o manyak ne olacak?” Gocuk başparmağıyla arkalarındaki yolu gösteriyordu.

“Patlayan lastik bir süre oyalar onu. Tek başına kamyoneti kaldırıp lastiği değiştirmesi kolay değil. Tekrar yola koyulduktan sonra da bütün gece direksiyon sallayacağını sanmıyorum. Bizim bir yerlerde bir motel bulup durduğumuzu düşünecek. Eğer bu geceyi Salt Lake City'de geçirmeyi planladığımızı biliyorsa... ki bunu nasıl bilebildiğini hâlâ anlamış değilim... orada bizi arayacaktır. Şansımız yardım ederse bu kez ondan tümüyle kurtulabileceğiz galiba.” Arabayı çalıştırdı. “Tabii Tbird doğru dürüst çalışır ve bir sorun çıkarmazsa.”

“Yol planı çıkarmamı ister misin?” diye sordu Colin.

Alex başını salladı. “Arka yolları seç. Ama seçtiklerin aynı zamanda sürat yapabileceğimiz yollar olsun.”

Colin haritayı bir kez daha açarak, “Eğlenceli bir iş olacak bu,” dedi. “Gerçek bir serüven.”

Doyle duyduklarına inanamayarak Colin'e baktı. Sonra çocuğun gözlerinde, kendi gözlerindeki çok benzeyen o hortlak görmüş bakışları fark etti. Colin de aynı derecede korkuyor, derin kaygılar hissediyordu. Söylediği sözler cesaret gösterisinden başka bir şey değildi. Colin bu inanılmaz baskının altında bükülmeden ayakta durabilmek için elinden geleni yapmaktaydı. On bir yaşında bir çocuk için fazlasıyla başarılı sayılırdı.

“Sen gerçekten müthiş bir şeysin,” dedi Doyle.

Colin kızarak, “Sen de öyle,” diye karşılık verdi.

“İkimiz oldukça iyi bir çift oluşturuyoruz.”

“Bence de öyle.”

“Bilinmeyene doğru gözlerini kırpmadan atılan iki gözü pek dost. Wilbur ve Orville,” dedi Alex.

Çocuk sırtarak, “Luwis ve Clark,” dedi.

“Columbus ve... Hudson.”

“Abbott ve Costelio.”

Belki o anda içinde buldukları durum yüzünden, belki de başka nedenlerden ötürü, Doyle'a yıllardır duyduğu en komik sözler geldi bunlar. Kendini tutamayıp kahkahalarla gülmeye başladı. Öyle çok güldü ki, sonunda gözlerine yaşlar doldu. Gülmesi bittiğinde, “Laurel ve Hardy,” diyerek arabayı vitese taktı ve polis karakolundan uzaklaştı.

Kamyonet bir keçi kadar inatçı olmuştu. Ona istediğini yaptırmak artık Leland'a çok güç geliyordu. Yarım saat süren zorlu bir mücadelenin sonunda lastikleri kilitlemeyi başardı, krikoyu kullandı, aracı, patlayan lastiği değiştirmeye yetecek kadar kaldırdı. Kumlu çöllerden esen rüzgâr, metal koltuk değneğine dayanarak duran Chevrolet'yi hafif hafif sallıyordu. Eğer yük bölümündeki, mobilyalar birdenbire harekete geçip kayacak olursa...

Çalışmaya başladıktan yaklaşık bir saat kadar sonra Leland yedek lastiğin son vidasını da sıkıştırdı ve kamyoneti krikonun üzerinden indirdi. Parçalanmış lastiği bagaja kaldırırken ilk benzin istasyonunda durup onu tamir ettirmesi gerektiğini biliyordu. Ancak...

Doyle ve çocuk aradaki mesafeyi epey açmış olmalıydı bu arada. Gerçi nasıl olsa bu gece Salt Lake City'de bulacaktı onları. İstediklerini yapma şansını kaybetmemek için, açık arazide, otoyolun üzerinde onların işini bitirmeliydi. San Francisco'ya yaklaştıkça özgüvenini kaybettiğini hissediyor, onlardan sonsuza kadar kurtulmak için yapması gerekeni yapamamaktan korkuyordu.

Doyle'la çocuğu ayak altından uzaklaştırmayı başaramazsa, Courtney ne düşünürdü sonra? Courtney tümüyle ona dayanıyor, kendini ona bağlı sayıyordu. Eğer o ikisinin icabına bakmazsa, Courtney'le istedikleri gibi birlikte oimaları mümkün değildi. Asla bir araya gelemezlerdi o zaman.

Bu yüzden patlak lastik beklese de olurdu.

Kamyonetin arka kapısını kapayıp kilitledi, ön tarafa dolanıp sürücü koltuğuna yerleşti. Beş dakika sonra bomboş, terkedilmiş otoyolda, saatte doksan beş mil hızla ilerlemekteydi.

Ohio eyalet polislerinden Dedektif Ernie Haval yemeğini yol kenarında, basit yemekler sunan lokantalardan birinde yedi. Bölgedeki polislerin çoğu tarafından tutulan bir yerdi burası. Genelde atmosfer oldukça kötü olmakla birlikte yemekler fena değildi. Üstelik polislere yüzde yirmi indirim yapıyordu.

Kulüp sandviçiyle patates kızartmalarının yansını yediği sırada, hastalıklı görünümlü, ukala laboratuvar teknisyeni masanın karşısındaki boş sandalyeye çöküp suratına baktı. “Oturmamın sakıncası yok, değil mi?” diye sordu.

Hoval bir şey demedi. Aslında adamın oturmasını sakıncalı buluyor ve hiç istemiyordu ama yine de omuzlarını kaldırdı.

“Senin gibi birinin, indirimli fiyat uygulayan restoranların ucuz numaralarından etkileneceğini ve tuzağa düşeceğini sanmazdım,” dedi teknisyen. Bir yandan da garson kızın getirdiği menüyü açmaktaydı.

“Başlangıçta böyle değildim,” dedi Hoval. Aslında bu adamla konuşmak istiyor olması onu şaşırtmıştı. “Ama benden başka herkes etkileniyordu bu tür ucuz numaralardan... Ayrıca bu tür restoranlardan başka hiç kimsenin birbirine çıkar sağlamayı teklif ettiği yer de yok... tabii bu

sözlerim yalnızca iyi polisler için geçerli.”

Teknisyen, Hoval'ın son sözlerine aldırış etmeksizin,. “Vay canına, demek sen de tıpkı bizler gibi biriymişsin,” dedi.

“Zavallı bir polis işte.”

Karşısında oturan genç adam gülümseyince zayıf yüzü bir anda buruş buruş oldu. Sonra teknisyen daha da ileri giderek hafifçe güldü. “Kulüp sandviç nasıl?” diye sordu.

Hoval ağzına doldurduğu lokmaları çiğnemeye devam ederken, “Fena değil,” dedi.

Teknisyen de bir kulüp sandviç ısmarladı, patates kızartması istemedi, onun yerine bir kahve söyledi. Kız siparişleri alıp gittikten sonra, “Pulham soruşturması nasıl gidiyor?” diye sordu.

Hoval, “Artık bütün zamanımı veremiyorum o işe,” dedi.

“Öyle mi?”

“Yapabileceğim fazla bir şey yok,” diye açıkladı Hoval. “Eğer katil bir kamyonetin içinde gerçekten California'ya gidiyorsa, benim bölgemden çoktan çıkmış demektir. FBI, nakliye şirketinin merkez kayıtlarından öğrendiği isimleri birer birer kontrol ediyor. Listeyi birkaç düzineye indirmişler diye duydum. Yine de adamı yakalamaları birkaç hafta daha sürer sanıyorum.”

Teknisyen kaşlarını çattı, tuzluğu alıp kemikli parmaklarının arasında evirip çevirmeye başladı. “Birkaç hafta, çok geç olabilir. Meyveli pasta bozulmaya başladı mı çok çabuk bozulur. Akıl sağlığı yerinde olmayan biri de bir kez harekete geçti mi, çok hızlı ilerleyecektir.”

Hoval sandviçini tabağın içine bırakarak, “Sen hâlâ o fikirde misin?” diye sordu.

“Karşımızdaki herifin bir psikopat olduğunu sanıyorum. Eğer gerçekten öyleyse, önümüzdeki bir iki hafta içinde birkaç cinayet daha işleyerek listesini kalabalıklaştıracaktır. Belki kendini bile öldürebilir.”

“Bu adam manyak değil,” diye ısrar etti Haval. “Geçmişte benzerlerini gördüğümüz politik olaylardan biri bu. Başkalarını öldürmeye kalkışmayacak. Bir polisi daha tuzığa düşürebilmek için eline fırsat geçmesini bekleyecek.”

“Bu konuda yanılıyorsun,” dedi teknisyen.

Hoval başını iki yana salladı, sonra limonatasından büyük bir yudum aldı. “Sîz, yufka yürekleri kanayan liberaller beni şaşırtıyorsunuz. İlle basit çözümler bulmaya çalışırsınız hep.”

Garson kız solgun yüzlü adamın kahvesini getirdi. O

gittikten sonra teknisyen, “Gömleğimde, özellikle de kalbimin bulunduğu yerde ben hiç kan lekesi görmedim,” dedi. “Ayrıca politik liberal de değilim. Ve senin katandaki fikrin benimkinden çok daha basit olduğuna inanıyorum.”

“Ülke koskoca bir cehenneme dönmüşken, sen de kalkıp bütün suçu psikopatlarla delilere yükliyorsun.”

Teknisyen avucunda tuttuğu tuzluğu sonunda masanın üzerine bırakarak. “Eh.” dedi. “Aslında senin haklı çıkmamı dilerdim. Çünkü eğer bu herif gerçekten deliyse ve bir iki hafta boyunca sokaklarda başıboş gezerse...”

CUMA

On Sekiz

Perşembeyi cumaya bağlayan gece saat ikide, Denver'dan ayrıldıklarından bu yana tam on altı saat geçmişti. Alex kendini bir hastanenin iç hastalıklarına ayrılmış bölümündeymiş gibi hissetmekteydi. İyice ağırlaşmış bacaklarına ikide bir kramplar giriyordu. Poposu yanıyor, acıyor, sanki birisi durmadan etine iğneler batırıyordu. Sırtı omurgasının dibinden kafatasının tepesine kadar ağrıyordu. Bunlar sadece uzun bir şikâyet listesinin baştaki birkaç maddesiydi. Ayrıca terleyip durduğu için bütün giysileri nemlenmiş, buruşmuştu. Dün gece duş yapamadığı için kendini hiç temiz hissetmiyordu. Kan çanağına dönmüş gözleri sulanıyor, yanıyor. Bir günlük sakalının sivri, siyah uçları fena halde kaşınmaktaydı. Kupkuru ağzının içinde bozulmuş süt tadı vardı. Uzun saatler ve uzun kilometreler boyunca lanet olası direksiyonu tutmaktan kolları inanılmaz derecede ağrımaya başlamıştı.

Colin'e, "Uyanık mısınız?" diye sordu. Karanlıkta, radyoda çalan yumuşak folk müziğinin eştiğinde, çocuğun uyumuş olması çok doğaldı.

"Buradayım," diyerek cevap verdi Colin.

"Biraz kestirmeye çalışmalısın."

"Arabının bozulacağından korkuyorum," dedi Colin. "Kaygılanmaktan uyuyamıyorum."

"Arabının durumu iyi," dedi Doyle. "Kaportasında hâfif bir çökme oldu, hepsi o kadar. Seksen.beş mili geçtiğimiz anda titremeye başlamasının tek nedeni, çöken metal kısmın direksiyonla temas etmesi sanırım."

Colin, "Ben yine de kaygılanıyorum," dedi.

"Bulduğumuz ilk doğru dürüst yerde durup kendimize çekidüzen veririz," dedi Doyle. "Biraz dinlenmeye ikimizde ihtiyacı var. Ayrıca benzinimiz de azaldı."

Perşembe günü öğleden sonranın geç saatlerinde Utan boyunca güneybatı yönünde ilerlemiş, hep arka yolları seçmişlerdi. Sonra iki şeritli bir yan yol olan 2 numaralı oto yola çıkıp, yeniden kuzeybatıya doğru yola koyulmuşlardı.

Günbatımı olduğunda, güneş çölün üzerinde çabucak batmış, alev alev yanıyormuş gibi görünen turuncumsu kırmızı gökyüzünde hızla solarak donuk mora, sonra da koyu

ve kadife gibi bir siyaha dönüşmüştü. Hiç durmadan yollarına devam etmiş, Nevada'ya girdiklerinde 50 numaralı otoyola geçmişlerdi. Gümüş Eyaletin bir başından bir basına hep bu yolu izlemeyi planlamışlardı.

Saat on olduğunda hem benzin almak, hem de paralı bir telefon kulübesinden Courtney'i aramak için durdular.

Alex onu boş yere kaygılandırmaya herhangi bir neden görmediği için, Courtney'e motelden telefon ettiklerini söyledi. Gerçi çok berbat bir dizi olay yaşamışlardı ama hepsi geride kalmıştı artık. Peşlerindeki manyağa izlerini kaybettirmeyi başarmışlardı. Onunla bir daha karşılaşmayacaklarını umuyorlardı. Bu durumda Courtney'i gereksiz yere telaşlandırmak doğru değildi. Sonunda sağsalım San Francisco'ya vardıklarında, her şeyi baştan sona anlatabilirlerdi nasıl olsa.

Perşembe gecesi saat on buçuktan ikiye kadar, tarihi ve ünlü Batı'nın bir zamanlar kalbi olan topraklarda yol aldılar. Kumlarla kaplı bomboş, karanlık alanlar yolun sağında ve solunda uzanmaktaydı. Sert yamaçlı kıraç dağlar birdenbire yükseliveriyor, sonra hemen hemen dimdik bir çizgi halinde yere doğru iniyordu, Binlerce yıldan beri burada oldukları halde, yine de yerlerine hiç uymayan bir halleri vardı. Yolun iki yanı boyunca kaktüsler büyümüştü. Arada bir, farlardan yayılan sarı ışıkta asfaltın üzerinde Koşuşan tavşanlar görünüyordu. Yolculuğu başka şartlar altında yapsalar, son iki bin mil boyunca peşlerindeki manyaktan kurtulmak için uğraşmamış olsalardı. Nevada çok daha zevkli ve eğlenceli olabilirdi. Kendilerini romantik eski Batı'nın güçlü nostaljik akımına bırakır, hatta belki Colin'in oyunlarından birkaçını oynarlardı. Ama şimdi her şey ve her yer sıkıcı görünüyordu onlara. San Francisco'ya varmak için geçmeleri gereken yerlerden bir diğeri Nevada onlar için.

Saat iki buçukta, benzin istasyonu ile bütün gece açık lokanta karışımı bir yerde durdular. Thunderbird'ün yağı değiştirilip deposu ağzına kadar benzin doldurulurken Colin banyoya gitti, kendini toparlamaya, bu maratonun son kısmı için hazırlanmaya çalıştı. Lokantada hamburger ve patates kızartması ısmarladılar. Siparişleri cızırdatarak kızarıırken Alex traş olmak ve yüzünü yıkamak için erkekler tuvaletine gitti.

Bu arada iki tane de kafein tableti yuttu.

Kafein tabletlerini gecenin daha erken saatlerinde, Utah'dan ayrılmadan hemen önce durdukları bir benzin istasyonunda satın almıştı. Colin c sırada arabanın içinde olduğundan tabletleri satın aldığını görmemişti. Alex çocuğun bu konuda bir şey bilmesini istemiyordu. Bütün konuşmalarına ve verdiği tüm güvencelere rağmen uykusunun geldiğini anlaması iyi olmazdı. Çocuk zaten yeterince gerdin durumdaydı.

Kirli musluğun üzerindeki çatlamış aynaya baktı, görüntüsüne dayanamayıp yüzünü buruşturarak, "Berbat görünüyorsun," dedi.

Aynadaki hayali cevap vermedi..

Reno'ya giden çıkış rampasını geçip 50 numaralı otoyolda ilerlemeye devam ettiler. Sonunda Carson City'nin doğusunda bir motelin önünde durdular. Motel binasının her yanı dökülmüş, duvarları bile çürümeye başlamıştı. Ama ikisinin de daha iyi bir yer aramak için yola devam edecek halleri kalmamıştı. Ön paneldeki saat sekiz buçuğu gösteriyordu. Denver'dan ayrıldıklarından beri araçtan yirmi iki saatten fazla zaman geçmişti.

Odaya girdikleri anda Colin dosdoğru yatağa yürüyerek kendini şiltenin üzerine attı. "Beni altı ay sonra uyandır," diye seslendi uykuya dalmadan önce.

Alex banyoya girip kapıyı kapattı. Elektrikli traş makinesini kullanarak, altı saat önce yol kenarındaki lokantada yarım yamalak yaptığı traşını düzeltti, dişlerini fırçaladı, sıcak bir duş aldı. Banyodan çıkıp odaya geri döndüğünde Colin çoktan uykuya dalmıştı bile. Çocuk elbiselerini çıkarmakla uğraşmamıştı bile. Doyle temiz bir şeyler giydikten sonra onu uyandırdı.

"Ne oluyor?" diye sordu Colin. Doyle omzuna dokunduğu anda öyle hızlı fırlamıştı ki, neredeyse yataktan yere düşecekti.

"Hemen uyuyamazsın."

"Nedenmiş o?" Colin bir yandan da yüzünü ovuşturuyordu.

"Ben dışarı çıkıyorum. Seni burada yalnız başına bırakmayacağıma göre, herhalde benimle birlikte gelmek zorundasın."

“Dışarı mı? Nereye?”

Alex bir an durakladıktan sonra, “Şey... bir tabanca almaya,” dedi.

Colin bir anda ayıldı, uykunun sersemliğini üzerinden attı. Ayağa kalkıp Operada Hayalet desenli tişörtünü çekiştirerek düzeltti. “Gerçekten bir tabancaya ihtiyacımız olduğunu mu düşünüyorsun? Sence kamyonetteki o çılgın adam...”

“Tekrar karşımıza çıkacağını sanmıyorum.”

“Öyleyse...”

“Karşımıza çıkacağını sanmıyorum dedim. Ama artık bilemiyorum ve hiçbir şeyden kesinlikle emin olamıyorum... Dün, Nevada'yı geçerken bütün gece bunu düşündüm. Hiçbir şeyden emin değilim artık.” Yüzünü ovuşturdu, yorguncuğunu silip atmaya çalıştı. “Bir de, ondan kurtulduğumuzdan kesinlikle emin olsam bile, yol boyunca karşılaştığımız bazı diğer insanları düşündüm. Harrisburg yakınlarındaki o benzinci. Sakin Zaman Motelindeki kadın. Komiser Ackridge'i de düşündüm... bilmiyorum. O insanların tehlikeli olduğunu düşünüyor değilim: Yalnızca... olan bir şeyleri temsil ediyor onlar... bir şeyler olduğu, bir şeylerin değiştiği kesin... Sonuçta bir tabancamız olması gerektiğine karar verdim. Tabancayı, yolculuğun son birkaç saati boyunca kendimizi korumaktan çok, San Francisco' daki evimizde bulundurmak için alacağım.”

“Öyleyse neden San Francisco'ya vardığımız zaman almıyoruz?”

“Eğer şimdi alırsak daha rahat uyuyacağıma inanıyorum,” dedi Alex.

“Ama ben senin şiddete karşı, barışçı bir insan olduğunu sanıyordum.”

“Öyleyim zaten.”

Colin başını iki yana sallayarak, “Tabanca taşıyan bir barışsever, ha?” dedi.

Doyle, “Her gün giderek daha garip şeyler görüyor in, san,” diye karşılık verdi.

Saat on biri birkaç dakika geçe, dışarı çıkmalarından bir buçuk saat kadar sonra, Doyle'la Colin motel odasına” geri döndüler. Alex dayanılmaz çöl sıcağının içeri girmesini önlemeye çalışarak kapıyı kapattı. Anahtarı kilidin içinde iki kez döndürdü, emniyet zincirini yerine taktı. Kulpu çevirmeyi denediğinde yerinden bile kıpırdamadı.

Colin küçük ama oldukça ağır karton kutuyu yatağına götürdü, oturup kutuyu kucağına yerleştirdi. Kapağı kaldırarak, kutunun içinde duran .32'lik tabancaya ve mermi torbasına baktı. Doyle tabancayı almaya gittiğinde kendisi arabada kalıp beklemiş, geri dönüş yolunda da kutuyu açmasına izin verilmemişti. İlk kez doğru dürüst görüyordu silahı. Yüzünü buruşturarak, “Dükkândaki adam bunun bir hanım tabancası olduğunu söyledi, ha?” dedi.

Yatağının kenarında oturan Doyle bir yandan çizmelerini çıkarırken, “Evet, öyle,” dedi. Bir ya da iki dakikadan daha fazla uyanık kalamayacağını biliyordu.

“Neden öyle dedi?”

“.45'lik tabancalarla karşılaştırıldığında, kullanması daha kolay, geri tepmesi daha hafif olduğu için herhalde.. Ayrıca çok daha az ses çıkarıyor. Genellikle kadınların aldığı türde bir silah.”

“Tabancayı satın alırken herhangi bir sorun çıktı mı? Eyalet dışından olman konusunda soru falan sordular mı?”

Doyle yatağının üzerine uzanıp gerinirken, “Hayır,” dedi. “Aslına bakarsan aşırı kolay aldım silahı.”

On Dokuz

Cuma günü öğleden sonra, George Leland Nevada' 31ın çorak topraklarından Reno'ya doğru ilerlemekteydi. Güneş gözlüğü bembeyaz kumlardan yayılan ışıklı alevleri yarı yarıya önlediği halde, gözleri yine de fena halde yanıyor, duyduğu acı yüzünden zaman zaman yanaklarına yaşlar süzülüyordu. Artık hızlı yol alamıyordu. Kafasını ve dikkatini yola vermekte güçlük çekmekteydi.

Leland, Alex Doyle'u bahçe baltasıyla öldürmeye çalıştığı perşembe sabahının ilk saatlerinde çektiği o korkunç baş ağrısından sonra düşüncelerinin kontrolünü hemen hemen kaybettiğini fark etmişti. Düşüncelerine bir türlü hükmedemiyor, hiçbir şeye beş dakikadan fazla konsantre olamıyordu. Dikkati son derece dağınıktı. Zihni, sessiz filmlerin sahneleri gibi, bir konudan bir konuya atlayıp dur.maktaydı.

İkide birde, uyanık olduğu halde hayallere dalıyor, kendine geldiğinde direksiyon başında olduğunu görerek şaşırıyordu. Kafası bambaşka yerlerdeyken kilometrelerce yol almıştı... Belli ki dikkatinin bir bölümü yine de önündeki yolda ve çevresinde akıp giden trafikteydi... ama kafasının çok küçük bir bölümüydü bu. Dümdüz ve açık arazinin ortasındaki ıssız yol yerine, kalabalık ve işlek bir sürat yolunda gidiyor olsaydı kendini öldürmesi an meseleyiydi. Kendinden geçtiği bir sırada kamyonetin kontrolünü rahatlıkla kaybedebilir, bir başka araca çarpabilirdi.

Courtney hep orada, onun yanındaydı. Leland'ı hem rüyalarında, hem de gerçeğe döndüğünde, hiç yalnız bırakmıyordu. Kumlu çöllerin dünyasına ve altında gıcırdayıp duran Chevrolet'ye geri döndüğünde Leland yan tarafındaki koltuğa göz attı ve Courtney'in orada oturmakta olduğunu gördü. Altın kız uzun bacaklarını altına kıvrımış oturmaktaydı.

Leland pişmanlık dolu bir sestey, "Dün onları neredeyse yakalıyordum," dedi. "Ama şu Tanrının belasası eski lastikler yüzünden..."

"Önemli değil, George," dedi Courtney. Sesi hem yakın, hem de uzaktı.

"Hayır, Courtney. Dün bu işi bitirmem gerekiyordu. Sonra,, dün gece Salt Lake'deki motele baktım, ama arkamda değildi!" Bu duruma şaşırılmış görünüyordu. "Oysa defterine, Salt Lake City'de, Yaylalar Moteline kalacaklarını yazmıştı. Nereye kayboldular anlayamadım."

Belli ki Courtney de bu konuda bir şey bilmiyordu, çünkü karşılık vermedi.

Leland sağ eliyle direksiyonu tutarken sol elini pantolonuna sildi, sonra aynı hareketi diğer eliyle tekrarladı. "Yaylalar Motelinin yakınındaki bütün motellere baktım. Hiçbirinde bulamadım onları. Bir anda ortadan kayboldular. Nasıl becerdilerse, benden kaçmanın bir yolunu buldular."

"Nasıl olsa yine bulursun onları," dedi Courtney. Leland onun anlayışlı davranacağını umuyor, kendisini cesaretlendirmesini bekliyordu. Tatlı,ve sadık Courtney. İnsan her zaman güvenebilirdi Courtney'e.

Leland gözlerini kısarak karşısında yükselen kumlu tepelere, uzaklardaki mavi ve gül rengi gölgeli dağlara baktı. "Evet, herhalde bulurum," dedi. "Ama nasıl? Ve nerede?" Courtney'in bu soruya cevap verebilmesini umuyordu.

Courtney gerçekten cevap verdi. "San Francisco'da tabii ki," dedi.

"San Francisco mu?"

“Elinde oradaki adresim var ya,” diye açıkladı Courtney. “Zaten onlar da oraya gidiyorlar, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Leland. “Elbette öyle.”

“İşte, gördün mü? Çok kolay olacak.”

“Ama... Belki onları bu gece Reno'da da yakalayabilirim.”

Tattı, yumuşak sesli, melek görünüşlü kız, “Kalacakları motelleri yine değiştireceklerdir,” dedi. “Onları bulamazsın.”

Leland başını salladı. Courtney haklıydı.

Daha sonra bir süre boyunca Leland altın kızın yanından uzaklaşıp geçmişe döndü. Artık Nevada'da değil, Philadelphia'daydı. Üç ay önce. Eğlendirici bir film seyretmek için kente inmişti... Filmdeki kız Courtney'e o kadar çok benziyordu ki, Leland o gece hiç uyuyamamış, bütün gece gözünü kırpmamıştı. Ertesi gece de aynı filme gitti, girişteki posterlere bakarken, onu o kadar çok etkileyen artistin Carol Lynley olduğunu öğrendi. Ama çok geçmeden unuttu bunu. Peşpeşe geceler boyunca filmi tekrar tekrar seyretti, sonunda filmdeki artist gerçek Courtney oldu. Kusursuz bir kadındı. Uzun, açık sarı saçları, ince ve çocuksu yüz hatları, George'u olduğu yere mihlayan bakışlarıyla bambaşkaydı... Filmi altıncı, yedinci, sekizinci ve dokuzuncu izleyişinde, içinde yavaş yavaş bir seks isteğinin uyanmaya başladığını hissetti. Bu oldukça tuhaf bir durumdu, çünkü film tam bir aile filmiydi. Sonunda Leland bir gece barlarda avlanmaya çıktı ve bir kız buldu. Onunla istediğini yaptı... ama kız kesinlikle Courtney'e benzemiyordu. İhtiyacını giderdikten sonra kızın üzerinde yatarken onun yüzüne baktı ve Courtney olmadığını anladı. O anda korkunç bir öfkeye kapıldı. Kendini aldatılmış, kandırılmış gibi hissediyordu. Kız ona korkunç bir hile yapmıştı. Bunun üzerine ona vurmaya başladı. Sert ve güçlü yumruklarını tekrar tekrar yüzüne indirdi, sonunda...

Gözlerini kırıştırarak mavi gökyüzüne, bembeyaz kumlara, önünde uzanıp giden siyah asfalta baktı. Yanında oturmakta olan kıza dönerek, “Herhalde Reno'yu boş versem iyi olacak,” dedi. “Nasil olsa aynı motelde kalmayacaklar. En iyisi dosdoğru basıp Frisco'ya gitmek.”

Altın kız gülümsedi.

“Dosdoğru Frisco'ya gideceğim,” diye tekrarladı Leland. “Beni orada görmek hiç beklemedikleri bir şey. Hazırlıklı da olmayacaklar. Orada çok kolay bakarım onların icabına. Bir kere onlardan kurtulduktan sonra, yine birlikte olabiliriz. Öyle değil mi?”

Courtney tam Leland'ın duymak istediği şekilde, “Evet,” diye karşılık verdi.

“Yine mutlu olacağız, değil mi?”

“Evet.”

“Yine sana dokunmama izin vereceksin.”

“Evet, George.”

“Seninle yatmama izin vereceksin.”

“Evet.”

“Benimle yaşayacak mısın?”

“Evet.”

“O zaman başka insanlar da bana kötü davranmaktan vazgeçecekler.”

“Evet”

“Canını yakacağımdan korkmana hiç gerek yok, Courtney,” dedi Leland. “Beni ilk terk ettiğinde sana zarar vermek, canını yakmak istemişim, Hatta seni öldürmek istedim. Ama artık geçti hepsi. Yeniden birlikte olacağız ve ne olursa olsun sana asla zarar vermeyeceğim.”

Yirmi

Courtney telefonu ilk çalışında kaldırıp kulağına dayadı. Her zamankinden daha neşeli, deha coşkuluymdu. “Ben de aramanı bekliyordum,” dedi. “Müthiş güzel haberlerim var.”

Alex'in iyi bir şeyler duymaya fazlasıyla ihtiyacı vardı. Özellikle de haberlerin o tatlı, sıcak, genizden gelen ses tarafından verilmesi önemliydi. “Ne oldu?” diye sordu.

“İş aldım, Alex.”

“Dergideki işi mi?”

“Evet!” Courtney'in telefonda güldüğünü duydu. Doyle onun altın saçlarını geriye atmış, narin boynunu öne uzatmış durumda duruşunu görür gibi oldu. “Ne kadar harika, değil mi?”

Courtney'in mutluluğu son birkaç gündür yaşadıklar tersliklerin hepsini unutturmaya yetiyordu. “İstedüğünün bu olduğundan kesinlikle emin misin?”

“Deli misin, bu iş istediğimden bile iyi!”

“Demek ki... sen ve Colin yeni yaşamımıza bir anda kırk yıllık San Francisco'lular gibi uyum sağlayacaksınız. Benim size yetişmek için bir ay boyunca çalışıp didinmem gerekecek.”

“Bana ne kadar para vereceklerini biliyor musun?”

“Haftada on dolar mı?” diye sordu Doyle.

“Ciddi ol, lütfen.”

“On beş mi?”

“Yılda seksen beş bin. Başlangıç olarak.”

Doyle bir ıslık öttürdü. “Gerçekten profesyonel ilk işin için hiç fena sayılmaz doğrusu. Hey, benim de sana verilecek iyi haberlerim var.”

“Öyle mi?”

Doyle yanında duran, telefon kulübesindeki boşluğun içine sıkışmış durumdaki Colin'e baktı. Yalanını söylerken yalancılık yaptığını belli etmemeye çalışıyordu. “Birkaç dakika önce Reno'ya geldik,” dedi. Aslında Reno'ya değil, Garson City'e gelmişlerdi. Üstelik buldukları yere birkaç dakika önce değil, sabahın erken saatlerinde varmışlardı. Bütün öğleden sonra boyunca uyumuş, yemek saati geldiğinde bile yataklarından çıkmamışlardı. Saat sekiz buçuğu biraz geç, yaklaşık bir saat kadar önce, uyanmışlardı. “İkimiz de uykulu değiliz.” Neyse ki bu sözleri, doğrudu, ama Doyle'un neden uykulu olmadıkları 'hakkında açıklama yapmaya niyeti yoktu. Zaten istese bile, bütün bir gün boyunca bir motel odasında uyumuş olmalarını açıklayamayacağını biliyordu. Normalde böyle bir şeyi asla yapmamaları gerekirdi. “San Francisco'ya kadar iki yüz elli millik bir yolumuz kaldı, yani...”

“Bu gece eve mi geliyorsunuz yoksa?” diye bağırdı Courtney.

“Becerebilirsek öyle olacak herhalde.”

“Bak, eğer uykun varsa... uyumalısın.”

“İkimizin de uykusu yok.”

Courtney, “Bir gün önemli değil,” dedi. “Yolculuğu bitirmek için telaşa kapılma. Eğer direksiyon başında uyuyacak olursan...”

“Yepyeni bir Thunderbird’ü kaybedersin ama sigortadan hatırı sayılır miktarda para alırsın,” diye bitirdi Doyle onun başladığı cümleyi.

“Hiç komik değil.”

“Haklısın, galiba değil. Özür dilerim.” Doyle huzursuzluk içinde olduğunun farkındaydı. Courtney'e yalan söylemekten hoşlanmıyordu. Yalnızca onu gereksiz kaygılardan kurtarmak için yalan söylediği halde, kendini bayağı ve kötü hissediyordu.

“Kendini bu işi yapacak kadar iyi hissettiğinden emin misin?”

“Evet, Courtney.”

“Öyleyse yatağı ısıtmaya başlasam iyi olacak.”

“İşte o işi yapacak kadar iyi ve güçlü hissetmeyebilirim kendimi.”

“Hissedersin,” dedi Courtney. Tekrar güldüğünde sesi daha yumuşaktı. “Sen her zaman hazırsındır o işi yapmaya.”

“Kötü bir şaka,” dedi Doyle. “Hem de çok kötü.”

“Ama yine de söylemem gerekiyordu. Pekâlâ... seni ve yanındaki o harika Süpermen'i saat kaçta beklemem gerekiyor?”

Doyle kolundaki saate baktı. “Şu anda saat onu çeyrek geçiyor. Yemek için kırk beş dakikalık bir mola versek... eve varışımız gecenin üçünü bulur sanırım. Tabii eğer yolumuzu kaybetmezsek.”

Courtney telefonda gürültülü bir öpücük yollayarak, “Saat üçte görüşürüz, sevgilim,” dedi.

Saat on birde George Leland, San Francisco'ya kaç mil kaldığını gösteren bir yol levhasının yanından geçti. Hız göstergesine göz atıp biraz hesap yaptı. Zekâsı eskisi kadar işlek olmadığı için bu tür hesapları yapmakta güçlük çekiyordu. Rakamlar kafasının içinde kayıp durmaktaydı. Toplamada üçüncü sınıf öğrencileri kadar bile başarılı delildi. Kendine eskisi kadar güvenemediği de bir gerçektir. Ulaştığı sonuçtan tatmin olmadan önce üç kez baştan hesap yapmak zorunda kaldı. Yanında, titretilen bir ışık dalgasının içinde oturan kıza baktı. “Saat birde evine varmış olacağız,” dedi.

“En geç bir buçukta oradayız.”

CUMARTESI

Yirmi Bir

Courtney evin içinde dolaşarak, taşınma yüzünden biriken ve yeni gelen mobilyaların ambalajları açıldıkça çoğalan çöpleri bir araya topluyordu. İçi boş tahta sandıklar, karton kutular, ambalaj kâğıdı olarak kullanılmış eski ve buruşuk gazete yığınları, plastik ve kâğıt başka ambalajlar, teller, ipler, halatlar her yanı kaplamıştı. Courtney bütün bunları bir araya toplayarak henüz döşenmediği için boş duran misafir yatak odasına götürdü. Halının ortasında oldukça büyük ve şaşılacak kadar yüksek bir çöp yığını oluştu. Courtney tekrar hole çıkıp kapıyı çöplerin üstüne kapattı. Olmuştu işte. Artık pazartesi gününe kadar çöplere bakmak ve onlarla ilgili bir çözüm bulmak zorunda kalmayacaklardı. Ama pazartesi günü misafir odasının mobilyaları geleceği için çöp yığını bir yerlere götürüp bırakmak gerekiyordu. Yaptığı İşin, pislikleri hafinin altına süpürmeye benzediğini biliyordu Courtney. Ama kimse halının altını kaldırıp bakmayacağına göre, bunun yanlış bir tarafını göremiyordu.

Yatak odasına geri dönüp kapı eşiğinde durdu, oda bir kez daha, eleştirici gözlerle inceledi. Çekmeceli dolap, tuvalet masası, komodinler ve yatak, aynı ağır görünümlü, koyu renkli ağaçtan yapılmıştı. Hepsisi de elde oyulmuş ve cilalanmış gibi görünüyordu. Halının rengi koyu maviydi. Yatak örtüsü ve perdeler ise zengin ve koyu altın rengi kadifeden dikilmişti. Güneşten yandığı zamanlarda Courtney'in cildi de böyle yumuşak ve altınsı bir pırıltıya bürünürdü. Courtney sonuçta oldukça seksi bir yatak odası hazırlamış olduğuna karar verdi.

Tabii ki yatak örtüsü yatağın üzerine kusursuz bir şekilde serilmiş değildi. Bir yanının biraz daha aşağı sarktığı, kapının eşiğinde dururken bile görünüyordu. Tuvalet masasının üzeri parfüm şişeleri ve makyaj malzemeleriyle dolup taşmak üzereydi. Hatta boy aynasının da biraz cilalanmaya ihtiyacı var gibiydi. Ama bütün bunlar, Courtney ile Doyle'un yatak odasına özellik kazandıran ve onu farklı kılan küçük ayrıntılardı. Yaşadığı her yerde küçük, zararsız ve sıradan bir dağınıklık yaratarak izini bırakırdı Courtney.

Düğünlerinden bir gece önce Alex'i uyararak, "Eve iyi. bakabilecek biri olmadığımı sakın unutma," demişti.

"Ben bir kâhyayla evlenmek istemiyorum ki," diye karşılık vermişti Doyle da. "İstersem düzinelerce kâhya kadın, tutabilirim, değil mi?"

"Pek İyi bir aşçı olmadığımı da söylemem gerekiyor." Bunun üzerine Doyle, "Tanrı restoranları ne diye yaratmış acaba?" diye sormuştu.

Kendi tembelliğini, düzensizliğini ve dağınıklığını düşünen Courtney, kaşlarını çatarak, "Daha da kötüsü çamaşır yıkamadan önce, kirlilerin dağ gibi bir yığın oluşturmasını beklerim," demişti. "Ondan sonra da ya o çamaşır yığını yıkarım ya da dışarı koşup yeni giysiler alırım."

"Courtney, Tanrı Çin çamaşırhanelerini neden icat etti sanıyorsun sen? Söyle misin?"

Bu konuşmaları, kahkahalarla nasıl güldüklerini ve dakikalar boyunca kendilerini tutamadan kıkırdadıklarını, birbirlerine sarılıp yaramaz çocuklar gibi yerlerde yuvarlandıklarını anımsayan Courtney, gülümseyip yeni yataklarına doğru yürüdü, üstüne Oturup son bir kez daha kontrol etti.

Yatağı daha önce de denemişti. Tıpkı Alex'e telefonda söylediği gibi bütün elbiselerini çıkarmış ve şiltenin ortasında bir aşağı bir yukarı zıplayıp durmuştu. Bu fikir o anda ona harika gibi görünmüştü. Ama yaptığı hareketler ve çıplak tenine dokunan serin hava, aşk için duyduğu iştahı kabartmış, aklına bambaşka fikirler getirmişti. Ö gece Alex'i o kadar özlemiş ve istemişti ki, zorla

uyuyabilmişti Courtney. Durmadan Alex'i düşünüyor, onunla birlikte olmanın güzelliğini, birlikte ne kadar mükemmel bir çift olduklarını geçiriyordu aklından Onunla yatmak da Courtney'in başkalarıyla asla hayal edemediği bambaşka bir olaydı.

Yalnız yatakta değil, birçok başka konuda da çok iyi bir çift oluşturmaktaydılar. Aynı kitapları ve aynı filmleri beğeniyor, genellikle aynı insanlardan hoşlanıyorlardı. Zıt kutupların birbirini çektiği doğrusa bile, eş kutuplar birbirini daha da çok çekiyordu.

Balayılarının ilk haftasının sonuna doğru Courtney, "Acaba birbirimizden sıkılacağımız bir zaman gelecek mi?" diye sormuştu.

Doyle şakadan esniyormuş gibi yaparak, "Sıkılmak mı?" diye sormuştu.

"Ben ciddi bir soru soruyorum."

"Bir dakika bile sıkılacağımızı sanmıyorum," demişti Doyle.

"Ama o kadar çok benziyoruz ki..."

Doyle bunun üzerine, "Beni ancak üç çeşit insan sıkar," diyerek açıklamıştı. "Birincisi, yalnızca kendisi hakkında konuşabilen insanlar. Neyse ki sen kesinlikle egomanyak değilsin."

"İkincisi nedir?"

"Hiçbir konuda konuşamayan insanlar. Öyle insanlara asla tahammül edemem. Neyse ki sen akıllı, zeki, faal ve heyecan verici bir kadınsın. Her an bir şeylerle uğraşıyor, bir şeyler yapıyorsun. Söyleyecek hiçbir şey bulamaman mümkün değil."

"Ya üçüncüsü?"

"En sıkıcı insan tipi, ben kendi hakkımda konuşmaya başladığımda dinleyemeyen insandır." dedi Alex. Söylediklerinde ciddiydi ama aynı zamanda Courtney'i güldürmeye de çalışıyordu.

"Ben her zaman dinlerim," dedi Courtney. "Kendin hakkında konuşmana bayılıyorum. Sen insanda hayranlık uyandıran, çok ilginç bir konusun."

Şu anda, bu gece paylaşacakları yatağın üzerinde oturmuş düşünürken aslında her şeyin birbirini dinlemeye dayandığını fark etti. İlişkilerinin bu kadar güzel olmasını sağlayan tek şey, aralarında kurabildikleri iletişimdi. Courtney, Doyle'u tanımak ve öğrenmek, Doyle da onu tümüyle anlamak istiyordu. Ne düşündüğünü, ne yaptığını bilmek istiyor, Courtney ise onu ilgilendiren her şeyin bir parçası haline gelmeye uğraşıyordu. Belki de işin derinine İnildiğinde, kesinlikle birbirinin kopyası değildiler. Belki de birbirlerini o kadar iyi dinledikleri için, karşılıklı zevklerini ve alışkanlıklarını tanıyor, anlıyor ve sonunda onları paylaşmaya başlıyorlardı. Büyüme ve gelişme için birbirlerine yardım ediyorlardı bir bakıma. İki kişinin birbirinin tıpkısı olmasından çok daha önemliydi bu.

Gelecek öyle çok ve öyle güzel şeyler vaat ediyor, Courtney kendini o kadar mutlu hissediyordu ki, dayanamayıp kollarını vücuduna sardı. Farkında olmadan yaptığı bu memnuniyet ve sevinç ifadesini Colin'e de geçirmişti.

Aşağıda kapının zili çaldı.

Courtney yatağın yanındaki saate baktı. İkiyi on geçiyordu.

Bir saat erken gelmiş olabilirler miydi? Doyle varış saatlerini hesaplarken bir saat kadar yanıltılmış mıydı? Belki de onun tahmininden daha kısa sürmüştü yolculukları.

Courtney yataktan fırlayıp koşarak hole çıktı, merdivenleri ikişer ikişer atlayarak indi. Onları görme düşüncesi bile heyecandan tansiyonunun yükselmesine neden oluyordu. Yolculukla ilgili soracağı o kadar çok soru vardı ki... Aynı zamanda biraz da kızıştı. Doyle nasıl olmuş da Reno'dan buraya kadar yapacaktan yolculuğun süresini yanlış hesaplamıştı? Yoksa buraya bir an önce varabilmek için hız sınırlamasına hiç aldırmış etmemiş miydi? Eğer öyle bir şey yaptıysa... Beş günlük bir yolculuğu bir saat kısaltmak uğruna nasıl olur da bütün geleceklerini tehlikeye atardı? Ön kapıya ulaştığında, sonunda eve vardıkları için sevinçliydi ama en az bir o kadar da öfkeliydi. Zinciri yerinden çıkarıp kapıyı açtı.

“Merhaba Courtney,” dedi Leland. Elini uzatıp hafifçe onun yanağına dokundu.

“George? Ne arıyorsun sen burada?”

Yirmi İki

Courtney dönüp kaçmaya fırsat bulamadan, hatta onun birdenbire ortaya çıkışında bir kötülük olduğunu da kavrayamadan, Leland demir gibi pençesiyle kolunu yakaladı ve salondaki İspanyol kanepeye doğru yürüttü. İki yan yana oturdular. George çevresine bakındıktan sonra başını sallayarak gülümsedi. “Çok güzel. Burayı çok seveceğim.”

“George? Sen ne...”

Leland bir eliyle hâlâ kolunu tutmaya devam ederken diğer eliyle yüzüne dokundu, parmaklarını çenesinin zarif çizgisini izleyerek gezdirdi.

“George, neden buradasın sen?” Courtney henüz dehşete kapılmış değildi ama yine de biraz korkuyordu. Leland'ın birdenbire ortaya çıkışına bir anlam verememişti. Ama adam çıkageldi diye korkudan kendini kaybetmeye de niyeti yoktu.

George elini genç kadının boynuna kaydırды, parmak uçlarıyla şahdamarını ve nabzını hissetti, sonra elini daha da indirip Courtney'in dolgun göğüslerinden birini avuçladı. “Her zamanki gibi çok güzel,” diye mırıldandı.

Courtney, “Lütfen öyle dokunma bana,” diyerek ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Leland onu sıkı sıkı tutmaya devam ediyor, boşta kalan etini vücudunda gezdiriyordu. “Sana dokunmama yine izin vereceğini söyledin.”

“Ne demek İstiyorsun sen?” Leland'ın parmakları kolunun etme öyle derin gömülmüştü ki, Courtney omzuna doğru acı dalgalarının yükselmeye başladığını hissetti.

“Seninle yine sevişebileceğimi söyledin.” Leland rüyadaymış gibi, alçak ve garip bir ses tonuyla konuşuyordu. “Tıpkı eskiden olduğu gibi.”

“Hayır, Ben asla böyle bir şey söylemedim.”

“Evet, Courtney, Söyledin.”

Courtney onun çevresi simsiyah halkalarla dolu, kan. oturmuş mavi gözlerine, ortasında bir türlü odaklanamayan gözbebeklerine baktı. Hayatında ilk olarak, yalnızca kadınların hissedebileceği bir korkuyu yaşadı. Leland'ın ona tecavüz etmeye çalışabileceğini biliyordu. Hasta ve çökmüş görünüşüne rağmen, o işi yapabilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyordu. Ama ondan bu şekilde korkuyor olması gülünç değil miydi? Geçmişte düzinelerce kez aynı yatağı paylaşmamışlar mıydı? Leland değişmeye başlamadan önce defalarca birlikte olmuşlardı. Öyleyse korkacak ne vardı? Ama Courtney biliyordu. Korktuğu şey seksin kendisi değildi. O İşin içine karışabilecek güç ve şiddet potansiyelinden korkuyor, aşağılanmaktan, kullanılma duygusunu yaşamaktan çekiniyordu. Leland'ın buraya nasıl geldiğini, adresi nasıl öğrendiğini bilmiyordu. Onun içinde bulunduğu şartları, hangi nedenlerle böyle davrandığını, niyetinin ne olduğunu da anlamıyordu. Ama bunların hiçbirinin şu anda bir kuruşluk bile değeri yoktu. Şu anda önemli olan tek şey, Leland'ın ona saldırması ve ırzına geçmesiydi. Kendini zayıf, çaresiz ve baskı altında hissediyordu. İçinde buz gibi bir boşluk vardı, Leland'ı kabul etmek zorunda kalacağını düşündükçe kendini tutamayıp titriyordu.

“Burada daha fazla kalmasan iyi olur,” dedi. Sesindeki titremeye engel olamadığı İçin kendinden

nefret ediyordu. “Alex birkaç dakika içinde burada olacak.

Leland gülümsedi. “Ya, tabii gelecek. Ben de biliyorum bunu.”

Courtney onun ne istediğini, kendisine zorla sahip olmakla ne elde edeceğini anlayamıyordu. “Öyleyse neden .geldin buraya?”

“Bu konuyu daha önce de konuşmuştuk.”

“Hayır. Hayır, konuşmadık.”

“Elbette konuştuk, Courtney. Hatırlaman lazım. Kamyonette konuştuk. Buraya gelirken. Seninle ikimiz. Birkaç gün boyunca konuştuk bu konuyu. Onların işini bitirdikten sonra nasıl yeniden birarada olacağımızı planladık.”

Courtney artık yalnızca korkmakla kalmıyor, dehşete kapılmış bulunuyordu. Panik duygusu bir anda zihnini ve bütün vücudunu kapladı. Demek sonunda sınırı aşmıştı Leland. Derdinin fiziksel bir hastalıktan mı, yoksa psikolojik bir bozukluktan mı kaynaklandığını bilmiyordu ama sorun her neyse, sonunda, onun akıl sağlığını tümüyle yitirmesine neden olmuştu anlaşılan. “George, beni dinlemek sorundasın. Dinliyor musun beni?”

“Tabii Courtney. Senin sesini çok severim.”

Courtney kendini tutamayıp bir kez daha titredi. “George, iyi değilsin sen. Son iki yıldır bir derdin vardı. O sorun her neyse...”

Leland’ın yüzündeki gülümseme bir anda silindi, hemen konuşmaya başlayarak onun sözünü kesti. “Benim hiçbir şeyim yok. Sağlığım mükemmel! Neden hep iyi olmadığımı söylüyorsun bana? Neden bu konuda bu kadar ısrar ediyorsun?”

“Doktorun tavsiye ettiği o ışın tedavisine hiç...” “Sus!” diye bağırdı Leland. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“George, eğer hastaysan, belki hâlâ yapılabilecek bir...”

Kendisine doğru uçan eli gördü ama ondan zamanında kaçmayı başaramadı. Leland’ın kocaman, ağır, nasırlı eli, yüzünün yan tarafına olanca hızıyla indi. Courtney dişlerinin takırdadığını duydu, bu sesin hemen hemen komik bir ses olduğunu düşündü...

O sırada çevresini sarmakta olan karanlığı hissetti ve bayılacağını anladı. Bilincini kaybederse daha da çaresiz bir duruma düşmüş olacaktı. Sonra birdenbire, tecavüz olayının kaygılarının en büyüğü olmadığını fark etti, Leland ona hiç tecavüz etmeyebilirdi belki. Onun yerine öldürebilirdi onu.

Courtney bir çığlık attı ya da attığını hayal etti, sonra mürekkep gibi bir havuzun içine yuvarlandı.

Leland çıkıp kamyonete gitti, ilk gelişinde yanında getirmeyi unuttuğu .32'lik tabancasını aldı. Salona dönüp kanepenin yanında durdu, Courtney'e uzun uzun baktı, altın rengi saçlarına, çillerine, yüzünün narin ve zarif çizgilerine bir kez daha hayran oldu.

Neden ona iyi davranmamıştı sanki Courtney? Ülkeyi bir baştan bir başa geçerken yol boyunca hep çok iyi davranmıştı oysa. Herhangi bir konuda canını sıkacak şeyler söylemeye başladığı an, Leland ona susmasını söylemiş, o da derhal susmuştu. Şimdi ise yine ikiyüzlülük yapmaya, onu kızdırmaya başlamıştı. Kafasının yerinde olmadığını söylemeye çalışıyordu yine. Böyle bir şeyin mümkün

olmadığını ve asla olamayacağını bilmiyor muydu? Leland yıllar önce o kafa sayesinde o kadar çok burs atabilmişti. Üstün zekâsı onu, lanet olası çiftlikten, fakirlikten, İncil'i ezberlemekten ve babasına bağımlı olmaktan kurtarmıştı. İşte bu yüzden, şimdi aklını kaybediyor olamazdı. Courtney bunu yalnızca onu korkutmak için söylüyordu.

Tabancanın namlusunu onun kulağına dayadı.

Ama tetiği çekemedi.

Courtney'in onu duyamayacağını bildiği halde, "Seni seviyorum," dedi. Kanepenin yanına, yere oturdu ve ağlamaya başladı. Uyanırken daldığı hayallerden kendine geldiğinde Courtney'i soymakta olduğunu fark etti. Düşünceleri başka yerlerde dolaşırken, onun ince mavi kazağını çekip çıkarmıştı. Şimdi de blucin pantolonunun düğmesini açmaya uğraşmaktaydı. Durup ona baktı. Beline kadar çıplak durumdaki Courtney, göğüslerinin belirgin ve kesin çizgilerine rağmen küçük bir kız gibi görünüyordu. Savunmasız, zayıf ve korunmaya muhtaç bir hali vardı.

Leland birdenbire yaptığının doğru olmadığını anladı.

Eğer Courtney'i bağlayıp, kendisi Doyle'la çocuğun işini bitirinceye kadar 'hareketsiz kalmasını sağlarsa, sorunu daha kolay çözmüş olacaktı. Doyle ve çocuk öldükten sonra, Courtney tek dayanağının Leland olduğunu anlayacaktı. İşte o zaman istedikleri gibi birlikte olabileceklerdi.

Leland bir çocuğu kucağına alıyormuş gibi onu kolaylıkla kucakladı, üst kata taşıyıp büyük yatak odasındaki yatağa yatırdı. Salonunda yere attığı kazağı da getirip baygın durumda yatan Courtney'e giydirdi.

On beş dakika sonra misafir odasındaki çöp yığınının içinde bulduğu bir iple Courtney'in ellerini ve ayaklarını bağlamış, bir parça yapıştırıcı bantı da dikkatle ağzına yapıştırmıştı. Böylece kendine gelse bile konuşamayacaktı Courtney.

Yatağa, onun yanına oturup gözlerine bakmaya başladığı sırada Courtney'in gözleri titreyerek açıldı ve onu buldu.

"Korkma," dedi Leland.

Courtney ağzındaki bandın gerisinden bağırmaya çakiştı.

"Sana zarar verecek değilim," dedi Leland. "Seni seviyorum." Uzun, sarı saçlarını okşadı. "Kısa bir süre içinde her şey düzelecek. Birlikte mutlu olacağız, çünkü dünyada' birbirimizden başka biç kimsemiz olmayacak."

Yirmi Üç

Thunderbird dik bir yokuşu tırmanıp tepeye yakın yerdeki ışıklara doğru ilerlediğinde Colin, “Bu bizim caddemiz mi?” diye sordu,

“Evet, öyle.”

Gelişmiş ve boy atmış vişne ağaçlarının oluşturduğu koridorun arkasında, sol tarafta, Lincoln Parkının karanlığı uzanmaktaydı. Sağ taraf ise, karanlık eğimler bir süre devam ettikten sonra kentin ışıklarına, limanın pırıltılı kolyesine ve körfezin üzerindeki ışıltılı köprüye kavuşuyordu.

“Müthiş bir yer burası,” dedi çocuk.

“Beğendin mi?”

“Philadelphia'dan çok daha güzel.”

Doyle gülerek, “Kesinlikle öyle,” dedi.

Colin biraz ilerdeki ışıklan göstererek, “Tepedeki bizim evimiz mi?” diye sordu.

“Evet. Evin çevresinde bir sürü kocaman ağaçlarla dolu bir de alan var.” İlk kez geldiği bu evin, ödediği her kuruşa değdiğini biliyordu Doyle. Evin fiyatı başlangıçta inanılmayacak kadar yüksek görünmüştü, ama daha sonra Doyle bu fiyata değeceğini anlamıştı. Evde kendini bekleyen Courtney'i düşündü. Yatak odalarının penceresi dışındaki ağacı hatırladı. Birbirlerini şafak zamanına kadar uyanık tutup tutamayacaklarını merak etti. Eğer o saatte uyanık olurlarsa, masmavi körfezin üzerine doğan sabah güneşini seyredebilirlerdi...

“Umarım Courtney ona söylediğimiz yalanlar için fazla kızmamıştır,” dedi Colin. Kentin parlak ışıkları üzerinden karanlık okyanusa doğru bakmaktaydı. “Eğer çok kızmışsa her şeyi berbat edebilir.”

“Kızgın olmayacak,” dedi Doyle. Courtney'in öfkesinin birkaç dakika içinde geçeceğini biliyordu. “Sağ salim eve vardığımızı sevinecektir.”

Eve iyice yaklaşmışlardı ama aralarındaki ağaç duvarının karanlık gölgesi yüzünden binanın hatlarını hâlâ göremiyorlardı.

Doyle yavaşladı, garaj yolunun girişini aradı. Yolu bulunca döndü. Oval biçimli binlerce küçük çakıl taş lastiklerin altında gıcırdadı, birkaç tanesi 'havaya uçtu.

Doyle arabayı evin yan tarafına kadar sürdü ve garajın yanına park edilmiş olan Chevrolet kamyoneti gördü.

Yirmi Dört

Doyle çarpışma yüzünden sürücü tarafındaki kapısı açılmayan arabanın yolcu tarafından çıktı, bir elini Colin" in kemikli omzuna dayayarak, "Sen tekrar arabaya bin," dedi. "Arabanın içinde kal. Evin kapısından benden başka biri çıkacak olursa arabayı terk et ve doğru komşulara koş. Buraya en yakın evler tepenin dibinde."

"Önce polise haber vermemiz ge..."

"Onu yapmak için zamanımız yok. Adam içerde Courtney'le birlikte." Alex midesinin düğümlenir gibi olduğunu hissetti, kusacağından korktu. Acı bir sıvı boğazına kadar yükseldi ama birkaç kez yutkunarak onu bastırmayı başardı.

"Yalnızca birkaç dakikamızı alır..."

"Birkaç dakika her şeyi değiştirebilir, Colin."

Doyle Thunderbird'den uzaklaşıp karanlık çimenlerin üzerinden ön kapıya doğru koştu. Kapı aralık duruyordu.

Böyle bir şey nasıl mümkün olabilmişti? Nereye giderlerse, onları izlemekten vazgeçmeyen bu adam kimdi? Planlarını ne kadar değiştirirlerse değiştirsinler, onlara yetişmeyi nasıl başarıyordu? Nasıl olmuş da onların önüne geçip eve daha önce varmıştı? Onları burada bekliyor olması mümkün değilmiş gibi görünüyordu. Bu adam manyaktan daha beter bir şey olmalıydı. İnsanüstü güçleri olan bir şeytan gibiydi.

Courtney'e ne yapmıştı acaba? Eğer ona herhangi bir zarar verdiyse, canını yaktıysa... Alex öfkeyle dehşetin arasına sıkışmış kalmıştı. İnsanın şiddete karşı koyma cesareti olduğu zaman bile sevdiklerini koruyamama olasılığı bulunduğunu fark etmesl korkutucuydu. Dahası, tehlikenin nereden geleceğini, karşısına hangi kılığa girmiş olarak çakacağını da biliyordu.

Ön kapıya ulaştı, itip açtı, bir tuzağa düşürülebileceğini düşünmeden içeri girdi. Girdiği anda birdenbire, baltalı manyağın baltasını savururken sergilediği şaşkırtıcı ve kıvrak zekâyı, beceriyi ve o korkunç vahşeti anımsadı...

Doyle hemen duvarın dibine çömelerek telefonun durduğu masanın arkasına saklanmaya çalıştı. Mümkün olduğu kadar küçük bir hedef oluşturmaya uğraşıyordu. Çabucak çevresine göz attı.

Salon boş görünüyordu.

Bütün ışıklar pırl pırl yanıyordu ama o çılgın adam yoktu. Courtney de yoktu.

Ev çok sessizdi..

Hatta fazla sessiz değil miydi?

Sırtını duvardan ayırmadan, ağır ağır yürüyerek satandan yemek odasına geçti. Kalın tüylü halı ayak seslerini başarıyla yok etmekteydi. Yemek odasının da bomboş olduğunu gördü.

Mutfaktaki ahşap masanın üzerine üç kişilik bir sofraya hazırlanmış, tabaklar, çatal, kaşık ve bıçaklar dizilmişti. Courtney onlar için bir gece yarısı kahvaltısı planlamış olmalıydı.

Doyle'un kalbi acı verecek bir hızla gümbürdüyordu. Solukları öyle derin ve gürültülüydü ki, çıkardığı sesleri evin öbür ucunda duran birinin bile duyabileceğinden emindi.

Kafasında bir tek düşünce vardı: Courtney, Courtney, Courtney...

Zemin kattaki çalışma odası ve dört tarafı camlarla kapatılmış arka balkon da boştu. Her şey derli toplu, düzenli ve temizdi... daha doğrusu Courtney'in evinde olabilecek kadar düzenliydi. Bu herhalde iyi bir işaret olmalıydı. Öyle değil mi? Bir mücadele yaşandığına dair kanıt yoktu, mobilyalar devrilmemişti, kan yoktu...

“Courtney!”

Doyle aslında sessiz kalmayı planlamıştı. Ama şu anda ona adıyla seslenmek korkunç derecede önemli görünüyordu. Sanki bu sözü söylediği zaman bir büyü harekete geçecek, o manyağın Courtney'e vermiş olabileceği zararın tümünü iyileştirecek, geçirecekti,

“Courtney!”

Karşılık gelmedi.

“Courtney, neredesin?”

Doyle zihninin gerilerinde, sakinleşmesi gerektiğini biliyordu. Bir dakika boyunca susması, durumu yeni baştan düşünmesi, herhangi bir hareket yapmadan önce seçeneklerini bir kez daha gözden geçirmesi gerekiyordu. Eğer aptalca hareket edecek olursa, Courtney'e de, Colin'e de yardım edemezdi. Telaşa kapılması kendi ölümünü çabuklaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Buna rağmen sessiz evin baskısına dayanamıyor, geçici bir süre için bile olsa, bir türlü mantıklı davranamıyordu.

Düşman topraklarında bir kumsala çıkmakta olan askerler gibi, öne doğru eğilerek koştu, merdiven basamaklarını ikişer ikişer tırmandı. Tepeye vardığında dengesini sağlayabilmek için tirabzanın topuzunu yakaladı. Soluk soluğa kalmıştı.

İkinci kat koridoruna açılan kapıların hepsi kapalıydı. Her biri, İçinden ne çıkacağı belli olmayan sürprizli paketlerin kapaklarına benziyordu.

En yakındaki, misafir yatak odasının kapısıydı. Üç adım atarak koridoru geçti ve kapıyı bir hamlede ardına kadar açtı.

Önce gördüğü şeyin ne olduğunu anlayamadı. Tahta ve karton kutular, kâğıtlar ve bir sürü çöp odanın ortasına yığılmış, yepyeni halının üzerinde garip görünüşlü, yüksek bir yığın oluşturmuştu. Öne doğru birkaç adım atıp eşiği geçti. Karşısındaki manzaranın uyumsuzluğu meraklandırmıştı onu.

Hemen arkasındaki kapı eşiğinden kalın ve boğuk bir ses duyuldu. “Onu benden çaldın.”

Alex olduğu yerde dönerken kendini sola doğru attı. Ne var ki ümitsiz ve sonuçsuz bir çabaydı bu. Yaptığı manevraya rağmen kurşun ona çarptı ve bir anda boylu boyunca yere yığıldı.

Uzun boylu, geniş omuzlu adam kapı eşiğinde durmuş, gülümsüyordu. Elinde Doyle'un Carson City'den satın aldığı tabancaya çok benzeyen bir silah tutmaktaydı. Doyle tabancasını, en çok ihtiyaç duyacağı anda, düşüncesizce arabada bırakmış olduğunu hatırladı.

Barışçı bir insanı, bir gecede şiddet adamı haline dönüştürmenin imkânsızlığı böylece kanıtlanmış oluyor işte, diye düşündü. İçine istediğiniz kadar cesaret pompalayabilirsiniz, ama düşüncelerinde ve hareketlerinde tabancalara yer vermesini sağlayamazsınız.

O anda düşünmek için oldukça saçma bir şey gibi göründü bu konu. O yüzden Doyle düşünmekten vazgeçti ve kendini yakut renkli karanlığa teslim etti.

George Leland çiftlikle ve babasıyla ilgili bir rüyadan uyandığında Courtney'in yatağının kenarında oturmakta olduğunu fark etti. Bir eliyle onun yüzünü okşuyordu.

Courtney'in vücudu bir heykel kadar soğuk ve katıydı. Kendini iplerden kurtarabilmek için eğilip bükülüyordu. Ağzındaki yapışkan banda rağmen bir şeyler söylemeye çalışmaktaydı. Sonunda ağlamaya başladı.

“Geçti artık,” dedi Leland. “Onu öldürdüm.”

Courtney kendini bir öne bir arkaya atıyor, Leland'ın elinden kurtulmaya çalışıyordu.

Leland öbür elinde tuttuğu tabancasına baktı ve Doyle'u yalnızca bir tek kere vurmuş olduğunu hatırladı. Uğursuz herif belki de ölmemiştir, diye düşündü. Geri dönüp onun öldüğünden emin olması gerekiyordu.

Ama Courtney'den ayrılmak istemiyordu. Ona biraz daha dokunmaya İhtiyacı vardı. Hatta belki sevişirdi onunla. Kendi nasırlı parmaklarının altında kayan yumuşak, ılık tenini hissedirdi. Courtney'le birlikte olmanın zevkini çıkarırdı. Yaptığı İşten zevk alırdı. İşte İkisi yeniden birlik-teydiler. Ellerini Courtney'in göğsüne dayayarak hareketsiz yatmasını sağlamak için hafifçe bastırdı. Tekrar yüzünü okşadı, parmaklarım altın renkli saçlarının arasından geçirdi.

O anda Alex Doyle'u tümüyle unutmuştu.

Colin'i ise başından beri hiç düşünmemişti.

Çocuk silah sesini duydu. Ses evin kaim duvarları yüzünden biraz boğulmuştu, ama Colin yine de sesi duyduğu anda, tabancayla ateş edildiğini anladı.

Kapıyı açıp arabadan dışarı atlayarak garaj yolundan caddeye doğru koşmaya başladı. Yolun yarısına geldiği sırada bîrden durdu, gidebileceği hiçbir yer olmadığını fark etti.

Tepenin dibindeki evler karanlıklara gömülmüştü. Daha yukarıdaki evlerde de ışık yoktu. Belli ki silah sesinden uyanan kimse olmamıştı.

Pekâlâ. Yine de gidip onları uyandırabilir, olup bitenleri anlatabilirdi, değil mi? Daha bu fikri kafasında evirip çevirirken, bir işe yaramayacağını biliyordu. Komiser Ackridge'in Alex'e nasıl davrandığını düşündü. Komşular belki ona dostça davranacaklardı ama söyleyeceklerine kesinlikle inanmayacaklardı. En azından onları ikna etmek için uzun bir zaman harcaması gerekecek, Alex Doyle'a zamanında yardım ulaştıramayacaktı. On bir yaşında bir çocuğu kim ciddiye alırdı ki? Belki de onunla dalga geçecek ya da azarlayacaklardı. 'Ne olursa olsun, inanmayacakları kesindi.

Dönüp tekrar arabaya koştu, acık kapının önünde durup eve baktı. Kimse dışarı çıkmamıştı.

Harekete geç artık, diye düşündü. Alex olsa bir an bile duraklamazdı. Courtney'i kurtarmak için

dosdoğru içeri girmişti, öyle değil mi? Büyük insan gibi mi, yoksa korkmuş bir ocuk gibi mi davranmak istediğime karar vermeliyim, diye geçirdi aklından.

Arabaya girip koltuğun kenarına oturdu, torpido gözünü açıp kk karton kutuyu çıkardı. Tabancayı eline aldıktan sonra koltuğun üzerine bıraktı, kurŐunları çıkarmaya koyuldu. On bİR yıllık hayatı boyunca bir kez bile tabanca tutmuŐ değildi. Ama tabancaya kurşun doldurma iŐleminin oldukça basit göründüğünü düşünüyordu. Emniyet düğmesinin üzerinde, tavandan yayılan loş ışıkta zorla okunan minik harfler yazılmış bir yazı vardı: EMNİYET KAPALI ACIK. Emniyeti KAPALI yazan tarafa İtti.

Yirmi Beş

Alex bir ya da iki dakika boyunca buruşuk gazetelere, yırtık karton kutulara ve diğer çöplere baktı, ancak ondan sonra bulunduğu yeri ve neler olup bittiğini hatırlayabildi. Yine o manyak adamdı... üstelik bu kez elinde balta yerine tabancası vardı...

Yavaşça, "Courtney?" diye seslendi.

Kıpırdadığı anda acının tetiğini çekmiş oldu. Acı dalgaları bir anda tüm vücuduna yayıldı, kendini yaşlı ve zayıf hissetmesine neden oldu. Kurşun sol omuz kemiğinin hemen altına saplanmıştı. Birisi yaraya bol bol tuz serpmiş gibi geliyordu Doyle'a.

Hiç değilse kalbimi bulmadı bari, diye düşündü. Neyse ki kurşun hayati önem taşıyan bölgelerin hiçbirine rastlamamıştı. Ama bu da, içinde bulunduğu şartlar nedeniyle pek küçük bir teselliydi.

Bir elini vücudunun altına sokarak kendini dizlerinin üstünde doğrultmaya zorladı. Omzundan akan kanlar halının üzerine da m kırnaktaydı. Acı dalgası ona daha büyük bir güç ve hızla çarpmaya başlayarak duyduğu acıyı arttırdı.

Hep yeni bir silah sesi duymayı, önündeki kutularla gazetelerin içine yüzüstü kapaklanmayı bekliyordu. Ama bin bir güçlkle ayağa kalkıp arkasına döndüğünde, kapı eşiğinin bomboş olduğunu gördü. Manyak gitmişti.

Sağlam eliyle omzunu kavradığında, kanlar köpürerek parmaklarının arasından aktı, ama Doyle yine de kapıya doğru yürümeye başladı. Kapıya kadar olan mesafenin yarısını yürüdüğü sırada, adamı aramaya çıkmadan önce bir tür silah bulmanın iyi bir fikir olacağını düşündü. Ama silah olarak neyi kullanacaktı? Tekrar geri dönüp çöp yığınına gözden geçirdi ve tam ihtiyacı olan şeyi gördü. Geri gidip bir metre uzunluğunda, on santim eninde, sağlam görünümlü bir tahta parçasını eline aldı. Tahta sandıklarının birinden kopmuş olmalıydı bu parça. Bir ucunda üç tane uzun ve kıvrık çivi vardı. İş görebilirdi. Tekrar kapıya doğru dönüp odayı boydan boya geçti.

O sekiz adım Doyle'a sekiz yüz adım gibi geldi. Kapı eşiğine vardığında durup dinlenmek zorunda kaldı. Göğsü gerilmişti, kolay soluk alıp veremiyordu. Kapının hemen iç tarafındaki duvara yaslanıp bekledi. İkinci kat koridorundaki hiç kimse onu burada göremezdi.

Bundan daha iyisini başarmak zorundasın, dedi kendi kendine. Daha fazla çaba harcamalısın. Gözlerini kapayıp, çevresinde dönüp duran odayı durdurmaya çalıştı.

Onu bulsan bile, bu halde durdurmayı beceremezsin. Courtney'le Colin'e istediğini yapmasına engel olamazsın. Bu kadar zayıf olmamalısın. Evet, bir şok geçirdin. Tabancayla vuruldun. Yaran kanıyor. Şok yüzünden sersemlemiş durumdasın. Kim olsa sersemlerdi. Ama bunu çabucak yenmek zorundasın. Eğer yenemeyeceksen, oturup kan kaybından ölmeyi bekle, daha iyi.

Leland, Courtney'in ağzına yapıştırdığı yapışkan bandı çekip çıkardı, kanı çekilmiş dudaklarına dokundu. "Hepsi geçti artık, Courtney," dedi. "Her şey düzeldi. Doyle öldü. Artık onun için kaygılanmamız gerekmiyor. Sen ve ben, herkese karşı birlikteyiz artık."

Courtney konuşamıyordu. Artık altın kız olmaktan çıkmıştı. Yüzü süt kadar solgundu.

“Şimdi ayağa kalkmana izin vereceğim.” dedi Leland gülümseyerek. “Tabii iyi davranırsan olacak bu. Hareketlerine dikkat edersen, ellerini ve ayaklarını çözeceğim... böylece sevişebileceğiz. İstiyor musun bunu?”

Courtney hayır anlamında başını iki yana salladı.

“Elbette istiyorsun.”

Zemin katta, evin arkasına yakın bir yerde bir camın, kırıldığı ve büyük bir şangırtyla halısız zemine döküldüğü, duyuldu.

Courtney sesin nedenini bilmediği halde onu korkutmaya çalışarak, “Polis olmalı,” dedi.

Leland onun iplerini çözmeden ayağa kalktı. “Hayır,” dedi. “Gelen çocuk olmalı. Tanrım, nasıl untabildim çocuğu?” Telaşa kapılarak yataktan uzaklaştı, kapıya doğru yürümeye başladı.

“Ona bir şey yapma!” diye bağırdı Courtney. “Tanrı aşkına, lütfen onu rahat bırak!”

Leland onu duymadı. Böyle anlarda, yalnızca bir tek konuda düşünebiliyor, sadece o konuyla ilgili şeyleri algılayabiliyordu. Şu anda dikkati çocuğun üzerinde odaklanmıştı. Çocuğu bulmalı ve öldürmeliydi. Courtney'le arasındaki bu son engeli de ortadan kaldırmak zorundaydı.

Yatak odasından çıktı, koridor boyunca, merdivenlere doğru yürüdü.

Alex aşağıda kınlan camın sesini duyduğu anda, Celinin yardım getirmiş olduğunu sandı. Ama sonra, Ön kapının ardına kadar açık durduğunu hatırladı. Gelen her kimse, neden açık duran kapıdan girmeyip pencereyi kırmıştı?

Bir anda Colin'in yardım getirmeye gitmemiş olduğunu anladı. Çocuk, torpido gözünde duran tabancayı, Doyle'un zamanında almayı hatırlayamadığı tabancayı almış olmalıydı. Açık duran sokak kapısına güvenmemiş, içeri girebileceği bir yol bulmak için evin arka tarafına dolaşmıştı. Tek başına onları kurtarmaya geliyordu. Çok cesur bir hareketti bu. Aynı zamanda, Colin'in ölümüyle sonuçlanabilecek bir hareketti.

Doyle duvardan uzaklaştığı anda Courtney'in çığlığını duydu. Şaşkınlıktan neredeyse kendi ayaklarına takılıp tekrar yere kapaklanıyordu. Demek yaşıyordu Courtney! Elbette, kendi kendine Courtney'in iyi olduğunu söyleyip durmuştu... ama gerçekte öyle olduğuna inanmamıştı. Bir ceset bulmayı beklemişti.

Yüzünü hole açılan kapıya çevirdiği anda, manyak adamın merdivenlerin başına vardığını ve aşağı inmeye başladığını gördü.

Koridorun sonundaki yatak odasında Courtney hâlâ bağıırıyordu. “Ona zarar verme! Lütfen kardeşimi de öldürme!”

Kardeşimi de mi, diye düşündü Doyle. Demek Courtney benim öldüğümü sanıyor.

“Courtney!” diye bağırdı. Aşağıya inmekte olan adamın onu duymasına hiç aldırmıyordu. “Ben iyiyim. Colin'e de bir şey olmayacak.”

“Alex? Alex, sen misin?”

“Benim,” diye bağırdı Alex tekrar. Silahını sağlam eliyle sımsıkı tutarak koridoru geçti, manyağın

peşinden telaşla merdivenleri inmeye başladı.

Yirmi Altı

Colin önce mutfak kapısını denedi. Kapı kilitliydi. Bütün pencereleri deneyerek vakit kaybetmek istemiyordu. Ama Alex'i bir anda yutuveren, ardına kadar açık sokak kapısından girmeye de niyeti yoktu. Yalnızca bir saniye durakladı, sonra tabancayı ters çevirip namlusundan tuttu ve kabzayı olanca gücüyle camlı kapının bölmelerinden birine indirdi.

İçeri çabucak girip, manyak adam mutfığa ulaşmadan önce saklanacak iyi bir yer bulabilmeyi umuyordu. Ondan sonra saklandığı yerden çıkmayı ve adamı sırtından vurmayı planlamıştı.

Ne var ki, kapının kulpunu bir türlü bulamıyordu. Bir kolunu içi boş çerçevenin içinden uzattı, kapıya takılı kalan sivri cam parçaları derisini fena halde çizdi. Kapının iç tarafını yoklayıp duruyordu, ama nasılsa parmakları kilit mekanizmasını bir türlü bulamıyordu. Kapının üzerinde bir kilit veya bir kulp olmayabilir miydi?

Pırıl pırıl aydınlatılmış mutfığın karşı tarafına, adamın içeriye gireceği kapıya doğru baktı.

Umutsuzluk içinde ve bol gürültü çıkararak kilidi ararken değerli saniyeler bir bir geçmekteydi.

Derken birdenbire buldu kapının kulpunu. Yüksek sesle bağırarak kolu büktü, kapıyı iterek açtı. Sendeleyerek mutfığa girdiğinde, .32'lik tabancayı önünde, ileriye doğru uzanmış durumda tutuyordu.

Saklanacak bir yer aramasına gerek kalmadan George Leland da öbür kapıdan mutfığa girdi. Colin onu İki yıldır görmemiş olduğu halde, kapıdan girdiği anda tanıdı.

Adamı tanımış olması onu dondurmadı. Tabancayı Leland'ın göğsüne nişanlayıp tetiği çekti.

Tabancanın tepkisi, kollarının dirseklerine kadar olan bölümünü fena halde uyuşturdu.

Leland ekspres trenlerdeki insanlar gibi öne doğru sendeleyerek ilerledi. Boğazından sözsüz homurtular ve kükremeler yükseliyordu. Açık avucunu hızla havada savurduğu anda, çocuk parlak yer karolarının üzerine yüzüstü kapaklandı.

Colin'in tabancası elinden fırlayıp masayla sandalyelerin ayakları arasına kaydı. Tabanca artık ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Ve Colin tabancanın kendisinden uzağa kayışını seyrederken, ilk ve tek atışının hedefi kaçırdığını biliyordu.

Tabancanın mutfaktan gelen sesini duyduğu anda, Alex yemek odasının yarısına kadar gelmiş, yabancıların korunmasız sırtına doğru yaklaşmaktaydı. Adam onun yaklaşmakta olduğunun farkında bile değildi. Doyle onun bağırdığını duydu, sonra öne doğru atıldığını gördü. Derken Colin'in çığlığını ve bir an sonra da bir şeylerin devrilirken çıkardığı sesi duydu.

Ne yazık ki kimin kimi vurduğunu bilmiyordu.

Mutfakla arasındaki son birkaç adımlık mesafeyi koşarak aldı. Ucu çivili tahta parçasını başının üzerine kaldırmıştı.

Colin buzdolabının yanında yere serilmiş durumdaydı ama ayağa kalkmaya çabalıyordu. İki metre uzağında yabancı, tabancasını havaya kaldırmaktaydı.

Alex dehşet içinde ve engelleyemediği vahşi bir sesle bağırarak sopasını indirdi, olanca gücüyle savurdu. Uçtan kıvrılmış üç sivri çivi, adamın kafatasının arka kısmına indi, kofa derisini boydan boya yırttı.

Yabancı inlemeye benzer bir ses çıkardı, tabancasına düşürdü, iki eli birden yükselip başını kavradı. Öne doğru sendeleyerek iki adım attı, önündeki ağır, ahşap masaya dayanıp kaldı. Masa düşmesini engellemişti.

Alex tekrar vurdu. Çiviler bu kez adamın ellerine saplandı, ellerini kısa bir an için kafatasına mıhladı. Sonra Doyle tahtayı geri çekti.

Çılgın yabancı saldırgana bakabilmek için olduğu yerde döndü. Kanayan ellerini bir sonraki darbeyi önlemek için ileri doğru uzatmıştı.

Alex'in bakışları, onun İri mavi gözleriyle buluştu. Alex o gözlerde akıl sağlığının izlerinden daha fazla bir şeyler gördüğünden kesinlikle emindi. Temiz ve mantıklı bir şeyler vardı o gözlerde. Deliliği geçici bir süre için yok olmuş, en azından geri çekilmişti.

Alex buna aldırış etmedi. Sopayı tekrar savurdu. Çiviler yabancıyı yüzünü kazıdı, etini yardı. Yanaklarının birinde üç tane derin ve kıpkırmızı çizgi belirmişti.

Adam masaya doğru gerileyerek, "Lütfen!" diye mırıldandı. Kollarını havaya kaldırmış, yüzünün önünde çaprazlamıştı. "Lütfen! Lütfen dur!"

Ama Doyle şu anda duracak olursa, çılgınlığın o gözlere çabucak geri döneceğini biliyordu. Üstelik yabancı bu kez intikam peşinde olacaktı. İriyarı yabancı her an ileri atılıp saldırıya geçebilir, avantajlı durumunu tekrar kazanabilirdi. Üstünlüğü ele geçirdikten sonra da merhamet göstermeyeceği kesindi.

Doyle, itoğlu itin Courtney'e neler yapmış olabileceğini düşündü, Colin'e yapabileceklerini aklından geçirdi. Tekrar vurdu. Sonra bir daha, bir daha vurdu. Her seferinde biraz daha büyük bir güçle ve hızla vuruyor, tahtanın üzerindeki çiviler adamın kollarını, boynunu, kafatasının yanlarını yırtıyordu,.. Bu kez Doyle yüksek sesle inledi. Bir tür manyağa dönüşmüş olduğunu acı duyarak fark etti. Artık haklı olan, masanın üzerindeki adamdı. Buna rağmen Doyle vurmaya devam etti, bütün gücünü harcayarak adamın kanını akıttı, etini parçaladı.

Yabancı yere yıkılıp başını hızla yer karolarına çarptı. Sonra yüzünü yana çevirip üzgün bakışlarını tepesinde duran Doyle'a dikti, bir şey söylemeye çalıştı. Vücudundaki yüzlerce kesikten kanlar sızıyordu. Birdenbire burnundan da kanlar boşalmaya başladı. Musluktan akan su gibi akıp gidiyordu kanı. Bir süre sonra yabancı öldü.

Alex bir dakika boyunca cesedin tepesine dikilip durdu. Yaptığı işe, karşısındaki eserine bakakalmıştı. Tümüyle uyuşmuş durumdaydı. Hiçbir şey hissetmiyordu. Ne öfke, ne utanç, ne acıma, ne üzüntü, ne de başka bir şey. Bir insanı öldürdükten sonra hiçbir pişmanlık hissetmemek doğru görünmüyordu ona.

Yaralı omzundan tekrar dayanılmaz acı dalgaları yayılmaya başlamıştı. Sopayı tutarken iki elini birden kullandığını hatırladı. Her zalim ve acımasız darbede, omuzlarının olanca gücüyle yüklenmişti sopaya. Sopayı cesedin üzerine attı.

Colin buzdolabının yanındaki köşede, ayakta duruyordu. Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. Bütün

vücudu titremekteydi. Her zamankinden çok daha küçük ve zayıf görünüyordu.

“İyi misin?” diye sordu Doyle. Çocuk ona baktı ama hiçbir şey söyleyemedi.

“Colin,”

Çocuk olduğu yerde titreyip duruyordu.

Doyle ona doğru bir adım attı.

Colin birdenbire bir çığlık atarak öne doğru koştu, kendini Doyle'un üzerine attı, kollarını genç adamın beline dolayıp sımsıkı sardı. İsteri krizi geçiriyormuş gibi hıçkırıyordu. Başını kaldırdı, kalın gözlüğünün gerisinde parlıdayan gözlerini Doyle'a dikerek, “Bizi asla terk etmeyeceksin, değil mi?” diye sordu.

“Terk etmek mi?” dedi Doyle. “Tabii ki terk etmeyeceğim.Çocuğu koltukaltlarından tutup yukarı kaldırdı, ona sıkı sıkı sarıldı.

“Bizi terk etmeyeceğini söyle” dedi Colin. Gözyaşları yanaklarından aşağı dereler gibi akmaktaydı. Vücudu öyle şiddetli titriyordu ki, Doyle ona ne kadar sıkı sarılsa da titremeleri bir türlü dinmiyordu. “Söyle!” dedi tekrar. “Söyle haydi!”

“Sizi asla terk etmeyeceğim,” dedi Doyle. Çocuğa daha da sıkı sarılmıştı. “Ah, Tanrım! Colin, siz ikiniz her şeyimsiniz artık benim. Başka her şeyi kaybettim.”

Çocuk yüzünü onun boynuna gömmüş, hıçkırarak ağlıyordu.

Doyle kucağında Colin'i taşıyarak mutfaktan çıktı, yemek odasını geçti, merdivenlere yöneldi, “Gidip Courtney'in nasıl olduğuna bakalım,” dedi. Sesinin çocuğu sakinleştireceğini umuyordu.

Ama Colin sakinleşmedi, ağlaması da kesilmedi.

İkinci kata çıkan basamakların yansına vardıkları sırada, Doyle'un kollarının arasında tuttuğu Colin'in titremeleri arttı, vücudu daha da kötü bir şekilde sarsılmaya başladı. “Doğru mu söylüyorsun? Bizi gerçekten bırakmayacaksın, değil mi?”

“Doğru söylüyorum.” Doyle çocuğun gözyaşlarıyla lekelenmiş burnunu öptü.

“Asla mı?”

“Asla. Söyledim sana... İkinizden başka bir şeyim kalmadı. Az önce, neyim varsa hepsini Kaybettim.”

Colin'i göğsüne sımsıkı yaslamış durumda, Courtney' in nasıl olduğuna bakmaya giderken, Alex kaybettiği şeylerden birinin çocuklar gibi hüngür hüngür ağlama yeteneği olduğunu düşünüyordu. Oysa şu anda ağlamak, yapmayı en çok istediği şeydi.

BITTI

